HANNA LEE

Hanna Lee

SERIA
VECINI

Drumul spre mine

STYLISHED
Timişoara, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LEE, HANNA
Drumul spre mine / Hanna Lee. - Timişoara : Stylished, 2020
ISBN 978-606-9092-29-3

821.111

Editura STYLISHED
Timișoara, Județul Timiș
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Prolog

Viața este plină de imprevizibil și uneori se întâmplă să afli, fără să vrei, lucruri care pot schimba soarta celor din jur. Câteodată, cel mai bine este să ștergi cu buretele din mintea ta acele informații, mai ales când știi că ele îi pot răni pe cei apropiați. Dar ce faci când secretul pe care îl ai poate, în aceeași măsură, să salveze, dar să și distrugă?

Ce alegi să faci?

Aceasta fusese cea mai grea povară pe care Maria o purtase vreodată și care în ultimele zile o măcinase zi și noapte, până când a decis să îi mărturisească prietenei sale, Alina, tot ceea ce aflase. Era convinsă că veștile o vor întrista pe prietena ei, poate chiar îi vor schimba viața, îngreunând-o și aducându-i suferință, însă nu se aștepta la o reacție atât de diferită și, mai ales, relaxată, chiar dacă aceasta din urmă era în continuare foarte gânditoare.

Au vorbit minute bune, până când Alina i-a pus o întrebare care a făcut-o pe Maria să rămână cu gura căscată, dar când și-a revenit, Maria i-a răspuns:

— Dacă e cineva care poate să o facă, aceasta este *ea*. Femeia este deșteaptă și arată prea bine să treacă neobservată, iar bărbații pică la picioarele ei, tocmai de aceea sunt surprinsă că nimic nu s-a întâmplat până acum.

Alina a aprobat din cap, vizibil mulțumită de răspuns. Și în același timp ușurată. Poate că această femeie va fi cea care o va ajuta să iasă din impas, a gândit ea. Cea care o va ajuta să ajungă în brațele celui pe care îl iubește cu adevărat.

— Vreau să o întâlnesc și să vorbesc cu ea.

Maria a oftat trecându-și o mână prin părul blond și lung, uitându-se cu ezitare la bruneta din fața ei și parcă sperând ca aceasta să se răzgândească.

— O să mă omoare, s-a văietat ea bombănind cu capul plecat.

Apoi a pus mâna pe telefon și a apelat-o pe cea care avea să schimbe viețile multor oameni.

Capitolul I

Te-am văzut, mi-ai plăcut... ce rămâne de făcut?

Înainte cu câteva săptămâni

Carina

Dacă cineva m-ar întreba care este cea mai frumoasă amintire a mea, aș spune că apusul de toamnă. El este cel pe care nu am să îl uit niciodată. Multe apusuri, care în sufletul meu formează un întreg apus perfect, mi-au oferit minute pline de relaxare prin paletele de culori greu de descris. Mov sau roz, apusul de toamnă este diferit de orice alt moment al anului.

Ceea ce se întâmplă în timpul apusului de toamnă este altă poveste, care poate doar să aducă în plus o nouă nuanță acestui minunat moment al zilei. Sau al vieții.

M-am mutat acum mai bine de o lună într-un cartier rezidențial de la marginea orașului, numit New Moon, tocmai pentru că aici nu am parte de blocurile înalte care să-mi strice priveliștea mea preferată, iar de pe terasa casei mele pot să admir în fiecare zi apusul, mai ales acum, când o toamnă târzie începe în sfârșit să își pună amprenta pe cerul pastelat.

O stare de liniște mă cuprinde de fiecare dată când mă pierd cu privirea pe cerul minunat și pentru câteva secunde uit de tot. *Pentru câteva secunde.*

În fața mea, la piscina pe care o împart într-un spațiu comun cu alte șapte case, se joacă câțiva copii ce râd zgomotos și ignoră strigătele părinților care îi roagă să fie atenți și să nu cadă în apă.

Nu este frig afară, însă o răcoare plăcută se simte în aer, iar căldura aceea sufocantă s-a risipit în ultimele zile.

Îi salut zâmbind pe părinți și mă retrag în casă, pentru a-l aștepta pe băiatul care îmi livrează în fiecare zi mâncare. Nu îmi place să socializez prea mult și îmi ador spațiul meu privat, iar dacă ei mă consideră o snoabă din cauza faptului că nu aleg să petrec prea mult timp alături de ei pe marginea piscinei, la o bere, asta e problema lor.

Viața mea este una liniștită, mai puțin când vine vorba de orele de lucru; pentru că sunt o persoană care pune multă pasiune în ceea ce face, iar asta se reflectă atât în rezultatele extrem de bune pe care le am, cât și în salariul și bonusurile primite lunar. Să fii director de marketing al unei companii multinaționale, la nici treizeci și unu de ani, este o reușită; nu aș fi ajuns aici dacă nu munceam ca o nebună în ultimii zece ani.

Viața personală a avut și ea de suferit din cauza orelor suplimentare pe care le-am petrecut de-a lungul timpului la birou, însă nu prea mă interesau relațiile superficiale pe care le aveam, atâta timp cât cel de lângă

mine nu îmi arăta suportul de care aveam nevoie. Nu aveam nevoie de un bărbat care să îmi plângă în mesaje și la telefon că nu îmi fac timp să îl văd. Aveam nevoie de un bărbat care să îmi fie alături și să mă aștepte. Da, să mă aștepte acasă la mine sau la el, și să mă ia în brațe când ajungeam epuizată după cel puțin zece ore petrecute la birou. Încă am nevoie de un astfel de bărbat. Chiar dacă programul meu s-a schimbat între timp și orele suplimentare nu mai sunt atât de multe, un bărbat de încredere este la fel de greu de găsit.

Dar lipsa unui asemenea mascul nu m-a făcut călugăriță, să nu mă înțelegeți greșit. Am parte de doza mea de distracție fără obligații și, cel mai important, fără așteptări.

Cu toată modestia din lume, nu pot să nu mă laud cu câteva trăsături moștenite de la părinți, trăsături care mă ajută să obțin cam orice bărbat îmi doresc. Că aceștia se dovedesc a fi doar niște mere frumos lustruite la suprafață, dar stricate la interior, asta nu mai este vina mea și nu am ce să le fac. Îi țin câteva partide până când încep să fie deranjanți și atunci ne luăm frumos „la revedere" și fiecare își vede de drum.

Când aud soneria de la intrare, îmi iau portofelul din geantă și mă îndrept spre ușă, unde băiatul tânăr îmi zâmbește, ca de fiecare dată, în timp ce îmi întinde punga cu hamburgerul și cartofii prăjiți.

— Sincer, credeam că ești o persoană care mănâncă numai salate, îmi spune privindu-mă fugitiv de sus în jos.

Sunt într-un tricou alb un pic strâns pe corp și o pereche de pantaloni scurți negri. Îmi dau seama că ținuta îmi evidențiază sânii plini și talia subțire, dar și picioarele lungi, lucrate la sală sau pe bicicleta de acasă, cel puțin o dată pe săptămână.

Comentariul lui nu mă supără, pentru că din prima zi în care mi-a livrat mâncare a fost foarte prietenos și chiar amuzant.

— E una din zilele alea în care am nevoie de multe calorii. Și crede-mă că sunt destule zile de acest gen, iar mâncarea este singura victimă a nervilor mei.

Începe să râdă.

— E bine că nu se pune hamburgerul pe unde nu trebuie, dacă sunt așa multe zile.

— Se anulează una pe alta, îi zâmbesc și îi întind banii, pentru care îmi mulțumește, și după ce îmi urează „poftă bună", pleacă spre mașinuța lui mică, parcată lângă Audi-ul meu A7.

Rămân o clipă în plus cu ochii spre mașină și îmi amintesc câte ore am muncit având-o ca motivație, fiind mașina mea preferată de ani de zile. Acum am propria mașină, un loc de muncă stabil și o casă cu trei camere în care locuiesc... singură.

Oftez și închid ușa în spatele meu, apoi mă așez la masa din bucătărie unde îmi servesc liniștită cina, uitându-mă în același timp la televizor.

După un telefon de aproape o oră cu o prietenă mutată în alt oraș, îmi aleg un film pe Netflix și adorm

cu televizorul aprins. Noroc că se stinge singur după câteva ore.

Nimic deosebit. O noapte liniștită, presărată cu vise haotice și fără sens.

Dimineața vine prea repede și alarma telefonului sună ca nebuna, iar eu parcă am ochii lipiți cu aracet, că nu îi pot deschide. Nu știu cum fac și reușesc să o opresc.

— Cinci minute, îmi bombăn în pernă și dusă sunt din nou în lumea viselor.

Nu știu cum adorm la loc, dar o fac într-un stil minunat și cele cinci minute se transformă ca prin minune într-o oră și jumătate.

O minune care îmi dă dimineața peste cap și îmi vine să urlu când reușesc să deschid ochii și să realizez că este puțin trecut de ora nouă, oră la care eu trebuia să fiu deja la birou.

Îmi bag capul în pernă să țip, cât să nu mă audă vecinii, apoi sar ca arsă și fug la baie.

E de vină vremea și toamna asta nehotărâtă. Da, iubesc apusurile de toamnă, însă diminețile înnorate îmi dau ritmul peste cap. Trebuia să îmi dau seama că este urât afară, din simplul fapt că nu mă puteam ridica din pat când a sunat alarma prima dată.

La naiba cu întârzierea mea, nu e tocmai o crimă. Nu mă ceartă nimeni la birou, însă îmi place să fiu un exemplu pentru colegii mei și să fiu mereu la timp acolo.

După ce ies de la baie cu o față mai normală, ajutată de câteva creme și cosmetice, mă îmbrac repede cu o

rochie crem scurtă și creață în partea de jos, o pereche de cizme înalte fără toc, dintr-un material subțire, strâns pe picior, la fel de negre ca și geaca de piele pe care o am pe umeri, apoi agăț geanta în drumul meu spre ieșire și urc grăbită în mașină.

Am mare nevoie de o cafea, așa că fac o oprire la micul complex comercial din acest cartier rezidențial, unde știu că au o cafea bună, perfectă pentru starea mea de amețeală matinală.

Opresc mașina, îmi iau doar portofelul și cobor. Din fericire nu mai plouă și pare că norii se risipesc, iar câteva raze de soare încep să își facă apariția prin pătura cenușie ce acoperă parțial cerul.

Pe terasa cafenelei sunt deja câteva persoane, iar atenția îmi este brusc îndreptată spre un singur personaj, care stă la masă alături de un alt bărbat. Cei doi sunt în egală măsură atrăgători, unul cu părul șaten și mai multe tatuaje pe brațe, însă celălalt este cel care mă face să nu mă mai uit pe unde merg și eram aproape să mă împiedic cu picioarele mele lungi de bordura trotuarului.

Este mult mai solid decât prietenul lui, părul tuns scurt și blond.

Omul ăsta e mare. Și e al dracului de frumos!

Se opresc amândoi cu privirea spre mine, dar pentru o secundă și eu mă pierd cu a mea în ochii lui albaștri.

Să mă bată mama! E bun de îmi vine să sar pe el acum și aici!

Trec pe lângă ei, rezistând tentației de a mă apleca și de a-l săruta pe străinul ăsta care încă se uită spre mine cu prietenul lui, și întru în cafenea unde îmi comand cea mai mare doză de cofeină.

În timp ce mi se face cafeaua, mai arunc câte o privire spre masculul minunat de afară, care momentan este într-o discuție cu amicul lui.

Deodată telefonul îmi sună și mă readuce la realitate, când văd că este secretara de la firmă. Sunt în mare întârziere, iar mie îmi arde să salivez la bărbatul ăsta?!

Răspund la telefon tăios, pentru că nu am chef să mi se reamintească de întârzierea mea, și trec pe lângă cei doi aruncând o ultimă privire scurtă spre respectivul.

Cu coada ochiului observ că și ei mă privesc, dar nimic mai special.

Acum e timpul să îmi reintru în ritm și să îmi văd de viața mea și de serviciul unde trebuie să ajung cât mai repede, pentru că am multă treabă.

Capitolul 2

Primul pas

După două săptămâni

Carina

Zâmbesc. Poți să spui că sunt nebună, poți să spui că am tras ceva pe nas, chiar dacă urăsc din tot sufletul drogurile, dar adevărul este că nu acestea sunt răspunsurile corecte care îmi dau această stare euforică, ci asta este reacția mea de fiecare dată după ce îl văd.

Și din ziua aceea, de parcă soarta se joacă cu mine, îl văd destul de des. Când mă duc la magazin, când plec spre birou, când mă întorc de la birou... Cred că ne-am intersectat de aproape cinci-șase ori până acum, însă nu pot spune că am simțit din partea lui o intenție de a iniția o discuție. Poate că nici nu m-a văzut în cele mai multe cazuri, dar asta nu mă oprește să nu zâmbesc ca o toantă cât e ziua de lungă după ce îl văd.

Corpul lui mare, umerii lați și talia suplă au devenit sursa fanteziilor mele în ultimele zile și, mai ales nopți, iar cu fiecare întâlnire pe care o avem, corpul meu tânjește și mai mult după el.

Un necunoscut.

Spre surprinderea mea, am descoperit într-o dimineață, când am ieșit la alergat, că stă foarte aproape

de casa mea, la doar câteva străduțe distanță. *Un motiv în plus să ies mai des la alergat, sperând că am să mă reîntâlnesc cu el.*

Acum o săptămână, într-o plăcută seară de vineri, când soarele se pregătea să apună, dar era în momentul lui de glorie și colora tot cerul în cele mai liniștitoare nuanțe de mov, l-am văzut din nou. Dar de data asta era pe o bicicletă roșie, alături de o fetiță frumoasă foc și la fel de blondă ca el.

Tipul are copil. Și asta m-a făcut să realizez că, mai mult ca sigur, are o familie. Mai mult de atât, mi s-a părut că îl văd pentru prima dată ca pe un om normal, cu suflet de părinte, pe o bicicletă, iar asta mi-a plăcut. Din clipa aceea, pentru mine, nu mai era doar un tip care pare destul de arogant și încrezut, care umblă cu tot felul de mașini destul de scumpe, ci un om cu inimă.

Cu toate astea, imaginea lui nu îmi dădea pace. Mai ales că într-o dimineață ne-am reîntâlnit la cafenea, de data asta eu ieșeam, iar el intra în locație, și trecând atât de aproape pe lângă el, inima mea a început să bată mai tare, iar stomacul să fie străbătut de fiori ciudați când privirea lui s-a fixat o secundă asupra mea.

Ce mama naibii?! Ce mi se întâmplă?

Ascult o melodie și mă gândesc dacă e genul lui. Mă întreb ce muzică îi place. Mănânc o salată și îmi pun întrebarea dacă el ar prefera o friptură. Mă uit la un film de dragoste și sunt sigură că el ar prefera unul de acțiune sau poate o comedie.

Fiecare zi devine parcă o obsesie să aflu mai multe despre el. Trebuie să descopăr ceva care să mă facă să

mi-l scot din minte, pentru că simt cum mă îndrept spre un teren mult mai periculos.

Poate era copilul lui, poate că era un nepot. Poate că are o familie, poate că e singur.

Poate că vrea să ne-o tragem. Poate că nu.

Cert e că starea asta de incertitudine nu îmi dă pace, iar eu nu pot sta departe de... el.

Mașinile din fața casei lui, spre surprinderea mea, se schimbă destul de des. Multe modele scumpe, dar niciuna care să stea mai mult de câteva zile. Deci, cu toate cunoștințele mele la poliție, nu am cum să îi aflu numele, pentru că aceste mașini sigur nu îi aparțin.

Mă învârt în cerc prin casă, când îmi vine o idee.

Ceva îmi spune că nu este genul de bărbat cuminte. După felul cum se îmbracă, după felul cum merge, după privirea pe care o are pare un pic afemeiat și asta mă determină să cred că este cel mai probabil necăsătorit și mereu pus pe vânătoare.

Și unde găsești un tip care vrea să agațe tipe fără nicio obligație? Pe Tinder!

Îmi iau inima în dinți și fac primul pas: îmi descarc aplicația. Apoi îmi setez la profil o poză cu mine de la spate, pentru că nu vreau să fiu recunoscută de vreun prieten sau client, însă din fericire în poză se vede cartierul în care locuiesc. *Asta sper să îi atragă atenția.*

Cu inima bătând ca nebuna, încep să dau stânga la toți indivizii care îmi apar. Unii dintre ei chiar mă fac să le analizez un pic mai atent profilul, părând destul de drăguți, dar parcă nu aș intra pe teritoriul ăsta, totuși. *Nu trebuie să uit motivul pentru care sunt aici!*

Și inima mi se oprește când în fața ochilor îmi apare poza lui. *BINGO!*

Învățată de o prietenă că un simplu „like" spre dreapta poate trece neobservat, apăs pe butonul magic de „super like". Și, vai, simt cum pulsul meu o ia razna în secunda următoare!

Acum nu îmi rămâne decât să aștept!

Reușesc să mă desprind de gândurile legate de ceea ce am făcut și să nu mă mai holbez la telefon din două în două secunde, să merg mai departe cu activitățile mele obișnuite.

A doua zi dimineață, deschid entuziasmată aplicația și văd că am un mesaj de la el. *Yuppy!*

Mă port ca o adolescentă, știu! Dar nu mă pot abține! Chicotesc și citesc mesajul.

„Hey! Stai în New Moon?"

„Bună! Da." răspund punând la final un emoticon care rânjește cu toți dinții.

Răspunsul lui vine, însă mult mai târziu, când eu eram deja la birou, cu nasul în multe hârtii și emailuri.

„Lasă-mi numărul tău de telefon, că este mai greu să vorbim pe aplicația asta"

Wow, dar repede se mișcă lucrurile pe aici!

Îi dau numărul și în câteva minute am deja un mesaj de la el pe whatsapp.

„Așadar, suntem vecini?"

„Cam așa ceva."

„Dar nu ne cunoaștem..."

„Nu personal. Ne-am intersectat de câteva ori, dar atât."

„Dă-mi o poză cu tine să văd dacă te recunosc."

Ei, drace... Urăsc pozele cu mine, dar oftez și mă conformez, începând să caut prin telefon ceva mai recent.

„Până găsesc eu ceva, dă-mi și tu o poză" îi spun.

Imediat primesc o poză pe care îmi dau seama că și-a făcut-o în mașină în timp ce vorbește cu mine. Îi dau și eu una și îmi răspunde:

„Îmi pari cunoscută."

Auch! Lovitură sub centură! Adică eu aproape am făcut o obsesie pentru el, iar el abia dacă mă recunoaște? A uitat cum se holba cu prietenul lui acum două săptămâni? Acum sunt tot mai sigură că tipul are parte de multe aventuri, dacă și eu cu ochii mei verzi și părul lung platinat i-am ieșit așa repede din memorie. *Aveam o părere mai bună despre mine...*

Până să vin cu replica, îmi scrie din nou: „Poți să vorbești? Sunt la volan și îmi e cam greu să tastez."
„Pot."

Mă uit prin geamul de sticlă al biroului meu la colegii concentrați pe activitățile lor și mă ridic de pe scaun să închid ușa și să trag jaluzelele, pentru a avea mai multă intimitate. Nu vreau să mă vadă nimeni chicotind pe aici ca o adolescentă. Între timp telefonul îmi sună.

— Bună, aud pentru prima dată vocea lui groasă și îmi dau seama că râde, ceea ce mă face și pe mine să zâmbesc.

— Bună.

— Și zici că suntem vecini...

— La câteva străduțe distanță unul de altul, mai exact.

Începe să râdă.

— Deci tu știi unde stau.

— Plus minus câteva case, mint pentru că nu vreau să par o nebună care l-a observat de fiecare dată. Ai ieșit la plimbare pe vremea asta așa urâtă?

Mă uit pe geam și azi plouă mărunt, o ploaie rece și întunecoasă care m-a făcut să am din nou nevoie de o mare doză de cafea și azi.

— Un pic de treabă, altfel nu ieșeam din casă.

— E bine că îți poți permite acest lux. Locuiești de mult timp în cartier?

— De aproape doi ani. Tu?

— M-am mutat de aproape două luni.

— Și îți place?

— E liniștit cartierul. Vecinii din careul meu sunt politicoși și, pentru că majoritatea au copii mici, nu am parte de petreceri zgomotoase și gălăgie în miez de noapte, deci mă pot odihni cum trebuie.

— Asta îmi place și mie aici în cartier. Ești singură sau cu cineva?

Nu știu dacă se referă la viața mea personală sau doar la locuit în casă, dar oricum răspunsul meu este același la ambele variante.

— Singură. Tu?

— Nu sunt singur.

Face o pauză și adaugă.

— Am și o fetiță.

— Știu, zic amuzată, iar el începe să râdă, vizibil mai relaxat.

— Deci ai văzut și asta!

— E totuși un cartier destul de mic. Câți ani are?

— Patru ani.

— Mulți înainte!

— Mulțumesc! Tu nu ai în plan pasul acesta?

Uff... adevărul e că trecuse prea mult timp de când mă întrebase cineva când am de gând să îmi întemeiez o familie... Mai exact trei zile, când am vorbit cu mama.

— Momentan nu. Prioritățile mele sunt mai mult legate de job.

— Femeie de carieră.

— Cel puțin încerc. Dar, spune-mi, dacă zici că ai pe cineva, ce cauți pe aplicația aia?

Începe din nou să râdă. Îmi place că e relaxat.

— Am vrut să văd dacă mai trage peștele, zice amuzat și încep și eu să râd de sinceritatea lui.

Așa cum am bănuit: omul e un mare gagicar, chiar dacă are familie și copil.

Și cu toate astea, oricât de mult îmi place de el, nu îl vreau de soț. Dar, oricât de urât e gândul care mă bântuie, îmi dau seama că vreau să am ceva cu el, o aventură.

Nu mă judecați. Știu că are nevastă sau iubită, pe care nu am văzut-o deloc în tot acest timp, plus un copil, dar nu am de gând să fiu cea care îi va destrăma familia, ci doar încă una din multele tipe cu care el sigur și-o trage.

Vreau să văd dacă e un bărbat care îmi va zgudui corpul aducându-mi orgasme nenumărate, așa cum îmi zguduie creierii de când l-am văzut prima dată. Poate că o să ne vedem o dată și atât, poate de mai multe ori, cert este că nu am cum să mă îndrăgostesc de un astfel de afemeiat. Îl vreau doar sexual. Și dacă tot fac nebunia

asta cu un bărbat însurat, ar face bine să se ridice la nivelul așteptărilor și să nu mă dezamăgească.

Așa că dau curs discuției ignorând orice alt apel la care ar trebui să răspund, fiind încă la serviciu, și ne întindem la vorbă și glume mai bine de un sfert de oră.

Dar totul se încheie cu un simplu „mai vorbim și ne mai vedem prin cartier" și nimic concret.

— Dă-mi un semn subtil când mă vezi, ca să te recunosc. Mă tragi de mânecă, fluieri...

Hai că e amuzant.

— Vin încet pe la spatele tău și zic „boo!"

— Sau așa! râde la rândul lui.

Închidem și rămân cu un zâmbet tâmpit pe chip minute bune. Pentru tot restul zilei ignor privirile întrebătoare ale celorlalți și mă bucur de starea de euforie pe care o am. Zici că am câștigat la loto!

A doua zi dimineața, soarta ține cu mine și mi-l scoate din nou în cale, când tocmai ieșeam la alergat. L-am văzut de la distanță când a urcat cu un alt tip într-o mașină, iar când am trecut pe lângă ei s-a uitat lung după mine, vizibil că m-a recunoscut, iar apoi a întors mașina din drumul ei, pentru a venit în urma mea.

Scot repede telefonul și îi trimit un mesaj cu „boo", la care îmi răspunde repede cu un emoticon care râde, apoi îmi dă o poză cu mine, pe care, se pare, că tocmai mi-o făcuse, înainte să mă depășească. Se duce mai departe și după un nou set de emoticoane amuzante, povestea se stinge din nou.

Hmm... Să zicem că are treabă. Nici nu vreau să mă gândesc că nu este interesat de mine.

Așa că seara, după ce ajung acasă și termin ritualul de duș și cină, o sun pe Maria, una dintre prietenele

mele cele mai bune, care știu că nu m-ar judeca nici măcar o clipă pentru faptul că mă uit după un bărbat însurat.

— Nu are cum să nu îi placă de tine. Tu te uiți în oglindă? îmi zice ca și când este evident ceea ce îmi descrie. Cracii tăi cred că sunt la baza multor fantezii pe care le au, probabil, toți bărbații care te cunosc, chiar și cinci minute. Nimeni nu îți rezistă, mai ales dacă apucă să se uite și în ochii tăi verzi.

— Mulțumesc de încurajare, M, zic cu dezamăgire în glas, cuvintele ei neavând chiar efectul magic pe care ea și-l dorește.

— Ești nebună dacă ai nevoie de încurajări.

Oftez.

— Nu îmi pare interesat din moment ce nu zice nimic. Doar răspunde scurt la ce îi scriu eu, însă la telefon am vorbit destul de mult și am simțit că suntem pe aceeași lungime de undă.

— Poate că nu știe că ești și tu interesată. Plus că el are o familie, din ce zici, deci poate că trebuie să afli ceva despre subiectul ăsta.

— Nu știu ce familie are, dar îți garantez că omul e o mare curvă. Nu se dă în spate de la nicio aventură, din moment ce pierde timpul pe aplicația aia; cred că vrea să fie rugat.

Ea râde.

— Poate tocmai situația lui și faptul că ești vecină cu el îl face să ezite. Vezi cum reacționează când vă mai vedeți.

Și exact asta am făcut.

Capitolul 3

Femeile sunt noii bărbați

Carina

Întâlnirile noastre, acum, nu mai erau atât de nesemnificative. De fiecare dată vedeam reacție și pe chipul lui, nu doar al meu, pentru că acum și el mă observa. Și de fiecare dată îmi zâmbea sau îmi făcea cu ochiul, dar într-un mod subtil, pentru a nu fi observat de cineva din jur. Mai puțin de două ori, când l-am văzut foarte fugitiv alături de partenera lui, o femeie foarte frumoasă, cu părul până la umeri, brunetă. Cu coada ochiului îl observam că mă privește, dar în acele cazuri eu am evitat complet să mă uit în direcția lor, nedorind să fiu genul de persoană care se holbează. Dar în rest, chipul lui se schimba de fiecare dată când mă vedea.

Gesturile lui m-au încurajat să îi scriu din nou. Asta pentru că ne-am văzut aproape zilnic în săptămâna următoare, iar el continua să nu zică nimic și doar să îmi mustăcească de fiecare dată când mă vedea.

Fierbeam tot mai tare de nervi și de dorință.

Așa că am luat atitudine și i-am trimis un mesaj într-o zi când l-am văzut din nou singur, coborând din mașină în fața casei lui.

„Busy?" am întrebat.

„Vrei să intri la o cafea?" a venit imediat răspunsul lui care m-a blocat. *E nebun? Vrea să intru la o cafea în casa lui?!* Nu are cum... Mă testează.

„Ieși tu, mai bine, la o cafea?" îl întreb.

„Ne expunem."

Pe cuvântul tău! Și ce vrei? Să sar direct în patul tău?

Mă opresc din alergat realizând situația. Normal că asta vrea! Dar asta vreau și eu, că nu am timp de pierdut cu cine romantice sau alte ieșiri în public, să mă vadă cineva cu un bărbat însurat.

„Atunci mă anunți tu" îi spun.

„Vorbim puțin mai târziu, nu pot acum."

Din nou intru în starea mea plină de entuziasm și o iau din loc, îndreptându-mă spre casă, ca apoi să mă pregătesc de birou.

Îmi propun ca în zilele următoare să evit să mai trec pe străduța lui, chiar dacă ceva mereu mă atrage pe acolo, în speranța că am să îl revăd.

Off, Doamne, m-am transformat într-o nebună care îl urmărește pe săracul om peste tot. Nu e bine, însă sper din suflet ca după ce termin cu el situaţia asta, să scap de această obsesie bolnavă, care poate răni mai multe persoane decât îmi doresc.

Acest „vorbim mai târziu" s-a transformat încet în „nu vorbim deloc". După două zile, nu aveam niciun semn de la el. După mai bine de o săptămână eram din nou vrăjitoarea cea urâtă la birou, rece și calculată, care nu are chef de glume, dorindu-mi doar să primesc un semn de la cel care se juca, evident, cu mintea mea, făcând pe inabordabilul. Știe că vreau, știe că îmi

place... Însă jocurile astea mă enervează. *Oare chiar nu este interesat?*

Din nou mă simt nevoită să iau atitudine, promițându-mi că de data asta va fi ultima dată, iar dacă el tot nu va avea o inițiativă spre mai mult, voi renunța și îi voi șterge chiar și numărul pentru a evita pe viitor să mă tenteze să îl mai caut.

Nu este bine ceea ce fac, iar faptul că *eu* sunt cea care insista, în loc să văd din partea lui așa ceva, începe să mă deranjeze. Nu îmi stă deloc în caracter să fiu așa insistentă, dar omul ăsta mă atrage mult prea tare, cum nu îmi amintesc să o mai fi făcut un alt bărbat până acum.

„Invitația aia era o glumă sau chiar vrei să bem o cafea împreună?" îi scriu.

„Pe întuneric" răspunde scurt și adaugă un emoticon care râde și face cu ochiul.

Stai tu liniștit, dragul meu, că oricât încerci să glumești, știu că vorbești foarte serios. Norocul tău că nu te vreau de soț, ci doar să te scot la un test drive măcar o dată.

Dar nu am chef de glume, așa că insist: „Răspundeeeeee!"

„Pot să te sun în câteva minute? Sunt la sală."

„Ok."

Mă trântesc pe scaun, după ce îmi dau seama că făceam ture prin birou, agitată. Timp de un minut inima mi-a bătut ca și când aș fi urcat zece etaje în fugă, dar m-am liniștit, ușor, și pentru o secundă m-am gândit că minutele lui se vor transforma din nou în săptămâni.

Dar din fericire nu se întâmplă așa ceva și mă sună.

— Bună!

Îi simt din nou zâmbetul din glas.

— Bună, răspund la fel de jovială, toată starea de agitație dispărând subit.

— Tu nu te oprești niciodată din alergat?

— Doar dacă am un motiv bun.

— Atunci ce spui de o cafea?

— O! exclam pe un ton exagerat și ironic. Unde? La tine?

Începe să râdă.

— Sincer acum, continuu mai serioasă. Tu chiar aveai de gând să mă inviți în casa ta?

— Am vrut să te testez, chicotește.

— Ce drăguț... zic cu amar, strâmbându-mă, chiar dacă nu mă vede.

— Dar poate bem cafeaua la tine.

Hmm... da, am putea, dar ceva mă oprește să îl primesc în casa mea atât de curând.

— Nu aș vrea să te vadă cineva. Hai să ne rezumăm la o cafea undeva prin oraș.

— Sună bine. Ai timp săptămâna asta?

Este miercuri, iar vineri am o prezentare foarte importantă, deci timp zero.

— Săptămâna viitoare? întreb cu reținere. Sunt foarte prinsă și obosită zilele astea, dar de luni sunt mai liberă.

— Atunci hai să ne auzim luni la un telefon și stabilim atunci detaliile. E ok?

— E perfect.

— Dar cu ce te ocupi de ești atât de prinsă cu treabă?

Ezit să dau detalii.

— Marketing. Am la sfârșitul săptămânii o prezentare și e cam nebunie.

— Aaaam înțeleees, zice lungind cuvintele.

— Tu? Cum se face că ai atât de mult timp liber?

— Mai nimic, și râde.

Nu insist. Nici el nu vrea să dea detalii, chiar dacă sunt curioasă în privința lui.

— Bineeee, răspund lungind și eu cuvântul.

— Atunci așa rămâne. Ne auzim săptămâna viitoare!

— Și ne mai vedem prin cartier.

— Exact, zice râzând.

Închidem și mă las cu spatele în scaunul mare și confortabil. Inima îmi bate destul de alert, dar nu ca la început. Și râd. La naiba! Chiar o să o fac!

Râd ca nebuna și îmi acopăr fața cu mâinile. Sunt o persoană foarte stăpână pe sine, dar în clipele astea mă port ca o adolescentă. Nu! Mai rău ca o adolescentă!

Sunt la un pas de a avea o aventură cu un bărbat însurat! Ce naiba mi-a făcut tipul ăsta de îl vreau așa de tare?

În zilele în care nu vorbesc cu el sau nici măcar nu îl văd, sunt posomorâtă și tristă. Iar un singur zâmbet sau un mesaj din partea lui mă transformă complet în cea mai radioasă persoană de pe Pământ.

Nu sunt normală! Ceva nu e în regulă cu mine, dar înainte de a mă arunca cu capul înainte, cred că trebuie să mă calmez un pic și să fiu sigură că pot merge mai departe cu această... aventură.

Pe seară, ajunsă în cuibul meu, o sun pe Maria, după ce îmi fac un castron de floricele, numai bune de mâncat la un film.

Simt nevoia să vorbesc cu ea, fiind singura care cunoaşte povestea cu vecinul meu în mici detalii.

— Nu ştiu nimic despre el, îi zic lăsând castronul pe canapea şi începând din nou să mă agit prin cameră. Dar mi-a luat mințile, pe cuvântul meu, Maria.

Oftez şi apoi îi mărturisesc cu sinceritate:

— Cred că îmi place de el mai mult decât trebuie. Nu m-am mai gândit la un bărbat atât de mult ca la el, de ani de zile!

— Kiki, nu îmi spune că te-ai îndrăgostit! zice afectată, chiar dacă foloseşte apelativul prietenesc pe care mi l-a atribuit de ani de zile.

— Nu! mă grăbesc să o corectez, chiar dacă în sinea mea simt un gram de minciună. Departe de mine astfel de sentimente, ştii prea bine că nu prea e pentru mine aşa ceva. E vorba de atracție fizică. Îl vreau!

Ea râde.

— Şi o să îl ai, se pare, zice acum, după ce i-am povestit mai devreme planurile pentru săptămâna viitoare.

— Rămâne de văzut. Poate chiar o să fie doar o cafea şi o să îmi dau seama că e un dobitoc şi o să îmi piară cheful să îl mai văd.

— Da, da, minte-te singură. Eşti prea aprinsă după el ca să îți treacă aşa repede.

— Contează cum o să se descurce la pat. Că dacă acolo mă dezamăgeşte, a doua oară nici că mă mai vede.

— Te muți! râde ea, iar eu o acompaniez cu hohote.

— Nici chiar așa, dar cum nu mă interesează cât de afemeiat e, că doar nu e bărbatul meu, nu mă interesează prea mult alt aspect, decât cel sexual.

— Măcar arată bine? Că mi-ai dat puține detalii.

— Arată foarte bine, zic visătoare lăsându-mă pe spătarul canapelei și privind în sus. Niciodată nu m-au impresionat tipii care merg la sală și sunt așa masivi, dar ăsta are ceva aparte care mă atrage rău de tot.

— Mai mult decât fizic?

— Am zis că nu e vorba despre dragoste, dacă aici faci aluzie...

Ea râde.

— Bine, bine, nu mai insist cu latura asta. Doar că mi se pare că îți place de el mai mult decât fizic.

— Hai să nu mai insistăm. Ne gândim la el doar ca la un corp care trebuie să facă o treabă bună, spun pe un ton definitiv și începem să râdem amândouă.

— Dar cum îl cheamă pe tip, până la urmă? Ai reușit să afli?

Povestea cu numele este puțin complicată, că pe aplicația aia buclucașă pe care am și șters-o deja, apărea doar cu numele mic, dar căutându-l ulterior pe grupul de Facebook în care suntem toți locuitorii complexului rezidențial, mi-a fost destul de ușor să îi aflu și numele de familie. *V-am spus că sunt obsedată și că am luat-o razna, nu?!*

— Cătălin, spun zâmbind. Cătălin Bodea.

Liniște.

Capitolul 4

Șoc și groază!

Carina

Nu mai aud nici respirația ei și pentru o secundă mă uit la telefon să văd dacă s-a întrerupt.

— Mari? Mai ești? întreb cu grijă.

— Carina... spune încet. Îl cunosc.

Nu cred că am auzit bine. Sar repede în picioare și fac câțiva pași clătinând din cap. Dar în același timp zâmbesc gândindu-mă că îmi poate da detalii despre el.

— Poftim? De unde?

— Și tu îl cunoști.

Tonul vocii ei nu îmi pică bine. Îmi dau seama că ceva nu e în ordine și mă opresc în loc din mersul meu agitat prin casă.

— Ce vrei să spui?

— Este soțul Alinei. Prietena mea despre care ți-am mai povestit și pe care ai cunoscut-o acum nouă ani când am mers la mare împreună. Am ieșit într-o seară la o terasă și atunci erau și ea acolo. Și el. Nu îți mai amintești?

— Mari... poate e doar o coincidență de nume, zic repede, nevenindu-mi să cred.

— Are o fetiță de 4 ani, la fel de blondină ca el. Iar el este un tip mare și înalt.

— Îți dau acum o poză, spun, știind că aveam poza dată de el când am vorbit prima dată.

Îi trimit poza și îmi primesc lovitura de grație.

— El e... îmi spune cu vocea stinsă.

— Dumnezeule...

Pic pe canapea. Îmi trec o mână prin păr, lăsând-o acolo să îmi tragă de câteva șuvițe, poate așa tremurul corpului meu va înceta. Vreau să mut atenția spre altceva, decât starea ciudată pe care o am în piept.

Care erau șansele ca cel pe care eu îl plac să fie același om ca cel pe care l-am cunoscut acum nouă ani și, mai presus de toate, să fie soțul Alinei? Nu o cunosc, singurul meu contact cu ea fiind în acea seară, dar îmi amintesc de el. Știu sigur că încă de atunci mi s-a părut un tip arătos, dar l-am apreciat doar ca ființă umană, fiind departe de mine gândul de a râvni la iubitul acelei femei extrem de frumoase care era și bună prietenă cu Maria.

— Nu pot să cred că el o arde pe Tinder, în timp ce ea muncește și are grijă de copil! zice Maria supărată.

— Nu îmi vine să cred, continuu să bombănesc acoperindu-mi fața cu palma. Eram la un pas să fac cea mai mare greșeală a mea!

— Carina, eu nu prea am mai vorbit cu ea de câteva luni, și nu știu în ce stadiu mai e relația lor, dar ea chiar nu merită un astfel de bărbat. Dacă nu erai tu, sigur era alta, cum sunt convinsă că au mai fost grămadă, și vor mai fi! adaugă deja cu furie în glas.

— De asta sunt convinsă, însă aici e vorba despre o femeie pe care tu o știi! E prietena ta, iar eu eram la un pas să mă culc cu soțul ei!

— Ce ți-e și cu viața asta... Dacă nu vorbeam la telefon acum...

— Dacă nu mă întrebai numele lui! Tu îți dai seama cum ar fi fost dacă eu te sunam DUPĂ ce s-ar fi consumat treaba între mine și el?

Deja sunt îngrozită la gândul că eram atât de aproape de o asemenea nebunie! Cine dracu' m-a pus să mă uit după bărbați însurați? După unul, că era o premieră pentru mine, dar acum nici asta nu o să mai fie! Asta e clar!

— Dumnezeule, Mari, îți mulțumesc din suflet că m-ai oprit să fac o prostie colosală!

— Kiki, nu ai idee cât mă bucur că ai aflat acum!

Face o pauză și știu sigur că amândouă ne gândim la același lucru.

— Și cum rămâne cu Alina?

Întrebarea ei mă face din nou să oftez. Cum au scăpat toate de sub control în doar câteva minute?

— Este decizia ta. Eu mă simt destul de vinovată față de ea că am insistat la soțul ei. Dar tu știi cel mai bine cât de apropiată ești de ea, iar dacă decizi să îi spui despre povestea asta, te rog să o asiguri că eu voi lua o mare distanță și nu o să mai am vreun contact cu el.

— Îmi pare rău că lucrurile au luat întorsătura asta, Kiki, îmi zice cu regret în glas.

— Stai liniștită că o să îmi treacă, încerc să o conving, chiar dacă știu că nu îmi va fi așa ușor.

— O voi chema pe la mine zilele astea și o să văd atunci dacă e cazul să deschid subiectul sau nu, în funcție de cum o să o simt când vorbește despre el.

Oftez pentru a mia oară.

— Dumnezeule... ce era să fac!

— Hai, liniștește-te! E bine că ai aflat acum și nu când era prea târziu.

— Corect!

Mă întind pe canapea, lăsând castronul cu popcorn pe jos.

— Ești bine? mă întreabă când nu mai aude niciun sunet din partea mea.

— Da, da, o mint încercând să îi transmit un zâmbet. Am nevoie de puțin timp să îmi dau seama de tot ce se întâmplă.

— Vrei să te las să digeri toată treaba asta?

— Da, îi mărturisesc. Hai să mai vorbim mâine, acum cred că am nevoie să mă bag la un film și să uit un pic de toată povestea asta.

— Bine, scumpo. Dacă vrei să mai vorbim, mă suni. La orice oră!

— Mulțumesc din suflet, Mari. Hai că mai povestim. Ai grijă de tine!

— Și tu, îmi spune cu tristețe, după care închide apelul.

Rămân pe canapea minute bune, cu genunchii strânși la piept și telefonul lângă ureche.

Cum au putut lucrurile să ia o astfel de întorsătură, nu îmi dau seama. Totul e anapoda. Trebuia să fie o simplă aventură, dar s-a dovedit că lumea e prea mică și era să aibă loc o mare catastrofă.

Ce glume proaste îți poate face viața câteodată... Dacă tu crezi pentru o secundă că poți să o controlezi, ea îți va dovedi în fiecare zi că ea te controlează.

Când crezi că lucrurile sunt pe un drum bun, vine viața și îți lipește câte o palmă peste obraz, de îți întoarce capul o sută optzeci de grade. Zici „mulțumesc!", mergi mai departe, dar vine repede și îți mai dă o palmă și pe celălalt obraz, să nu cumva să uiți că ea e acolo să te chinuie și să se bucure la orice pas de nefericirea ta. „Vrea să te facă o persoană puternică", spune lumea, dar în clipa asta cred că cei care spun așa ceva, o fac doar pentru că mai au un pic de speranță că vor avea zile perfecte cândva.

Viața îți pune în față o mare și frumoasă prăjitură, iar când tu ești la un pas să o guști, ți-o trântește pe toată în cap. Asta e realitatea. Tu alegi dacă să plângi după prăjitură sau dacă vrei să o mănânci cu degetul din capul tău.

Adorm târziu. Foarte târziu. Acolo pe canapea, acoperită cu o păturică subțire, mai mult decorativă și cu televizorul pornit pe un program aiurea, la care m-am uitat mai mult în gol, mintea mea fiind complet absentă.

Realitatea mă lovește de la primul sunet al alarmei de dimineață și, chiar dacă mi-aș dori să uit de tot și să continuu să dorm, știu, după această noapte, că nici în vise nu scap de el și de povestea asta prea curând. A fost o noapte agitată care nu m-a ajutat să mă odihnesc prea bine.

Iar la birou am atâta treabă...

Sunt obosită, însă nu mă opresc la cafeneaua din complex nici dacă mă pici cu ceară! Mai rezist eu încă zece minute până la prima benzinărie, de unde o să îmi iau o porcărie de cafea, dar măcar evit să dau cu ochii de el. Lucru care nu pot spune că îmi reușește complet în zilele următoare.

Mai ies de câteva ori la alergat, dar evit pe cât posibil strada lui. Cu toate astea, îl zăresc de la distanță de vreo două ori și sunt convinsă că și el m-a văzut, însă am mers mai departe, ignorându-l total.

Ceva în pieptul meu mă deranjează și stomacul îmi tresare de fiecare dată când îl văd. În acele clipe o înjur pe Maria că e prietenă cu mulți oameni, iar asta face ca lumea noastră să fie atât de mică.

Ce simplu ar fi fost dacă nu se cunoșteau... Acum frustrările mele ies la suprafață de fiecare dată când îl zăresc și când mă gândesc la el, dându-mi mereu o stare neplăcută.

Așadar nu am ce să fac, decât să continuu să îl evit.

Nu cred că a sesizat schimbarea din comportamentul meu, dar o să își dea seama de asta când nu o să îi mai răspund la telefon sau la mesaje.

Pentru o clipă m-am gândit că ar fi frumos din partea mea să îi spun că m-am gândit mai bine și că ar fi mai indicat să nu ne mai vedem, însă în același timp mă gândesc că nu îi datorez acest lucru.

Chiar dacă el nu a greșit cu nimic față de mine, sunt conștientă că nu este bine să mai am un contact cu el, oricât de mic ar fi el; pentru că nu cred că voi rezista tentației de a vrea mai mult, chiar dacă acum știu mai multe decât el, despre noi doi și lumea din jurul nostru.

Capitolul 5

Viața, lămâile și limonada

Carina

Telefonul Mariei de sâmbătă nu mă surprinde, însă vizita ei pe seară o face. Este prietena mea, dar are un program foarte încărcat și de obicei, ca să ne vedem, ne facem planuri cu cel puțin o săptămână înainte. Azi, însă, m-a sunat să mă întrebe dacă sunt acasă, că vine pe la mine, și uite cum mă ridic repede de pe canapea când aud soneria.

Deschid în grabă și foarte fericită că îmi revăd prietena după săptămâni bune, însă zâmbetul îmi îngheață pe chip când văd că nu este singură. Este împreună cu o tipă brunetă și foarte frumoasă, pe care o recunosc imediat. *Alina.*

Chipul acesteia este blând și nu văd în ochii ei nicio dorință de a sări în părul meu, ca apoi să ne zgâriem și să ne batem ca două mâțe nebune. Iar asta mă surprinde.

— Hei! zice Maria către mine, luându-mă în brațe și împingându-mă repede în casă, urmată de Alina care zâmbește la gestul de afecțiune al prietenei mele.

— Bună! o salut, dar în același timp mă uit și la bruneta care îmi răspunde tot cu un „bună!", dar mai reținut.

Le fac loc să între și încerc să îmi liniștesc respirația agitată de vederea acestei femei la mine în casă. Nu pot însă să nu mă întreb: *ce dracu' ai făcut, Maria?*

— Ți-o amintești pe Alina, nu?

— Din poveștile tale, îi spun eu cu o ușoară reținere și îi întind o mână brunetei. Îmi pare rău, mă adresez ei de data asta, au trecut prea mulți ani de când ne-am cunoscut și ne-am văzut pentru singura dată.

Îmi zâmbește sincer și asta mă face să fiu și mai confuză. *Ce naiba se întâmplă?*

— Sunt sigură că ne-am intersectat prin cartier, dar nici eu nu te-am recunoscut. Și chiar am o memorie vizuală foarte bună!

— Felicitări! îi zâmbesc sincer. Eu nu mă pot lăuda cu o astfel de abilitate.

Intrăm în sufragerie și le poftesc să ia loc pe canapea, iar eu mă așez pe latura scurtă a acesteia, uitându-mă la ele.

— Cu ce vă servesc? Am apă, ceai, vin și niște cidru.

— Apă, zice Maria.

— Vin, zice și Alina și pentru prima dată simt un pic de emoție în vocea ei.

Pe fundal se aude doar televizorul în timp ce le pregătesc băuturile, și decid să îmi pun și mie un pahar de vin.

— Am un vin roze bun. Este ok sau preferi altceva? Am de toate.

— Ce înseamnă să fii femeie singură! comentează amuzată Maria.

— Am atâta vin pentru că șeful meu și secretara lui nu știu să facă alte cadouri decât sticle de vin. Nu ai idee câte mai dau în stânga și în dreapta!

— Roze e perfect, răspunde Alina.

— Maria, întreb eu, sigur nu vrei și tu?

— Sunt cu mașina. Și știi că nu mă dau în vânt după alcool.

— Asta pentru că ai o viață liniștită. Dacă erai la fel de agitată ca mine, crede-mă că înțelegeai de ce e necesară o sticlă de vin în casă după o zi grea și plină de înjurături la birou.

Râdem toate în timp ce mă apropii de ele cu paharele.

Luăm fiecare câte o gură și se lasă liniștea. Eu simt că cele două au ceva de spus, pentru că le văd cum își aruncă priviri pe ascuns, în timp ce inima mea continuă să bată speriată în piept.

— Ok, decid să rup liniștea deranjantă. Care e povestea?

Le zâmbesc, dar pe cuvântul meu că inima îmi e mică.

Mă simt vinovată că m-am dat la bărbatul femeii frumoase din fața mea, chiar dacă nu s-a consumat nimic și nici măcar nu am vorbit față în față. Iar dacă ea vrea să îmi reproșeze asta, atunci o să încerc să stau cuminte și să îmi accept mustrările. Presupun că de-asta a venit aici...

Mă uit un pic tăios la Maria, pentru că ea m-a pus în situația asta. Mai urât e faptul că o să îmi iau mustrarea în propria casă!

Taci și înghite, Carina, că așa îți trebuie dacă încerci să cucerești bărbați însurați. Ptiu! Ptiu! Cine se mai apropie de specia asta, să-i cadă nasul!

— Maria mi-a spus despre micile discuții pe care le-ai avut cu Cătălin, decide Alina să răspundă după ce ia o gură serioasă de vin din paharul ei.

Nu este o întrebare. Iar inima mea s-a oprit.

Cât despre micile discuții... ce pot să spun? Mici și intense, pentru că eram la un pas de a-i „rupe creanga" bărbatului. Dacă nu aveam acea discuție cu Maria, în câteva zile aș fi fost călare pe el!

— Nu am venit aici să te condamn sau să îți reproșez ceva, adaugă ea repede.

Atunci ce vrei? Să fim prietene? Asta ar fi interesant ca dracu'...

Oare ce reacție ar avea dacă m-ar vedea în casa lor la aceeași cafea despre care el a pomenit în întrebarea lui de test, dar de data asta invitată de soția lui?

— Vreau să continui ce ai făcut și până acum, să te întâlnești cu el și chiar să aveți o aventură.

Pauză. Mai ales în creierul meu. *CE MAMA DRACU'?!*

— Este un bărbat frumos, continuă ea repede văzând șocul de pe chipul meu. Foarte frumos. Este și un tată atent și grijuliu, iar asta mă bucură mult, că nu am dat de un bărbat care să mă bată sau să urle la mine sau la copil. Însă în inima mea, nu el este alesul.

— Stai puțin, o opresc și beau o gură de vin, la fel de sănătoasă ca cea pe care ea a băut-o mai devreme.

Să le luăm pe rând: VREI SĂ MĂ CULC CU SOȚUL TĂU?! AI ÎNNEBUNIT?

Mă uit la ea cu ochii mari și din când în când mai arunc o privire la Maria, așteptând ca ea să sară în orice clipă și să îmi zică că totul e o glumă. O glumă proastă!

Dar și Maria are aceeași privire vinovată pe chip, ca și prietena ei, și decide să intervină:

— Kiki, e mai complicată treaba, încearcă ea să vorbească cu calm. Ascultă până la capăt, te rog!

Mai iau o gură de vin. Astea două sunt mai nebune decât mine!

Alina oftează și continuă cu calm, dar cu emoție în glas să îmi explice sub privirea mea încă șocată:

— Îl iubesc, dar nu am fost niciodată îndrăgostită de el. Chiar și în ziua nunții mă gândeam la Lucian, singurul bărbat pe care l-am iubit cu adevărat și cu care am fost înainte să îl cunosc pe Cătălin; iar acum acesta a reapărut în viața mea și eu nu mai pot sta departe de el. Nu vreau să îl pierd din nou.

— Și atunci de ce nu divorțezi?

— Pentru că, așa cum ți-am spus, Cătălin este un tip grozav. Cel puțin față de mine și fetița noastră, Gabriela. Nu îi pot reproșa nimic, chiar dacă știu că m-a tot înșelat de-a lungul timpului cu diferite tipe, totul era prea superficial și nu am avut niciodată o dovadă. Exceptând micile infidelități, nu a avut comportamentul diferit față de mine și nu vreau să îl rănesc. Dar cel mai important este că, dacă eu îl părăsesc, o să mă simt foarte vinovată. Poate că nu a fost marea mea iubire, dar a fost și încă este cel mai bun prieten al meu. Avem

un copil împreună și nu vreau să mă urască când voi alege pe altcineva.

Și eu care credeam că eu sunt cea egoistă fiindcă vreau să mă culc cu el, indiferent că are soție sau nu! Dar ea e dispusă să distrugă relația cu tatăl copilului lor, poate și fericirea copilului, pentru fericirea ei. Curajoasă femeie... Și nu știu dacă să o condamn sau să o aplaud pentru asta.

Acum reușesc să văd cu adevărat profunzimea faptelor noastre. Ceea ce eram eu pe punctul de a face și ceea ce vrea ea să facă. Totul pentru fericirea noastră proprie.

Îmi trec mâinile prin păr și aproape îmi încurc câteva șuvițe din cele care acum îmi trec de omoplați.

— Tot nu înțeleg, spun oftând. Cum o să îl ajute pe el o aventură cu mine? Nu e ca și cum eu o să îți pot lua locul în inima lui, să nu îl doară când tu o să îl părăsești!

— Ba tocmai asta e ideea, zice ea, în timp ce fața mea cade pe jos, făcându-se bucățele. Am vorbit și cu Maria și cred că tu ești singura capabilă să îl facă să se îndrăgostească de tine. Cred că voi doi chiar vă potriviți.

Fac ochii cât cepele, dar nu apuc să comentez, că Maria intervine.

— Alina, pot să vorbesc câteva minute singură cu Carina?

— Da, desigur. Ies pe terasă să dau un telefon, să văd ce face micuța mea. Am lăsat-o cu bona.

Îmi zâmbește, parcă plină de speranță și iese pe terasa din spatele casei.

Moment în care îmi întorc atenția spre Maria, pregătită să o strâng de gât. Cum îmi poate face una ca asta?

— Ați luat-o razna? o întreb dur. Nu e o joacă de copii aici! Treaba e serioasă, iar ce aveți voi în cap este o mare nebunie!

Ea ascultă calmă cuvintele mele, iar când mă opresc, își înclină capul într-o parte și mă privește serioasă și calmă.

— Kiki...

— Nu mă lua cu „Kiki"! mă încrunt la ea, că încearcă să mă îndulcească cu apelativul prietenos.

— Kiki... repetă ea pe același ton serios.

Îmi dau ochii peste cap și oftez lăsând-o să vorbească, în timp ce îmi împreunez mâinile peste sâni.

— Ce mi-ai zis tu zilele trecute înainte să afli cine este el cu adevărat?

— Eu mai știu ce dracu' ți-am zis?! Că vreau să i-o trag! răspund nervoasă.

— Mi-ai zis că îți place de el mai mult decât trebuie.

A... Asta. Hm...

— Asta a fost înainte de a afla cine e și, mai ales, înainte de a bea un vin cu soția lui! șuier printre dinți.

— Kiki, mă ia din nou cu blândețe. Doar noi două știm acest lucru. Chiar dacă tu încă negi, mai ales față de mine, ți s-au aprins un pic cam tare călcâiele după el. Nu zice nimeni să îl iei tu de bărbat după ce rămâne singur. Doar să îți continui planurile pe care le aveai înainte de a-ți strica eu apele spunându-ți că ne cunoaștem.

— Maria, nu mai întoarce vorba acum. Amândouă ne-am dat seama în clipa aia că urma să fac o mare greșeală.

— Care acum se dovedește că nu trebuie să fie neapărat privită ca o greșeală.

Se mută pe canapea mai aproape de mine și oftez știind că nu are de gând să înceteze.

— Fii sinceră cu mine și spune-mi cu mâna pe inima că în zilele astea nu te-ai gândit deloc la el. Că nu m-ai înjurat nicio clipă că ți-am dat fanteziile peste cap și că nu ți-ai dorit ca lucrurile să fi stat altfel, iar eu, de fapt, să nu îi cunosc. Spune-mi sincer că nu îl mai vrei, iar eu o iau de mână pe Alina, o duc acasă și nu mai discutăm niciodată despre subiectul ăsta.

Dumnezeule, ce îmi face femeia asta! E pe stilul „îmbracă-te că te fut, dezbracă-te că nu te mai fut". Sau cum era vorba...

— Ok... dorința aia nu a dispărut... complet... răspund bâlbâindu-mă pentru prima dată în treizeci de ani, dar lucrurile sunt prea complicate. Eu voiam doar să mă culc cu el și atât! Cum să fac asta când o știu pe ea? Când știu acum niște lucruri despre el și familia lui, pe care nici el nu le știe!

— Kiki, lucrurile pe care le-ai aflat ar trebui să te relaxeze în legătură cu toată treaba asta și să te ajute să nu te simți vreodată vinovată că te culci cu bărbatul alteia!

— Crede-mă că nu mă faci să mă simt mai bine! Nu sunt o curvă care se culcă la comandă cu cineva, oricât de bine ar face prin această acțiune!

— Dar nimeni nu te vede așa! Eu știu că îți place de el. Spun asta pentru că, poate, povestea asta va duce la ceva mai mult între voi! E practic liber, doar că el nu știe asta, iar tu știi!

— Maria, zic amenințător, tot nu mă ajuți! În primul rând eu nu vreau o relație cu bărbatul alteia, care, în același timp, mai mult ca sigur, se culcă și cu altele! În al doilea rând: ce început de relație ar putea fi, dacă eu pornesc de la o minciună? Pentru că va trebui să îi ascund tot ceea ce știu în acest moment despre el!

De data asta ea oftează.

— Da, ai dreptate, se resemnează ea. E prea mult chiar și pentru tine.

Îmi dau ochii peste cap exasperată de tactica ei ieftină.

— Acum încerci să mă provoci? Știi că nimic nu mă motivează mai mult ca o provocare.

Rânjește.

— Privește partea bună, e tot ce te rog. Tu poți să obții ceea ce voiai. Toată lumea poate să obțină ceea ce vrea.

— Mai puțin el. El o va pierde pe femeia pe care o iubește.

— În primul rând, dacă o iubea așa mult nu o înșela și nu era pe aplicația aia, zice ea cu răceală. În al doilea rând… poate că așa va descoperi o nouă iubire.

— Asta este foarte puțin probabil. Dacă va afla de povestea noastră, mă va urî la fel de tare ca pe ea.

— Și dacă zici că nu ești îndrăgostită de el, ce îți pasă?

— Eşti chiar atât de crudă? exclam şocată de cuvintele ei amuzate.

— El oricum o înşală cu altele. Mai există o variantă prin care poţi ieşi din toată nebunia asta, dacă vrei. Decizi tu când vrei să îl descoperi în faţa ei.

— Ce vrei să spui?

— Dacă nu vrei să mergem pe varianta cu bărbatul care se poate îndrăgosti de tine, atunci îl poţi demasca ca cel care îşi înşală nevasta. Fără ca el să bănuiască că totul este planul nostru, desigur. În felul ăsta ea va avea un motiv întemeiat să îl părăsească, pe care el nu va putea să îl nege.

— Adică ori îl fac să mă iubească, ori îl aduc la „Trădaţi în dragoste”?

— Cam aşa ceva, rânjeşte la mine prietena mea dusă cu pluta.

— Nu e amuzant, Maria. E o nebunie ceea ce vreţi voi!

— Noi vrem doar ca tu să continui planurile cu el, ţi-am mai spus. Mai exact, să te vezi cu el săptămâna viitoare şi să te simţi cât mai bine.

— Asta clar sună a prostituţie, iar voi două sunteţi „peştii” mei!

Ea râde, ignorând seriozitatea şi disperarea cuvintelor mele.

— Hai să o chem pe Alina în casă, probabil a îngheţat afară.

— E încă vreme de piscină, nu mai exagera... bombănesc întinzându-mă după paharul meu cu vin.

Capitolul 6

Lupta cu sine

Carina

După ce au plecat fetele am rămas singură în casă, dar, cel mai important, mai confuză ca niciodată.

Încerc să fug de gândurile implementate de ele, butonând televizorul de mai bine de o oră, fără să fiu atentă la imaginile din fața ochilor mei.

Cum au putut nebunele astea două să vină la mine cu astfel de propunere? Mai exact două propuneri, dar la fel de absurde și care au la bază același principiu: eu să mă culc cu Cătălin.

Off...

Alta, în locul meu, s-ar simți ușurată că are acordul soției de a se culca cu soțul acesteia, dar pe mine nu mă ajută. Mai ales când știu că ea ar fi conștientă de această aventură!

Off... Din nou...

Am reușit să scap de ele promițându-le că am să mă gândesc la toată povestea asta, dar în sinea mea știu care este cel mai bun lucru pe care trebuie să îl fac: să stau departe de el, așa cum mi-am propus când am aflat cine este cu adevărat. Mai mult, acum trebuie să stau departe și de nevastă-sa, care mă vede ca salvatoarea ei.

Ce femeie normală la cap vede într-o potențială amantă, o salvare?

Una care vrea să scape de bărbat, pentru că iubește pe altul, se pare!

Și credeam că EU sunt cea cu viața sentimentală făcută praf... Dar, din câte observ, am vecini mai nebuni ca mine.

A doua zi mă trezesc puțin mai târziu ca de obicei, din cauza unei nopți agitate. Mă îmbrac într-o pereche de colanți negri și un tricou sport, și ies să îmi fac rutina, evitând în continuare o anumită zonă. După o repriză bună de alergat pe străduțele pustii la ora asta a dimineții de duminică, mă îndrept spre cafenea, pentru a mă alimenta cu elixirul miraculos. Pe terasa cafenelei, îl văd pe el.

Este împreună cu un prieten, același cu care era când l-am văzut prima dată, amândoi cu cafelele în față. Mă privesc la fel ca în prima zi, doar că azi Cătălin are un zâmbet ștrengăresc pe chip și îmi face foarte subtil cu ochiul.

De ce m-am uitat spre el? Acum inima îmi bate mai tare decât atunci când alergam, iar stomacul mi-e invadat de fluturi.

Respir adânc și îmi aștept rândul la coada, având înaintea mea două persoane.

Brusc, în spatele meu simt o prezență masivă, și nu trebuie să mă întorc să aflu că este... el. Oftează intenționat și îi simt respirația pe ceafa dezgolită de părul prins în coadă. Un milion de fiori îmi străbat

corpul și îmi muşc buza pentru a-mi opri orice altă reacție, cum ar fi să mă întorc cu totul spre el, să îi prind fața cu palmele și să îmi lipesc buzele de ale lui.

Dar el respiră din nou apăsat și de data asta nu pot rezista să nu mă întorc spre el cel puțin o secundă.

Și asta a fost greșeala capitală. Este atât de înalt, iar eu fără tocuri sunt forțată să îmi ridic capul spre el, dar fiind atât de aproape, pot observa clar cum ochii lui albaștri mă fixează cu o dorință pătrunzătoare, ce îi face să sclipească în lumina dimineții. Cât despre zâmbetul strengăresc, acesta ascunde promisiuni pe care tot corpul meu le simte.

La dracu', îl vreau mai mult ca oricând! Dar decizia mea e deja luată!

Mă întorc, cu greu, cu spatele la el făcând un pas în față, spre ultima persoană din fața mea care își așteaptă comanda. Vine și rândul meu, dar Cătălin profită că sunt aproape de tejgheaua din lemn pe care sunt plicurile cu zahăr și se lipește aproape complet cu pieptul mare de spatele meu, cuprinzându-mi talia cu o mână și se lungește după un plic de zahăr, apoi revine la locul lui, la coadă.

— Scuze, îmi spune încet, zâmbind drăcește, dar jucând rolul nevinovat al unui simplu necunoscut.

Se joacă cu focul, și mai ales cu corpul meu deja aprins de răsuflarea lui caldă pe ceafă, la care a adăugat acum atingerea aceasta menită să mă stârnească și mai tare. Nu zic nimic și mă abțin cu greu să nu râd de comportamentul lui adolescentin.

Of, Doamne, dă-mi puterea să îi rezist, că mai am puțin și mă topesc ca o înghețată pusă la soare în mijlocul verii!

Plasez comanda băiatului din spatele tejghelei, când din nou îl aud pe nebun peste umărul meu.

— Dan, mai fă-mi, te rog, o cafea simplă. Când ai timp.

Și pleacă lăsând un spațiu gol în dreptul meu, dar plin cu un parfum bărbătesc suav, care îmi dă peste cap toate simțurile și îmi dărâmă ultimul zid pe care îl mai aveam în jurul meu.

Toată dorința mea de a-i rezista este dărâmată și transformată în dorință pură. Carnală.

Mă trezesc în același punct în care eram înainte de a avea discuția bombă cu Maria. Îl vreau și mai tare, realizând că sunt neputincioasă lângă el.

Ies repede din cafenea după ce îmi iau ceaşca fierbinte cu mine și trec pe lângă masa celor doi evitându-le privirile.

Îmi place să cred că sunt o persoană puternică, însă după două minute lângă el m-am transformat într-o bucată de mătase, dornică să fie atinsă de mâinile lui mari. Sentimentul mă înspăimântă, pentru că nu îmi amintesc când am fost ultima dată atât de slabă în fața unui bărbat. Dar sper că voi reuși să îmi păstrez echilibrul și să nu pierd controlul asupra întregii situații.

Nu am să îl caut eu, dar dacă el o va face, acum sunt convinsă că nu am să îi pot rezista și am să fiu de acord cu orice îmi va cere.

O parte din mine își dorește ca el să nu mă caute mâine, dar o altă parte, cea care îl vrea foarte tare, abia așteaptă să treacă ziua asta și să vină momentul în care el va suna.

Dacă o va face...

Nu pot să spun că până acum am avut multe semne evidente din partea lui, dar mica întâlnire din cafenea mi-a confirmat că nici el nu este atât de indiferent.

Ziua trece repede, mai ales după ce îmi deschid laptopul și mi-o umplu cu multă muncă, în speranța că am să îmi ușurez viaţa de săptămâna ce urmează, dacă rezolv anumite proiecte din timp. Încerc să îmi mut gândurile într-o altă direcție decât cea care mă duce spre străduțele vecine.

Pe seară fac o baie lungă, cu spumă și un pahar de vin, iar pe fundal las o muzică plăcută să îmi răsune în toată casa.

Avantajele femeii singure: nimeni nu e deranjat de momentul meu de relaxare și nimeni nu mi-l perturbă.

Dar în același timp dezavantajul femeii singure: nu am pe nimeni care să mă aștepte în sufragerie, să continuăm seara minunată cuibărită în brațele acelei persoane speciale, uitându-ne la un film.

O secundă gândul îmi zboară din nou la Cătălin. Niciodată el nu va face parte din acest tablou, alături de mine, pentru că nu este genul. *Nu uita, Carina, că omul este un afemeiat și nu îți va oferi astfel de momente care implică, în primul rând, încredere*, îmi spune

gramul de conștiință pe care îl am. *Va fi doar sex și nimic altceva.*

Dimineața mă prinde mai odihnită, cu gândurile mai limpezi și pregătită pentru orice îmi va aduce ziua. Sau cel puțin așa cred eu momentan. Sunt împăcată cu mine deoarece voi lăsa lucrurile să vină de la sine de data asta, iar eu nu voi mai face niciun pas, dacă nu mă așteaptă nimeni pe această cale. „Dacă este să fie, va fi" este mantra mea, și cu ea pe buze pornesc spre birou. Fac și un mic popas pe la cafenea, dar nu mă întâlnesc cu el, așa cum o fărâmă din sufletul meu spera.

Cu cafeaua în mână mă întorc în mașină, unde închid ochii o secundă și îmi las capul pe spate. Trebuie să mă liniștesc și să mi-l scot in cap.

Ajung la birou destul de devreme, așa cum o fac de cele mai multe ori, pentru că azi nu am avut starea necesară pentru a ieşi la alergat. Am o ședință scurtă cu colegii de departament, după care reușesc să mă pierd în proiecte.

Pe la prânz, însă, am parte de apelul mult așteptat. Când îi văd numele pe ecranul telefonului, aproape că pic de pe scaun, iar inima începe să alerge ture, ture în pieptul meu.

— Bună ziua, mă salută cu zâmbet în glas.

— Bună ziua și ție, răspund la fel.

— Ce faci?

— La birou, cu treabă. Tu?

Încerc să fiu cât mai relaxată și să nu las emoțiile să iasă la suprafață.

— Alerg prin oraș. Tot cu treabă.

— Am înțeles...

— Ziceai că săptămâna asta ai timp de cafeaua aia?

— Așa ziceam, da.

— Când ești mai liberă?

Niciodată, să fiu sinceră, dar pentru tine îmi fac timp. Dar tu nu trebuie să știi asta!

Oftez. E o săptămână mai liberă, dar nu chiar atât de liberă.

— Miercuri?

— Miercuri pe la două după-amiaza?

— Două... răspund leneșă.

— Unu după-amiaza?

— Unu, răspund la fel, dar zâmbind.

Începe să râdă.

— Ok, atunci miercuri la unu. În ce zonă ai biroul?

— Bulevardul Magheru.

— Perfect. O să îți dau un mesaj cu hotelul unde o să fac rezervarea.

Stai! Ce? Așa direct?

— Poftim? vine imediat întrebarea mea surprinsă.

Începe să râdă din nou.

— Ai zis că la tine nu vrei, la mine nu se poate...

Face o pauză scurtă, apoi continuă un pic mai serios:

— Suntem oameni în toată firea, deci nu cred că mai trebuie să ne ascundem după degete. Comandăm cafeaua în cameră, dacă vrei.

Clipesc. Are dreptate, dar pare prea... sec. Și pe grabă!

Ceva îmi spune că nu e o idee prea bună și că lucrurile nu iau forma pe care mi-o doresc, dar contrar instinctului, chiar dacă mă încrunt, totuși accept.

— Ok. Mă anunți.

— Vorbim miercuri!

— Spor la treabă!

— Și tu la fel! Te pup!

— Pa!

Și închidem. Atât de sec e totul! Rece și lipsit de spiritul acela care să îți facă sângele să fiarbă. Și totuși sunt emoționată și sper să nu regret nimic din toate astea asta după aceea. Oftez și încerc să îmi amintesc decizia de a lăsa lucrurile să decurgă așa cum vin.

Dar, am așa o impresie vagă că trebuie să îmi cam scad nivelul așteptărilor; dar să fiu a dracu' dacă pe cele sexuale am de gând să le scad! Omul, la cum arată, trebuie să fie bun la pat și să facă treabă bună, altfel îl dau cu capul de pereți!

„La cum arată, sigur o să dea el cu tine de pereți", îmi spune vocea iritantă din mintea mea.

Așa că zâmbesc, apoi încep să chicotesc ca o nebună și cu greu mă reîntorc la mailurile care mă așteaptă.

Dacă după discuția asta am avut vreo îndoială legată de ceea ce urmează să fac, aceasta dispare a doua zi dimineață, când mă întâlnesc cu el la cafenea, unde este cu același prieten al lui. De data asta nu mai vine după mine în cafenea, însă privirea lui spune destule.

Îmi face cu ochiul și îmi zâmbește subtil, iar aceste gesturi mărunte sunt de ajuns să îmi aprindă din nou corpul.

Ziua de miercuri vine mai repede decât mă așteptam și toată dimineața aștept mesajul cu hotelul unde va avea loc întâlnirea rușinoasă. Da, rușinoasă, pentru că ar trebui să îmi fie rușine de mine că mă cobor la un așa nivel, să mă duc la un hotel unde o să mă culc cu un bărbat însurat și cu care nu am vorbit, adunat, nici măcar o oră. Dar nu îmi e. Cu cât lucrurile s-au lungit mai mult, cu atât a crescut și pofta mea mai tare. Pofta de a-l avea măcar o dată.

Doamne, gândesc la fel ca un bărbat!

Amuzată de concluzia mea, tresar când telefonul mă anunță că am un mesaj, iar pe ecran văd numele lui.

Cu mâinile tremurânde de emoție și entuziasm, deschid mesajul. Și primesc o lovitură în cap când îl citesc: „Nu mai pot ajunge azi."

Și atât. Tot restul zilei mă holbez ca o ciudată în telefon nevenindu-mi să cred că asta este tot ce mi-a spus, și la care eu am răspuns cu un simplu „ok", și în același timp sperând că o să mai zică și altceva. Dar nu primesc altă explicație până spre seară când vine și completare mult așteptată.

„A intervenit o neintervenită. Promit să mă revanșez."

„Hai să o văd și pe asta..." îi răspund ironică. Poate că ar trebui să privesc ca un semn că toată povestea asta

este greșită și nu trebuie să se întâmple nimic între noi. Dar nu pot rezista tentației lansate în continuare de el.

„Când poți să ne vedem?"

„Vineri."

„Tot pe la prânz?"

„Da."

„Ok. Stabilim mâine sau vineri detaliile. Paa."

„K"

De ce dracu' fac asta? De ce dau curs acestor acțiuni total greșite, care sunt tot mai sigură că nu vor fi deloc ceea ce caut?

Deschid telefonul și mă uit la poza trimisă de el în prima zi. Și răspunsul îl am imediat. *Al dracu' nenorocit, de ce mă atrage atât de tare? De ce nu îi pot rezista?*

Vineri dimineața primesc un mesaj cu detaliile hotelului și stabilim să ne vedem acolo la ora doisprezece, între timp el urmând să îmi trimită și un mesaj cu numărul camerei de hotel.

Uff... atât de sec! Dar eu tot mă duc!

Capitolul 7

Ce își doresc femeile

Carina

Parchez în spatele hotelului din apropierea biroului meu, undeva pe la Piața Romană, și rămân în mașină câteva secunde în plus, sperând ca bătăile inimii să se mai potolească.

M-a sunat îndată ce am plecat de la birou și mi-a ținut companie în minutele scurte pe care le-am petrecut pe drum, până am ajuns. Conversația m-a ajutat să mă mai relaxez un pic și unele replici chiar m-au amuzat. Am aflat că este cu doi ani mai mare decât mine și totodată am aflat care este orașul lui natal.

Observ că discutăm subiecte cu totul superficiale, iar asta mă ajută să mențin sau să menținem totul la un anumit nivel, nu foarte personal. Păstrează o oarecare distanță, așa cum a făcut când l-am întrebat cu ce se ocupă.

Doar că eu știu toate aceste lucruri despre el. *Știu mai multe decât aș vrea...*

Trag adânc aer în piept și cobor din mașină, îndreptându-mă cu pași hotărâți spre intrarea hotelului. Mi-a spus pe unde să intru, unde să parchez și camera în care el este deja, așa că nu îmi rămâne decât să salut

politicos recepționera și să trec pe lângă ea fără alte cuvinte.

Dacă ar ști mama ce fac eu acum... Mă simt ca o curvă venită la o întâlnire cu unul la hotel! Mă simt atât de ieftină! *Dumnezeule, de ce fac asta?*

Mă uit în oglinda liftului pe care l-am luat pentru un singur etaj, doar să mă asigur că hainele mele sunt ok. M-am îmbrăcat într-o rochiță gri, scurtă, dar decentă, pantofi negri cu toc, iar ca bonus am o pereche de dres negru subțire cu bandă adezivă.

În timp ce mintea mea încearcă să caute un răspuns la acțiunile mele total greșite, mă trezesc că am ciocănit deja la ușa cu numărul 109.

Iar ușa se deschide... și el îmi zâmbește.

În clipa aceea toate îndoielile mele au dispărut.

Este îmbrăcat într-o pereche de blugi bleu și o cămașă albastră, pe care sunt sigură că am mai remarcat-o și am vrut mereu să îi spun că îi stă bine în ea, dar nu am avut ocazia. Azi, însă, am acest prilej, dar mă abțin de la complimente momentan, și doar îi zâmbesc.

— Bună, zice zâmbind cu încredere.

— Bună, răspund la fel.

Îmi face loc să intru și mă grăbesc să părăsesc holul întunecos, pășind astfel în camera luminată slab, pentru că draperiile subțiri, observ, sunt deja trase.

Televizorul este lăsat pe un canal cu muzică, dar renunț la a mai analiza camera destul de spațioasă, pentru că el este lângă mine.

— Eu sunt Cătălin, îmi zice întinzându-mi mâna, ca și când facem cunoștință pentru prima dată.

Adevărul este că noi chiar acum facem cunoștință pentru prima dată, până acum toate conversațiile noastre având loc doar telefonic. Și este prima dată când mâinile noastre se ating. Îmi las mâna cuprinsă de a lui și răspund:

— Carina. Ăsta e modul tău subtil de a-mi afla numele pe care l-ai uitat de când am vorbit prima dată?

Începe și râde.

— Nu.

— Dar, chiar sunt curioasă cum m-ai trecut în telefonul tău, cât să nu fie nimic suspicios când îți scriam.

— Te-am trecut „K". Așa cum erai pe Tinder.

Fac ochii mari.

— Și asta nu este suspicios?

— Ți-am spus că nu trebuie să îți faci griji pentru telefonul meu. Nu are nimeni acces la el.

Ridic o sprânceană ironică.

— Ce înseamnă să ai experiență în astfel de nebunii...

Se așază pe marginea patului, privindu-mă în timp ce îmi las geanta pe un scaun și îmi îndepărtez șalul pe care îl aveam pe umeri, așezându-l pe spătar.

— Asta crezi că facem noi acum? O nebunie?

— Eu așa simt.

Fac câțiva pași apropiindu-mă de marginea patului și mă așez lângă el. Între timp s-a rezemat într-un cot, iar eu încerc să mă relaxez și îi copiez poziția în

oglindă. Distanța între noi este destul de mică, dar în același timp avem destul spațiu.

— Nu am mai făcut niciodată așa ceva, îi mărturisesc încet. Adică să mă întâlnesc cu un bărbat însurat, și, colac peste pupăză, să fac asta la un hotel dubios.

Ridică privirea analizând camera ușor dezamăgit.

— Hai că nu e chiar atât de dubios. Am crezut că am ales ceva destul de acceptabil.

Pare rănit de afirmația mea legată de hotel, așa că râd de faptul că asta îl preocupă pe el și nu faptul că eu sunt „virgină" în acest teritoriu al adulterului.

— Este ok camera, stai liniștit.

Își întoarce privirea spre mine, liniștit și mă ia de mână.

— Ai mâna rece, sesizează zâmbind în colțul gurii, probabil amuzat de emoțiile mele.

Nu mai spune, deșteptule! Mi-a înghețat sângele în vene, dar tu nu ai nici cea mai mică idee ce e în inima mea, nu-i așa?

— E frig afară, îl mint, nerealizând că vremea nu e nici chiar atât de rece, iar eu sunt deja de minute bune în cameră.

— Ești agitată, sesizează continuând să zâmbească.

— Ți-am spus că e ceva nou pentru mine.

Toată stăpânirea mea de sine a dispărut în prezența lui. Eu, femeia plină de încredere care nu clipește în fața celor mai impozanți oameni de afaceri, tremur acum ca o frunză înghețată în fața acestui bărbat cu ochii albaștri.

— Nu ai de ce să fii agitată. Este ceva ce amândoi vrem să se întâmple.

Și fără alte cuvinte se apropie încet de mine și mă sărută.

Momentul mult așteptat se întâmplă! Sărutul devine pasional destul de repede și îi răspund cu aceeași poftă, limbile noastre dansând împreună pe o melodie auzită doar de corpurile tot mai înfierbântate. Se lipește de mine cu pieptul lui puternic și mă simt copleșită de trupul mare care mă atrage atât de mult.

Mâna îi coboară pe spatele meu, peste fund, direct pe sub rochița scurtă și un pic creață, apucându-mă de o bucă și strângând ușor.

Sărutul devine mai intens când aceeași mână ajunge între picioarele mele, masându-mi locul fierbinte peste bucata de lenjerie dantelată.

Sunt udă. Știu asta. Iar acum știe și el cât sunt de excitată.

Mă trage peste el, călărindu-l și îmi trage de fermoarul de la rochie, dezgolindu-mi spatele. Mă ajută să ies din rochie și rămân în lenjeria intimă vișinie, în aceeași poziție, peste el.

Se pare că nu am parte de prea mult preludiu, fiind amândoi destul de aprinși.

Continuăm sărutul pasional în timp ce îl ajut să scape de cămașa cea frumoasă, desfăcând fiecare nasture în parte iar apoi îmi plimb degetele peste pieptul lui lat și lipsit de păr. Îl mușc ușor de buză, iar el este deja cu mâinile la spatele meu, desfăcându-mi sutienul.

Aproape goală, mă aduce lângă el, pentru a-mi da jos ultima bucată de lenjerie intimă și pentru a scăpa în același timp de blugi și boxeri. Apoi se postează între picioarele mele și îmi ia mâna pentru a-l cuprinde cu degetele.

Da, sunt mulțumită de ceea ce văd. Este lung, dar nu foarte gros, însă sunt sigură că va face o treabă bună. Îl frec de câteva ori, timp în care își scoate un prezervativ pe care și-l rulează pe membrul întărit. Apoi se apleacă peste mine și, sărutându-mă din nou, intră încet în mine, făcându-mă conștientă de frecarea părților noastre intime. *Se simte atât de bine!*

Își mișcă șoldurile într-un ritm normal, mărind din când în când, cât să îmi tachineze simțurile. După câteva minute mă aduce din nou deasupra lui, palmele lui mari ghidându-mi șoldurile tot mai repede. Îmi dau capul pe spate, lăsându-mă cuprinsă de senzațiile plăcute, dar care tot nu sunt de ajuns să mă arunce în abisul plăcerii.

Mai schimbăm pozițiile de câteva ori, pe la spate, în picioare, pe o parte, de parcă le are notate pe o hârtiuță și vrea să le bifeze pe fiecare în parte, dar când mă întoarce din nou pe spate, iar el vine deasupra mea, știu că de data asta trebuie să aduc ceva la tot acest act sexual, ca să îmi pot atinge țelul. Așa că îmi strecor o mână între noi și cu două degete mă joc cu clitorisul meu, acordându-i atenția pe care nu a primit-o deloc din partea „partenerului" meu, provocându-mi astfel orgasmul mult-râvnit de corpul meu excitat. După alte câteva mișcări își dă și el drumul în prezervativ și se prăbușește lângă mine, lungindu-ne amândoi în tăcere.

Eu încă procesez ce s-a întâmplat, așa că abia îl aud când îmi pune baia la dispoziție. Absentă, mă ridic de lângă el, dorind să iau un pic de distanță și mă refugiez în baie, unde fac un duș rapid, iar apoi mă întorc în cameră înfășurată în prosop. Iau o sticlă de apă de pe măsuța din încăpere și mă așez pe marginea patului, golind sticluța aproape pe jumătate.

Încă procesez. Și nu prea îmi iese rezultatul pe care l-am vrut.

— A început să plouă afară, îl aud vorbind din dreptul geamului pe un ton neutru, probabil dorind să spargă gheața și să inițieze o conversație lejeră de final.

Îmi ridic privirea spre el, tocmai ieșit de sub duș, gol, se șterge cu un prosop pe pieptul lat și pe brațele groase.

Fraierul arată bine rău și încă îmi place de el! Dar fraierul nu s-a ridicat la nivelul așteptărilor! Deloc!

— Era timpul să se strice vremea, spun încercând să mă liniștesc și să nu zic ceva nepotrivit. Doar e toamnă, adaug sec.

— Așa e, zâmbește și se uită prin cameră. Pe unde am aruncat hainele?

Imediat le văd căzute pe lângă pat și îl ajut să le sorteze pe ale lui. Mă îmbrac și eu foarte repede și mă așez la loc pe marginea patului, bând din sticla cu apă, în timp ce el își închide nasturii de la cămașă.

A dracu' cămașă... A fost singura care mi-a plăcut pe ziua de azi!

Nu pot să înțeleg ce s-a întâmplat. Totul a fost atât de sec, la fel ca și discuțiile noastre despre această

întâlnire! Unde a dispărut atracția aia? Unde s-au dus atingerile?

Care atingeri, Carina, că abia dacă a pus mâna pe tine!

Nu pot să cred că a fost o partidă de sex atât de slabă! Nu pot să cred că mi-am imaginat că o să dea cu mine de pereți și că o să urlu orgasmele unul după altul, când, de fapt, el nu a făcut decât să mi-o tragă într-un stil egoist și atât!

Simt că lucrurile nu pot să rămână atât de slabe și eu să rămân cu o dezamăgire atât de mare, așa că dau vina pe rapiditatea cu care s-au mișcat discuțiile legate de această întâlnire și sper ca a doua oară să fie mai bine.

Dar va mai fi o a doua oară? *Oare mai vreau eu să fie?*

Îmi iau inima în dinți și deschid subiectul.

— Așadar, asta a fost doar o întâlnire unică sau vrei să repetăm experiența?

Eu aș vrea să îi mai dau o șansă să îmi dovedească că poate fi mai bun decât atât! Că nu este atât de slab la pat. Nu contează că actul a durat mai bine de jumătate de oră, dacă nu a ținut cont de nevoie mele! Nici nu mai zic de un oral.

— Nu știu ce să zic, spune rânjind, poate puțin încurcat. Este un pic cam riscant și, oricum, cred că amândoi ne-am satisfăcut curiozitatea, că până la urmă, despre asta a fost mai mult, nu?

Mă încrunt.

— Nu prea. Tu asta ai vrut să afli?

— Păi, cam da. Eram curios să văd cum e și cred că a fost destul de ok.

Vai de mine! El crede că a fost ok? Păi, dragul meu, e timpul să afli adevărul. Ești varză! Acum hai să văd cum o formulez, cât să nu faci o scenă pe aici.

— La mine a fost un pic diferit, încep eu, lăsându-mă cu încredere pe spate, rezemându-mă în coate. Când te-am văzut prima dată m-am gândit că ești un tip wow și chiar am crezut că o să faci o treabă de nota zece.

Îmi zâmbește mândru, măgulit de impresia pe care am avut-o despre el.

— Dar nu prea a fost așa. Nu prea te-ai ridicat la nivelul așteptărilor mele.

Zâmbetul îi cam dispare.

— Nu? mă întreabă încurcat.

— Știi, puțini bărbați au fost în stare să mă impresioneze și să mă satisfacă cu adevărat, și am sperat că și tu vei face parte din această categorie, dar se pare că nu a fost așa.

— Ai o problemă medicală la capitolul ăsta?

Hai că ești nesimțit...

— Nu. Doar că am nevoie de un bărbat care știe ce să facă, iar tu ai fost foarte concentrat pe ceea ce se întâmpla cu corpul tău și nu ce puteai face să mă simt și eu bine. Ai observat că nu m-ai sărutat nici măcar o dată mai jos de gât?

Se așează lângă mine pe pat, şi începe să zâmbească.

— Așa slabă a fost experiența?

— Cam da, răspund zâmbind, și în același timp bucurându-mă că nu are o reacție urâtă sau chiar violentă ca răspuns la sinceritatea mea.

— Îmi pare rău că așteptările tale nu au fost satisfăcute.

— Sincer, și mie.

Situația devine destul de stânjenitoare, și mă ridic exact în momentul în care telefonul meu începe să sune. Curiozitatea, sau nevoia de a rupe un pic momentul ciudat mă face să mă uit la apelant.

Este președintele companiei și chiar trebuie să răspund, așa că îi fac un semn lui Cătălin cu degetul la buze, semn să nu scoată un sunet, și preiau apelul. Nu vorbesc mai mult de un minut, timp în care acesta mă întreabă când ajung la birou, că el este deja acolo și ar vrea să discutăm câteva lucruri. Îi spun că tocmai am luat prânzul în zonă și că ajung în câteva minute.

— Mă tem că trebuie să fug, îi spun lui Cătălin în timp ce îmi încalț pantofii și mă uit în oglindă să fiu sigură că părul și hainele sunt în regulă, iar eu nu arăt ca după o partidă de sex.

— Ok. Mai stau zece minute, apoi o să plec și eu.

— Spune-mi cât trebuie să îți dau pentru cameră.

Se încruntă și aproape că râde de mine.

— Ai înnebunit? Stai liniștită că nu trebuie să dai nimic.

— Ok. Atunci eu am fugit, zic zâmbindu-i în timp ce îmi iau geanta și șalul de pe scaun.

Se ridică de pe pat și mă conduce la ușă.

— Ne mai vedem prin cartier, îmi spune.

— Da.

Mă ridic pe vârfuri și îl sărut scurt pe buze, apoi mă întorc și plec.

Nu îmi mai pasă că mă vede recepționera sau că trebuie să o salut, eu doar vreau să plec mai repede din locul acela care nu mi-a dat deloc starea plăcută pe care mi-o doream și pe care o așteptam.

Nu numai că nu s-a ridicat la nivelul așteptărilor, dar chiar credea că a fost bine. Poate că este și vina mea, poate că am fost prea încordată și nu m-am lăsat luată de val, fiind prinsă într-o cameră de hotel, la o partidă ce mi s-a părut a fi făcută pe fugă, cu toate că întâlnirea a durat aproape o oră.

Mă urc în mașină și pornesc repede, chiar dacă îmi doresc să rămân pe loc câteva secunde și să urlu. Am rămas în aceeași stare de agitație și cu sentimentul că trebuie să rezolv totul repede, că poate cineva mă vede și află ce am făcut.

Da, poate că a fost vina mea și aș fi putut face mai mult ca această întâlnire să fie mai plăcută, dar poate că a fost doar vina lui, care nu a știut cum să satisfacă o femeie. Că nu e mare filozofie să atingi sânul unei femei, să îl săruți și să îl strângi în palmă în timp ce îi tachinezi miezul fierbinte cu degetele, cât să o aduci mai aproape de culmile plăcerii.

Păcat. Avea potențial. Iar acum o să mă întâlnesc cu el pe străduțele cartierului și o să îmi amintesc mereu că este un bărbat slab la pat, dar pe care l-am dorit foarte, foarte mult.

Capitolul 8

Ce își doresc bărbații

Cătălin

Mă așez pe marginea patului cu telefonul în mână, verificând o aplicație cu mașini de vânzare din străinătate. Tot aștept să apară ceva interesant și să cumpăr o nouă mașină pentru firma mea de închirieri auto.

Cu mintea rătăcind în toate părțile, îmi bag absent picioarele în adidașii negri lăsați lângă un perete din cameră.

Și deodată mă lovește un gând. *Tipa asta tocmai mi-a zis că sunt slab la pat?*

Dă-mă dracu', că asta e o premieră! Am mai avut aventuri extraconjugale în ultimii ani, nu fac un sport din asta – pentru că e multă bătaie de cap și femeile tind să creadă că după o partidă de sex cu tine ești bărbatul lor și au drepturi, chiar dacă ele știu că sunt însurat – dar niciuna nu s-a plâns. Ba, din contră, nu mai scăpam de ele, dornice măcar de un futai ocazional, fără alte pretenții! Iar asta mi-a zis că nu sunt bun la pat? Femeia e nebună?

A vrut să o fut, că doar de-asta m-a căutat de la început, așa că asta am făcut!

Oricum e de apreciat că e o femeie care știe ce vrea și puține au curajul să insiste doar pentru o partidă de sex cu un tip pe care au pus ochii în cartier. A acționat ca un bărbat: a văzut marfa și a vrut să o testeze. Doar că domnișoara K nu a fost mulțumită de marfă, aspect care nu m-ar interesa atâta timp cât nu este vorba de mine și orgoliul meu masculin.

Dacă ar fi una cu care nu m-aș mai vedea în vecii vecilor, poate că aș depăși momentul destul de repede. Dar îmi dau o palmă peste frunte când îmi dau seama că o să mă tot întâlnesc cu ea prin cartier, și de fiecare dată o să îmi amintesc de cuvintele ei, și mă voi gândi că se uită la mine și zice: „uite și pe ăsta care nu e bun la pat."

Nu mă simt deloc confortabil cu treaba asta. M-a pus dracu' să mi-o trag cu una din cartier!

Cum a zis că o cheamă? O am în telefon „K" și așa mi-a rămas și în minte. Are și un nume mai rar întâlnit... Cristina... Cătălina... Corina... Carina!

Of, Carina, Carina... nu te-am sărutat de la gât în jos?

Îmi iau telefonul, cheile de la mașină și ce mai am prin cameră, uitându-mă atent să nu uit ceva, că nu mai am de gând să mă întorc vreodată aici, și ies. La recepție plătesc apa consumată de K, camera fiind plătită de când am ajuns, și plec.

Are biroul în zonă. Oare pe unde? *Dar ce contează?*

Auzi la ea, că nu am sărutat-o mai jos de gât! Păi poate că așa e, nici nu m-am gândit la asta. Eu am vrut să i-o trag, că e bună rău – și dacă mi s-a oferit pe tavă,

prost eram să o refuz –, să termin și să plec! Și asta am făcut. Dar să îmi spună că nu sunt bun la pat e deja prea mult, iar cuvintele ei continuă să mă macine chiar și la câteva ore după întâlnirea cu pricina.

Ajung în cartier spre seară, încă gândindu-mă cum de am intrat în tot jocul ăsta nebun. Înainte să parchez mașina la mine acasă, intru și pe strada ei, dar luminile sunt stinse, iar mașina ei lipsește, ceea ce mă face să trag concluzia că nu a ajuns încă. E pentru prima dată când mă întreb la ce oră ajunge ea de obicei, fiind deja trecut de ora șapte.

Întru în casă și fetița mea îmi vine imediat în cale fluturându-mi un desen.

— Tati! Tati! Uite ce casă frumoasă am desenat azi la grădiniță!

O ridic în sus și o țin cu un braț, uitându-mă cu o atenție prefăcută la desenul mâzgălit pe hârtie.

— Tati, dar chiar te pricepi! îi spun cu entuziasm. Este foarte frumos!

O pup zgomotos, iar ea începe să râdă și se zbate în brațele mele să o las jos și să se întoarcă la jucăriile colorate împrăștiate pe parchetul sufrageriei.

— Bună! aud din bucătărie vocea Alinei.

— Bună! o salut în timp ce mă descalț. Ai ajuns de mult timp?

— Acum o ora și un pic. La fix cât să o iau pe Găbița de la grădiniță.

— Îmi pare rău că nu am reușit să ajung eu mai devreme. Chiar am fost prins cu treabă, cu Dan.

Nu este nicio minciună. După întâlnirea mea cu K m-am întâlnit cu prietenul meu Dan și am alergat toată ziua cu treabă să testăm câteva mașini. În tot acel timp am reușit să mai uit de scurta mea aventură, chiar dacă din când în când cuvintele ei mă loveau în freză ca mușteleare se izbeau de parbrizul meu pe drum.

Acum că sunt la câteva sute de metri de casa ei, nu pot să nu îmi reamintesc cele petrecute la prânz.

Alina îmi apare în față și ne pupăm scurt, așa cum facem de obicei. De fapt, așa cum facem de câțiva ani, de când ceva a început să se schimbe între noi și pasiunea de la început să dispară.

Am iubit-o la nebunie din clipa în care am văzut-o, încă o iubesc, fiind mama copilului meu și femeia cu care împart tot ce am, dar nu mai există scânteia aia de la început, dorința de a rupe hainele unul de pe celălalt, de a ajunge mai repede acasă pentru a petrece timp împreună, pofta de a-l satisface și de a-l impresiona, tipărindu-te în mintea celuilalt prin faptele tale.

Total opus de ceea ce am făcut eu azi cu K, care mă are în minte ca un ratat sexual.

A dracu' femeie, m-a ameţit de tot!

Îmi scutur capul și încerc să o alung din mintea mea. Sunt sigur că în câteva zile o să uit complet cum mă simt acum și o să îmi văd de viață mai departe.

Alina mă întreabă de vreo două ori ce vreau să mănânc să dea comandă la un restaurant, dar eu încă sunt pe altă planetă.

Trebuie să îmi revin. Repede.

Dau drumul televizorului pe un canal cu ştiri sportive şi mă duc în dormitor să mă schimb după ce mai fac un duş rapid. Am mai făcut unul la hotel, deci orice miros al domnişoarei de la prânz sigur s-a dus până acum, dar ziua mea a fost destul de agitată şi vreau să mă liniştesc un pic înainte de a petrece seara alături de fete.

Poate că mirosul ei vanilat s-a dus de pe pielea mea, dar târziu în noapte încă îmi este imprimat în minte.

* * *

După două zile, am impresia că o să îmi pierd minţile. Indiferent pe unde merg, dau de ea. Pe orice stradă mă bag prin cartier, o văd. Mă duc să iau pâine, ea iese din brutărie, iar dacă mă duc să îmi iau cafea, o văd şi acolo. Oricât încerc să o evit, parcă şi mai des dau de ea. Şi de fiecare dată îmi amintesc cele întâmplate.

Ba chiar am visat într-o noapte că eram cu maşina pe o străduţă de prin cartier de pe lângă grădiniţa Găbiţei, după ce o lăsasem pe cea mică acolo, şi îndreptându-mă spre casă, o văd pe Carina ieşită la alergat într-o pereche de colanţi negri şi un tricou mulat, cred că în aceeaşi nuanţă. Venea spre mine pe stradă şi am oprit maşina lângă ea, lăsându-mi geamul în jos pentru a o saluta. Ea îmi zâmbeşte, şi fără să îmi răspundă la salutul jovial, se apleacă peste geam, îşi lipeşte o palmă caldă de obrazul meu şi mă sărută. Acolo în mijlocul străzii, fără să ne pese că ar putea fi altcineva în jurul nostru, noi ne sărutam cu o poftă nebună, până când ea

s-a desprins de buzele mele și și-a continuat exercițiile, alergând mai departe.

M-am trezit amețit și cu un gust dulce pe buze.

În ziua aceea am căutat-o cu privirea pe toate străduțele. De ce? Nici eu nu știu sigur.

I-am făcut cu ochiul într-una din întâlnirile noastre față în față și mi-a zâmbit. Dar a fost un zâmbet politicos. *Nu e bine.*

Am fost atent la reacția ei în tot acest timp și nu pare cea mai încântată când mă vede, ba din contră, pare deranjată că ne întâlnim. *Și asta chiar nu îmi place.*

Mai trec câteva zile și lucrurile tot nu se schimbă. Zici că soarta vrea să îmi dea toată viața peste cap și mi-o scoată în cale tot mai des. Și asta nu face decât să mă macine și mai mult și să înceapă să mă mănânce undeva. *Iar când te mănâncă... te scarpini!*

Așa că, după o săptămână în care sângele îmi fierbea continuu și după o noapte am și visat-o că ne tăvăleam ca doi nebuni în pat, decid că trebuie să iau măsuri cu prima ocazie când o văd.

Ce credeți? Luni dimineața mă intersectez cu ea din nou, de data asta la intrarea pe strada principală, spre ieșirea din complex. Eram amândoi cu mașinile.

Înjur printre dinți, dar în același timp știu că e semnul meu că trebuie să preiau frâiele situației. Planul e simplu: mi-o mai trag o dată cu ea, de data asta o fac în așa fel încât să țipe femeia de plăcere. După aceea sunt sigur că o să pot să trec pe lângă ea pe stradă mândru și liniștit, fără să mă mustre conștiința și să îmi fie afectat

orgoliul din cauză că am ieșit din viața ei rămânând cu o impresie greșită despre mine.

Am mare grijă de corpul meu, mereu sunt atent la ce mănânc și niciodată nu fac abuzuri, iar la sală mă duc regulat pentru a mă menține în formă. Nu sunt obsedat de imagine, dar îmi place să știu că îmi păstrez un anumit nivel al aspectului meu fizic, dar și mental. Tot ce fac mă ajută să îmi păstrez mintea limpede și să iau deciziile corecte.

Se pare că am făcut o mare gafă cu vecina, care mi-a scăzut punctajul cu cuvintele ei, așa că vreau să merg la o mărire de notă.

Așadar mă uit din nou la K, care mă privește cu indiferență din mașina ei, dar când îi zâmbesc, pare că nu se poate abține să nu îmi zâmbească la rândul ei. Îi dau prioritate să între ea pe drumul principal și pornește în fața mea, eu fiind la câțiva metri în spate.

Și o sun.

— Da, răspunde serioasă.

— Neața! o salut mustăcind.

— Neața!

Îmi dau seama că zâmbește. *Asta e bine.*

— Ce faci?

— Mă duc la birou. Tu?

— Am un pic de treabă prin oraș, dar observ că nu mi-am ales bine ora, fiindcă e cam aglomerat, din ce am văzut pe aplicația cu trafic.

— Întoarce-te și pleacă când se mai eliberează, dacă nu e urgent, îmi sugerează.

— Deja am pornit. Nu mai dau înapoi, zic cu subînțeles.

— Aham, răspunde sec.

— Nu te-am mai văzut alergând dimineața, sesizez eu încercând totodată să găsesc ceva de vorbit cu ea.

Și asta așa este. Dacă mai ieșea și la alergat, cred că ne vedeam de minim zece ori pe zi și acum eram internat la spitalul de nebuni cu nervii țăndări! Dar și fără aceste întâlniri pe care le aveam când ea mai alerga, tot ne-am văzut enervant de des.

„Enervant... dar parcă nu ți-a plăcut să o vezi" e un gând care îmi străbate mintea făcându-mă să casc ochii cât cepele, rămânând blocat o secundă, și mai că ies de pe drum.

— Am fost cam obosită zilele astea și m-am rezumat la exerciții ușoare acasă.

De ce asta îmi suna ca un „am încercat să te evit"? Mă abțin să o întreb asta, pentru că nu vreau să intru într-o discuție atât de serioasă care ne-ar face pe amândoi să ne simțim stânjeniți de ceea ce s-a întâmplat.

— Ai avut multă treabă la serviciu?

— Destul de multă. Tu? La fel de călător?

Râd. Chiar că acesta este cuvântul care mă caracterizează.

— Da, cam la fel de multe drumuri în fiecare zi.

— Nu știu cum reziști zilnic în traficul ăsta. Eu sunt obosită după un drum dus-întors de acasă până la birou și tot îmi pare că stau prea mult timp în mașină.

— Preferi să stai la birou?

— Da! Acolo pot să mă mișc, să mă ridic, să fac câțiva pași...

— De unde știi că eu nu fac asta?

Până la urmă de unde știe ea că eu pierd și jumătate de zi în mașină? Probabil m-a văzut făcând zeci de ture prin cartier și astfel și-a format o părere despre ritmul meu zilnic.

— Pentru că te văd cât te plimbi cu mașina, așa că bănuiesc că în timpul săptămânii, când e și haos în trafic, stai destul de mult. Sau, de fapt, ai și tu un loc de muncă care implică statul la birou?

— Nu, nu, zâmbesc în colțul gurii, dezgustat de idee. Munca de birou nu este de mine. Cum ai spus și tu, sunt un călător.

— Bănuiam eu...

Din vocea ei îmi dau seama că zâmbește.

— Dar bănuiești și de ce te-am sunat?

— Nu bănuiesc nimic, dar sunt sigură că nu ai făcut-o pentru că îți era dor de vocea mea suavă.

A dracu' e femeia asta... Dar mă amuză și îmi place limba ei ascuțită.

— Ba tocmai de-asta te-am sunat.

— Lunea dimineața ai în program să faci glume? Ești cumva un comediant care ține show-urile din mașină? îmi zice amuzată.

— Se pare că nu eu... îi dau peste nas.

— Scuze. Doar că aveam impresia că am stabilit să fim direcți și sinceri unul cu celălalt, nu să râdem unul de altul.

— Chiar nu am vrut să fac asta, îi spun repede și serios. Am încercat să fac o glumă.

— Știu. Acum eu făceam pe serioasa cu tine.

Și începe să râdă. *Ce îmi face femeia asta!* Clatin din cap, zâmbind în colțul gurii și continuând să merg în spatele mașinii ei.

— Deci? De ce m-ai sunat?

— Să te invit la o cafea.

Liniște.

— K?

Liniște.

— Iar ai uitat cum mă cheamă? aud deodată vocea ei și încep să râd, ușurat că nu mi-a închis.

— Nu, Carina, nu am uitat, doar că îmi place mai mult să îți spun așa. Te deranjează?

— Hmm... Nu. E ok, zice cu o ușoară ezitare.

— Bine. Acum ce spui de invitația mea?

— În primă fază te-aș întreba dacă ești încă în programul de comediant, dar deja am stabilit că nu faci asta, o aud chicotind.

Îmi dau ochii peste cap. *A dracu' femeie... din nou o zic!*

— Deci? o întreb deja serios, pentru că acum realizez că nu mi-a fost deloc ușor să fac eu acest pas, pe care de obicei l-a făcut ea.

— Cătă... zice făcând o pauză.

Ce îmi place cum îmi pronunță numele!

— Crezi tu că o să fie mai bună cafeaua asta, decât prima?

Șah mat! Ciocan în cap! Nu! Ciocan peste degete! Așa simt întrebarea ei, ca atunci când dai cu ciocanul pe lângă cui și nimerești degetul de la mână! Mai că pierd controlul mașinii... din nou! Femeia asta mă face să intru în zid! Mă omoară! Cum să mă întrebe așa ceva? Adică, nu numai că nu crede că aș face o treabă mai bună, dar crede că nici nu sunt în stare de așa ceva?

Un lucru e clar: trebuie să o urc pe pereți! *Pe cuvântul meu, Carina, că dacă îmi dai șansa asta, o să te fac să umbli după mine ca un cățeluș!*

— Da, sunt sigur, răspund foarte serios.

Și din nou liniște.

— Nu știu ce să zic, îți spun sincer, zice încet.

— Spune-mi că vrei.

— Nu sunt convinsă că e cea mai bună idee.

— Am să te conving că este o foarte bună idee, dacă îmi dai ocazia.

Mârâie, și reacția ei mă amuză, dar în același timp trezește ceva în corpul meu ce devine tot mai excitat, doar că vorbesc cu ea și îmi doresc tot mai mult să îi fac lucruri care să o impresioneze, de data asta.

— Am să mă gândesc, răspunde după câteva secunde de tăcere.

— Dacă mă mai întâlnesc de multe ori cu tine prin cartier, e posibil să te iau pe sus la cafeaua respectivă, fără să te mai las să te gândești.

Începe să râdă, făcându-mă și pe mine să zâmbesc. Dar cu toate astea, corpul îmi este încordat și îmi dau

seama că strâng prea tare volanul cu mâinile, de parcă încerc să îl sfărâm.

— Și foarte posibil să avem același rezultat ca prima dată.

BUM! Iar mi-a dat cu ciocanul peste degete! Parcă i-am spus că o să fac o treabă mai bună!

— De ce spui asta? o întreb încercând să îmi păstrez calmul.

— Pentru că una din problemele de data trecută a fost și modul nostru de a trata respectiva aventură. Totul pe grabă, fără a lăsa măcar o falsă impresie că ar putea fi ceva frumos. Am mers ca la un job într-o zi ploioasă de luni, fără tragere de inimă, amândoi setați pe ceea ce avem de făcut și să plecăm mai repede acasă.

Vrea să spună că nu a fost doar vina mea?

— Deci cred că a fost compromisă de la început întâlnirea noastră și de aceea spun că lucrurile făcute pe grabă nu au cum să iasă bine, deci dacă mă iei pe sus, probabil, vom avea același rezultat.

— Te contrazic, i-o tai rânjind în colțul gurii.

— Nu am dreptate?

— Ba da, poate ai dreptate. Dar nu cred că va fi la fel a doua oară. Deja ne cunoaștem un pic mai bine și, mai ales, ne cunoaștem nevoile.

Nu spune nimic, așa că mă trezesc vorbind, doar să o conving să îmi dea a doua șansă.

— Nu uita că am avut o discuție destul de interesantă înainte ca tu să pleci în ziua aceea și acum

știu care îți sunt așteptările. Dar mai presus de toate, faptul că te văd zilnic mă face să te vreau din nou.

Din nou liniște.

— Azi ai cuvintele la tine, îmi spune încet, într-un final.

— Tu ai cerut să fim sinceri și direcți.

— Și mă bucur că respecți acest lucru.

— Deci? Cafea? Mâine?

O aud din nou râzând de mine și de lipsa mea de răbdare.

— Nu pot mâine. Am câteva zile destul de agitate pe la birou.

— Atunci mă suni tu când te liniștești cu munca și ai chef de o cafea?

— De acord. Așa o să fac.

Ezit o secundă să pun următoarea întrebare, dar îmi amintesc că a fost un moment săptămâna trecută când am fost curios cu privire la acest subiect.

— Apropo, tu unde ai mai exact biroul? La ce firmă lucrezi?

Răspunsul ei vine după câteva secunde, în care, cel mai probabil, s-a gândit dacă să îmi spună sau nu.

— Clădirea de birouri de lângă hotel Lido. „H Romania."

„H" este o firmă destul de cunoscută în industria alimentară, o multinațională care, până și eu știu, sunt lideri pe piață cu produsele lor, iar sucursala din Romania este la fel de renumită ca în afară. Acum însă mă întreb ce face ea în acea companie, dar nu cred că

este momentul să întreb. Poate că îi voi face într-o zi o vizită și o să aflu mai multe.

Dar de ce aș face asta? Brusc întrebarea mă face să mă simt inconfortabil. Nu trebuie să aflu lucruri despre ea, trebuie doar să îmi îndrept un pic părerea pe care și-a făcut-o despre mine din punct de vedere sexual. Restul nu mă interesează.

— Este o firmă mare, felicitări! Lucrezi de mult acolo?

Una zic și alta fac. Parcă nu trebuia să cer detalii despre viața ei, dar parcă nici nu pot să fiu complet ignorant.

— De aproape zece ani.

— Zece ani în aceeași companie? exclam cu uimire. Ești o persoană fidelă!

— Așa se pare.

Nici eu cu Alina nu suntem de atâția ani împreună... Sau avem tot pe acolo, dar nu pot spune că fidelitatea este cuvântul care mă caracterizează după atâta timp.

Amintindu-mi de familia mea, clatin repede din cap și mă îndrept de spate, știind că trebuie să revin la subiectul care ne interesează pe noi doi, și nu la detaliile personale despre fiecare.

— Bine K. Te las că mai am niște telefoane de dat înainte de a ajunge la destinația mea. Te aștept cu un semn zilele astea, da?

— Da, Cătă. Ne auzim zilele următoare.

Tonul calm cu care îmi vorbește mă relaxează și corpul meu încordat până în acest moment, începe

să scape de tensiunea acumulată în timpul acestei conversații.

— Ok. O zi bună, Carina!

— Mersi, la fel!

Și închid în același timp în care părăsesc drumul pe care suntem amândoi, îndreptându-mă cu adevărat spre destinația mea. Ca un idiot, m-am ținut după ea în tot acest timp, iar acum am un sfert de oraș de ocolit, iar traficul este minunat de aglomerat, așadar mi-am dublat timpul până la destinație.

Așa pățești când te ții după o femeie.

Mai ales după o femeie cum este K.

Capitolul 9

Cum se întoarce roata

Cătălin

Zilele trec una după alta, agonizant de încet, și fără niciun semn de la Carina. Încep să cred că a fost de acord cu mine doar ca să o las în pace, dar zâmbetul din colțul gurii pe care îl are de fiecare dată când ne vedem mă face totuși să cred că nu își bate joc de mine.

Cu toate astea, nu înțeleg de ce nu mă caută!

Stau mereu cu telefonul în mână, să nu ratez cumva un apel sau un mesaj, pentru că vreau să rezolv problema cât mai repede; dar asta nu o face să mă sune mai repede. Se face joi, se face vineri, iar răbdarea mea se duce pe apa sâmbetei, mai ales că mâine e sâmbătă și știu că în weekend șansele de a mă căuta vor fi zero, presupunând că este timpul meu cu familia.

Ceea ce în mod normal ar fi, doar că soția mea a decis să petreacă weekendul împreună cu cea mică la părinții ei. Aș fi mers și eu, însă la mine nu prea există program de luni până vineri, cum au alții, iar zilele astea chiar am un pic de treabă.

Le conduc pe cele două la mașină, ajutându-le cu bagajele și apoi le pup pe fiecare în parte, pe Gabriela cu mult mai mult zgomot, iar pe Alina scurt pe buze. În timp ce mașina se îndepărtează pe strada mea, îmi dau seama că vor intra pe strada Carinei, pe care nu am văzut-o azi. Nici nu am ieșit din casă până acum, ca să

am drum prin fața locuinței ei sau pe la cafenea, dar urmează să mă duc până la un magazin din cartier să îmi fac câteva cumpărături, mici provizii pentru weekendul meu singur, și voi trece pe acolo.

Mare îmi este surprinderea, o jumătate de oră mai târziu, să descopăr că mașina ei este încă în fața casei. Mă uit repede la ceas și, realizând că este trecut de trei după-amiaza, nu pot să nu mă întreb dacă ea este acasă într-o zi de vineri.

Oare lipsește de la serviciu pentru că a pățit ceva? Poate de aceea nu m-a sunat săptămâna asta, că nu se simte bine? Sau a plecat cu un taxi?

După o oră îmi mai fac un drum până la farmacia din complex, dar tot pe motiv de a trece prin fața casei ei, sperând să văd ceva, un semn, care să mă lămurească dacă este acasă sau nu. Dar nici acum nu îmi găsesc răspunsul la dilema mea care nu face decât să îmi adauge și mai multă curiozitate în toată povestea asta.

Începe să mă intrige. Atât ea cât și ce se întâmplă în jurul ei.

Știu că nu este bine, dar nu mă pot abține.

* * *

Carina

Azi am decis să lucrez de acasă. O fac rar, dar și când o fac, îmi dau mereu seama că lucrez mai mult decât dacă aș merge la birou. Dar fiind vineri și traficul de obicei este infernal, am anunțat că îmi voi desfășura

activitatea azi din mijlocul sufrageriei; îmbrăcată lejer într-un tricou negru și o pereche de pantaloni scurți.

Am avut o singură videoconferință, așa că a fost nevoie de puțin machiaj, dar nu și de o ținută mai elegantă, tricoul negru, singurul vizibil pe cameră, fiind suficient de casual.

Acasă nu are cine să mă întrerupă din zece în zece minute cu câte o întrebare, așa că sper să termin treaba în curând și să îmi încep leneveala de weekend mai repede decât de obicei.

Îmi așez laptopul lângă mine și îmi las capul pe spate, rezemat de canapea. Închid ochii, respir adânc, relaxându-mi corpul încordat. E liniște în jurul meu, se aude doar televizorul lăsat pe un post de muzică, în surdină. Coincidența face să fie același post pe care era televizorul în camera de hotel.

Și uite așa se duce momentul meu de relaxare, dar încerc cu disperare să mă agăț de el în continuare, chiar dacă gândurile mele zboară spre vecinul meu apetisant.

Știu că trebuia să îl sun săptămâna asta, dar probabil acum a aflat și el ce înseamnă să aștepți o veste de la celălalt. Nu am făcut-o cu intenția de a-l chinui, dar am avut o săptămână destul de agitată care nu mi-a dat starea necesară să port o nouă discuție cu el sau, mai mult, să mă văd cu el.

Dar în același timp nu sunt decisă dacă este o idee bună, sau nu. Am acceptat să o fac pentru că mi-am dat seama că nu accepta un refuz, și cred că nici eu nu voiam să dispar din viața lui complet, fără măcar să mai

încercăm o singură dată dacă chimia dintre noi este cea potrivită pentru o partidă fenomenală, sau chiar m-am înșelat de la început în privința lui.

Încă prinsă în îndoiala mea, am decis să nu fac o prioritate din povestea cu el și să o las pentru când va veni un moment potrivit pentru așa ceva.

Între timp ne-am văzut destul de des prin cartier, cu aceleași zâmbete și priviri doar de noi doi cunoscute, ce ascund un secret doar de noi doi știut.

Cu Maria nu am apucat să vorbesc, ea fiind plecată din țară în concediu, și nu am vrut să o deranjez cu povestea asta în zilele ei de relaxare. Și oricum, ce aș fi putut să îi spun? „Spune-i prietenei tale că i-am futut soțul, dar nu mi-a plăcut, așa că vă las să vă descurcați?"

Din nou îmi amintesc cât de complicată este povestea asta și mai ales ce au ele de gând.

Oftez știind că momentul meu de relaxare s-a risipit.

Cum m-am lăsat trasă în toată drama asta, nu știu, dar sigur este vina mea că am permis acest lucru. Eu am tras de el și l-am făcut să se culce cu mine.

Iar acum s-a întors roata.

Sau cel puțin așa cred. Poate că nici nu îi pasă, dar privirile lui din aceste zile m-au făcut de fiecare dată să simt fluturi în stomac și să îmi dau seama că nu a uitat de promisiunea mea.

Până acum nu am ieșit din casă, preferând să îmi fac o cafea în propria bucătărie și să o savurez lucrând neîntrerupt încă de la prima oră a dimineții. Așadar nu

l-am văzut până la ora asta, dar nu pot să nu mă gândesc dacă este acasă, la câteva sute de metri distanță de mine, sau e deja plecat în drumurile lui zilnice.

Drumuri zilnice care oricând îl pot duce și în patul altor tipe agățate pe cine-știe-unde.

Un strop de gelozie există în sufletul meu, dar știu că este un sentiment greșit, așa că încerc să îl alung imediat, îndreptându-mi atenția spre ceea ce este la televizor.

Telefonul îmi vibrează și, absentă, deschid aplicația să citesc mesajul.

„Ce faci?"

Rămân înmărmurită când văd că mi-a scris Cătălin acest mesaj.

Inițiază el această discuție? Chiar s-a întors roata!

Râd în sinea mea încântată de cum decurg lucrurile, dar în același timp ceva jubilează în inima mea fiindcă, în sfârșit, dă și el primul semn.

„Momentan iau o pauză de la muncă și mă uit la televizor" „Tu?"

„Ești acasă?"

„Da."

„Și eu."

„Deci dacă îți arunc o măslină pe geam o prinzi, nu?"

„Ha ha! În dinți, de la distanța asta."

„Ha ha ha!"

„Deci nu ți-ai luat liber? Lucrezi de acasă?"

„Sunt niște proteste în centru orașului și în trafic e haos, motiv pentru care am decis să nu mă duc la birou și să rezolv totul de aici."

„Bună decizie. Același motiv l-am avut și eu când mi-am eliberat ziua de drumuri în afara complexului."

„Am fost amândoi inspirați azi, se pare."

Și pauză câteva minute. Nu mai primesc niciun răspuns, dar când cred că nici nu mai vine, telefonul vibrează în mâna mea din nou.

„Așadar suntem amândoi blocați în complex. Nu îți vine nicio idee?"

Simt că este o întrebare capcană.

„Amândoi? Mai sunt câteva mii de locuitori în zonă, plus soții, copii..."

Încerc să aflu ce are de gând amintindu-i de familia lui care probabil urmează să i se alăture, pentru că este aproape cinci după-amiaza și lumea cam începe să se întoarcă acasă la ora asta.

„Ești singură acasă?"

„Da."

„Și eu. De restul locuitorilor nu mă interesează pentru că nu am planuri cu ei, dar cu tine am."

„Deci acum vorbim despre noi doi."

Am vrut să îl deranjez cu răspunsul meu și pare că mi-a reușit. Dar nu știu de ce am vrut să fac asta, pentru că acum mă simt vinovată dacă l-am supărat.

„Și ce planuri ai cu mine?"

„Să te văd. Dacă nu mai ai treabă sau poți să te oprești, poate ne vedem chiar acum."

Deodată inima începe să îmi bată și mai tare. Cine mai vrea să muncească? Oricum e târziu și de mai bine de o oră mă uit la televizor și pierd timpul, pentru că am cam terminat ce îmi propusesem să fac azi legat de muncă. Deci am timp, dar acum cred vreau să fac și ceva mai mult cu timpul meu.

Așa că las latura mea impulsivă să preia din nou controlul, scriindu-i: „Ai timp de o cafea?"

„Am timp de cafele până duminică."

„Ți-aș zice să vii la mine, dar nu știu cât de riscant e. Să nu te vadă cineva"

„Ești sigură că pot să vin la tine?"

„Da."

„Atunci mă descurc eu cu vecinii. Tu deschide ușa să intru direct"

„Ok."

„Vin în zece minute."

Oh, Dumnezeule! Se întâmplă! Din nou! În zece minute!

Acum am emoții și mai mari, pentru că îl primesc în casa mea! De ce am făcut asta? De ce îl las în spațiul meu personal?

De fapt, ce mai contează, atâta timp cât deja a fost în chiloții mei? Sunt sigură că nu îl interesează tabloul de pe perete sau ornamentele luate din Tibet în concediul de anul trecut.

Mă uit prin sufrageria spațioasă, în care mobila este o imitație din lemn în nuanță crem, asemănătoare cu parchetul, iar canapeaua și draperia sunt de culoare

gri. Singurele culori vin de la o plantă mare așezată într-un colț al camerei, pernuțele verzi de pe canapea și tabloul mare de pe peretele cu scara. Îmi place stilul acesta simplu și, mai ales, îmi place să cred că mi-am amenajat camera cu gust, în culori deschise pentru a da mai multă luminozitate, chiar dacă am un întreg perete din sticlă, acoperit cu o perdea albă subțire.

Îmi dau ochii peste cap. De ce dracu' mă gândesc la camera mea în momentele astea? Poate pentru că încerc să mă gândesc la orice tâmpenie doar ca să treacă timpul în care inima mea bate tot mai tare până când el ajunge aici? Sau poate că ceva din mine își dorește ca el să îmi admire casa și ornamentele...

Dar cel mai probabil îl interesează ornamentele de pe mine, așa că arunc rapid o privire în oglindă și îmi examinez ținuta lejeră. E ok și nu vreau să dau prea multă atenție. Din fericire, pe sub haine am deja o lenjerie intimă neagră destul de potrivită vizitei lui, dar nici nu cred că se așteaptă să îl primesc în furou de mătase și papuci cu puf roz.

Fac ture prin casă și îmi trec mâinile prin păr de zeci de ori. Tot corpul meu e cuprins de emoția celor ce urmează, inima bătându-mi mai repede ca după un maraton. Mă uit la ceas din minut în minut și parcă timpul stă pe loc, făcându-mă pe mine să trăiesc în adrenalină fiecare secundă.

Aud ușa de la intrare și sar ca arsă, clipă în care inima mea decide să sară câteva bătăi. Deschid ușa de la hol când el tocmai o închide pe cea de la intrare.

Sau așa sper, că este el. Pentru că în casa mea tocmai a intrat un bărbat înalt, bine făcut, îmbrăcat cu un hanorac negru și blugi la fel de închiși, iar capul îi e acoperit de gluga mare.

Se întoarce cu fața spre mine și ne privim muți câteva secunde, dar reacția mea rupe această liniște ciudată. Încep să râd de ținuta lui, făcându-l să își ridice sprâncenele la mine.

— Dacă te-a văzut cineva, sigur acum sună la poliție, spunându-le că un hoț a intrat peste mine!

Se încruntă, dar păstrează un zâmbet pe chip.

— Am putea să jucăm și rolul ăsta, dacă te pasionează.

Râd și mai tare, dar mă prinde de mână și, trăgându-mă spre el, mă lipește de corpul lui, luându-mă prin surprindere și făcându-mi zâmbetul să dispară.

Sunt pierdută în ochii lui albaștri și am capul dat pe spate destul de mult pentru a-l putea privi, fiind mai înalt ca mine, dar mă las moale în brațele lui, punându-mi palmele pe pieptul încordat, când îmi simt buza de jos gustată de buzele lui moi. Apoi îmi sărută buza de sus și mă las purtată de sărutul acesta fierbinte, care îmi aprinde întreg corpul în doar câteva secunde. Limba lui jucăușă pătrunde în lăcașul gurii mele și îi cuprind gâtul cu brațele, pentru a mă agăța de el, sperând să îmi găsesc stabilitatea în picioarele ce devin tot mai moi.

— Credeam că trebuie să ne mișcăm încet de data asta, îmi spune cu buzele încă lipite de ale mele.

— Tu ești cel care m-a sărutat, șoptesc.

— A, corect.

Zâmbim amândoi și își îndepărtează fața de a mea.

— Bună.

— Bună, răspund zâmbind la fel de cald ca și el.

— Nu credeam că am să mă transform vreodată în hoț și o să intru pe furiș peste vecini.

— Peste vecine.

— O singură vecină.

Rânjesc cu toți dinții și ne desprindem din îmbrățișare, făcându-i semn să mă urmeze în sufragerie.

— Dacă e prea târziu pentru o cafea, te pot servi cu o ciocolată caldă sau un ceai, îi spun.

— Un pahar cu apă este perfect.

Mă întind după un pahar din dulapul de sus, iar el este chiar în spatele meu, suflându-mi aer cald pe umăr.

— Ai nevoie de ajutor? se oferă zâmbind cu subînțeles.

— L-am luat, mulțumesc, îi răspund, întorcându-mă cu fața spre el și arătându-i paharul.

Face un pas în spate lăsându-mi loc să mă mișc prin bucătărie, dar continuă să stea destul de aproape. Îi întind paharul după ce torn apă în el și bea uitându-se în tot acest timp fix în ochii mei. Pune paharul pe masă după aceea și își întoarce privirea spre sufragerie, fiind open space.

— Ai terminat cu treaba sau te-am întrerupt eu?

— Terminasem ce aveam în plan pentru azi.

Mă depărtez de el, așezându-mă pe canapeaua din sufragerie, iar el mă urmează, iar pe drum îți dă jos

hanoracul şi rămâne într-un tricou alb, cu nişte inscripţii de la un brand sportiv. Îl aşază pe marginea unui scaun de la măsuţa mică din bucătărie, apoi vine şi se aşază lângă mine, pe canapea.

— La ce ne uităm?

Clipesc, nedându-mi seama la ce se referă, apoi realizez că vorbeşte despre televizorul pornit pe un canal cu filme.

— Tocmai a început „Grinch", răspund zâmbind.

Începe să râdă.

— Mai sunt câteva luni până la Crăciun. Deja a început sezonul filmelor?

— Mai sunt două luni! Imediat trece timpul.

— Îţi place Crăciunul? mă întreabă vizibil interesat.

— Hmm... stau puţin să mă gândesc sincer la întrebarea lui. Nu sunt genul care să facă mare fast cu ocazia asta, de aceea nu fac brad în fiecare an, şi fiind singură, nu îmi bat capul nici cu decoraţiunile. De obicei sunt pe la părinţi sau cu prieteni, la ei sau la mine, nu are importanţă, pentru că toată lumea ştie că îmi fac programul aşa cum am chef. În plus, este o perioadă foarte aglomerată la firmă şi nu prea mai am energie să îmi vizitez toate neamurile sau să primesc zeci de musafiri. Aşa că profit de acele zile să mă relaxez.

— Te înţeleg perfect. Şi noi tot în familie sărbătorim, atenţia tuturor fiind în jurul fetiţei mele, Gabriela. Dar este mult mai obositor, pentru că cea mică vrea să se vadă cu verişorii şi aşa ajungem să facem vizite peste vizite care pot fi destul de epuizante. De câţiva ani

suntem tot pe ritmul ăsta și, să fiu sincer cu tine, deja m-am săturat și aș prefera un Crăciun simplu doar cu cei apropiați.

— Presupun că așa se întâmplă când ai copii.

— Așa se întâmplă când ai multe rude. Părinții mei nu sunt cu mari pretenții, dar socrii țin foarte mult la aceste tradiții.

Sesizez în glasul lui nemulțumire, dar nu cred că e treaba mea să pun întrebări despre un subiect atât de personal, care nu prea mă privește, mai ales că relația dintre noi este una destul de... complicată.

— Deci, ești un fel de Grinch? fac o glumă, pentru a destinde un pic tensiunea din ochii lui.

— Da, zice zâmbind. Aș fura Crăciunul și l-aș transforma într-o zi însorită pe plajă.

— Câtă imaginație! exclam râzând. Sunt sigură că în tot peisajul ăsta ai prefera să fii și înconjurat de câteva domnișoare trase prin inel care să te servească cu băuturi reci și platouri cu fructe.

— Uite cine are acum imaginație!

Ridic o sprânceană, ironică. Presimt că intrăm pe un teritoriul puțin sensibil.

Capitolul 10

Sinceritate până la un punct

Carina

— Eu doar îmi dau cu presupusul despre ce ți-ai dori tu.

— De ce am impresia că mă vezi ca pe un mare afemeiat?

— Pentru că așa este! exclam amuzată, știind că acest lucru nu are de ce să îl deranjeze, fiind purul adevăr.

Dar el face ochii mari și se preface că este rănit, ducându-și mâna dreaptă la inima și strângând între degete tricoul.

— Asta a durut! De ce crezi asta despre mine?

— Cătă... e tot ce zic ridicând sprâncenele pentru a-i evidenția situația în care suntem noi acum.

— Oricum a durut.

— Ți-am spus că o să fiu mereu sinceră cu tine.

— Ei, bine, apreciez. Dar tot cred că mă judeci puțin cam aspru.

Se strâmbă un pic, ca o glumă, dar se întoarce și mai bine cu corpul spre mine, punându-și cotul pe spătarul canapelei.

Nu știu dacă e conștient că prin poziția asta îmi arată brațele puternice și pieptul lat, copleșindu-mă cu statura lui. *Doamne, cât îmi place de el!*

— Dacă am stabilit ce fel de om sunt eu, ce îmi poți spune despre tine? mă întreabă cu vocea joasă.

— Asta trebuie să îmi spui tu, cum mă vezi, răspund cu glas un pic scăzut, pentru a suna în același ton cu al lui.

Se gândește un pic, mijindu-și ochii și analizându-mă. Își trece degetul mare peste buza de jos, dar gestul nu face decât să mă excite și mai tare și să trezească în mine dorința de a-l săruta cu o poftă nebună.

Îmi mușc buza de jos într-un gest inconștient, pe care îl realizez abia când privirea lui cade asupra gurii mele.

— Cred că ești o femeie independentă, care pune pe primul plan cariera, iar viața personală vine undeva după aceea. Ești stilul bossy și îți place să fii stăpână pe situație, dar în viața personală ai nevoie de cineva care să preia controlul.

Fac ochii mari. *De unde dracu' și-a dat seama de toate astea, când nu știe nimic despre mine?*

Sunt sigură că zâmbetul mi-a dispărut de pe chip.

— Observ și eu lucruri, Carina, nu sunt atât de ignorant pe cât mă crezi, spune devenind un pic mai serios.

— Asta îmi dau și eu seama acum.

— Ți-am spus că ai o părere greșită despre mine.

— Nu cred că am avut timp să îmi fac alta.

— Este adevărat. Nu ne cunoaștem deloc, până la urmă, dar poate că e cazul să schimbăm un pic acest lucru.

Nu știu ce vrea să spună cu asta, dar oricum cuvintele se pierd în mintea mea când se apropie de mine și îmi sărută buzele. Este senzual, dulce... amețitor.

Inima îmi bate mai repede anticipând ce urmează, dar corpul meu este atât de înfierbântat, că uit de tot ce este în jurul meu, lăsându-mă pradă atingerilor acestui bărbat.

Ceva este diferit față de experiența noastră anterioară. Este mult mai răbdător și în același timp mai pasional. Iar asta îmi place. Fiecare gest al lui este încărcat de dorință și, așa cum a spus, am nevoie de cineva care să preia controlul în ceea ce privește acest aspect, iar el chiar asta face acum.

Se ridică pe un genunchi, lipindu-mă de pieptul lui și făcându-mi capul să se lase pe spate, pentru a-i primi sărutul tot mai lacom. Limba lui îmi explorează colțurile gurii, dansând împreună cu limba mea și dominându-mă cu corpul lui masiv.

Îmi trec degetele prin părul lui scurt, agățându-mă de plăcerea pe care mi-o oferă.

Mă întinde pe spate și se cuibărește între picioarele mele, împingându-se încet cu întăritura din pantalonii lui, peste locul meu fierbinte. Oh, și este excitat. Faptul că îl simt atât de tare mă excită și mai mult, făcându-mă să scap un geamăt printre buzele noastre lipite.

Cu o mână îmi susține ceafa, iar cu cealaltă începe să îmi exploreze corpul, strecurând-o pe sub tricou.

Trasează cu degetele dungi fierbinți peste abdomen, dar nu coboară, ci urcă spre sânii acoperiți de sutien, masându-i cu fermitate. Se împinge din nou cu pelvisul în mine și îmi arcuiesc spatele, pentru ca sânii mei să obțină și mai multă atenție din partea lui.

Ridicându-se într-un cot, îmi ridică tricoul peste sâni și atunci buzele lui se desprind de ale mele, sărutându-mi maxilarul, gâtul și apoi direct valea dintre cupele dantelate.

— Dă-l jos, îmi spune pe un ton hotărât care îmi place și mă face să mă conformez imediat, aruncând tricoul undeva pe jos și eliberându-i drumul pe care buzele lui continuă să îl străbată pe corpul meu.

Îmi scoate un sân din cupa sutienului, dar în scurt timp mi-l desface și trage de el, cât să îmi dea de înțeles că vrea să dispară și acel accesoriu.

În acest timp limba lui îmi atinge sfârcul, apoi îl apucă cu buzele, sugându-l și eliberându-l cu zgomot. Niciodată nu am crezut că un zgomot atât de neimportant poate să mă excite atât de tare. Dar o face.

Aceeași atenție o acordă și celuilalt sân, mușcându-l ușor, apoi sugându-l și pe acesta cu poftă, așa cum a procedat cu primul și făcându-mă să gem de plăcere din nou.

Mâna lui coboară încet peste abdomen, direct între corpurile noastre, pe sub perechea mea de pantaloni scurți și dincolo de materialul subțire al chiloților, luându-mă prin surprindere cu rapiditatea gestului. Este ciudat să îi simt mâna acolo, atingându-mi labiile umezite și căutându-mi clitorisul, pentru că a trecut

destul de mult timp de când cineva nu m-a mai atins așa. Dar este și mai plăcut când totul capătă un ritm, iar degetele lui încep să îmi maseze bumbul excitat prin mișcări circulare, tot mai apăsate, tot mai rapide.

Gura lui o acoperă din nou pe a mea și limba se strecoară printre buzele mele, în același timp în care două degete lungi mă pătrund, făcându-mă să îmi arcuiesc din nou spatele și să gem puternic. Și așa începe jocul nebun al limbii care imită pătrunderile degetelor dominante. Cu degetul mare continuă să îmi maseze clitorisul, iar celelalte două intră tot mai repede, se încovoaie în mine și îmi ating puncte sensibile pe care nu credeam că le am.

Gem tot mai tare și mă mușcă de buza de jos exact în clipa în care îmi simt tot corpul încordat la maxim și cuprins de artificii care îmi aprind fiecare milimetru de piele.

Puterea cu care orgasmul provocat de el mă lovește este copleșitoare și cred că scap și un țipăt în tot acest timp. Nu știu... Sunt pierdută într-un loc cu multe luminițe calde. *Și nu m-ar mira dacă aș avea și un stol de păsărele în jurul capului...*

Și cum rămân așa pierdută în acest loc, simt cum mâinile lui îmi dau jos și pantalonii scurți în același timp cu chiloții. Deci bine că nu mi-am dat silința de a îmbrăca ceva mai sexy, că era oricum neimportant.

Se ridică în genunchi între picioarele mele și își dă jos tricoul, dezgolindu-și pieptul lat. Continuă să mă privească de sus, mușcându-și buza, chiar și când își desface nasturele și fermoarul de la blugi, apoi îi lasă în

jos peste fund împreună cu boxerii negri, dezgolindu-și erecția mare și lungă.

Nu mă pot abține și mă ridic spre ea, o cuprind cu mâna și privindu-l în ochii plini de dorință, îi cuprind capul rozaliu cu buzele, sugându-l, lingându-l și lăsându-l să se împingă în gura mea tot mai adânc.

Îmi prinde părul în pumn și strânge încet, provocând o durere plăcută. Geme când îi dau drumul dintre buzele mele și apoi îl cuprind și îl sug din nou cu poftă, dar nu mă lasă să mă joc mai mult, pentru că mă trage din nou de păr, de data asta forțându-mă să îmi ridic privirea spre el și să îi întâmpin buzele care se zdrobesc de ale mele.

Printre sărutările pline de pasiune acompaniate de gemete suave, aud folia unui prezervativ.

Mă întinde din nou pe spate, venind peste mine cu corpul masiv și dintr-o mișcare mă pătrunde tot, profitând de umezeala produsă de orgasmul puternic de mai devreme. Nu pierde timpul și începe să intre în mine cu mișcări puternice și apăsate. Îmi ridică un genunchi până când acesta este rezemat de brațul lui și continuă să mă pătrundă cu putere, atingând în mine aceleași locuri magice pe care le-a descoperit mai devreme cu degetele. Degete care acum îmi tachinează dureros de plăcut sfârcul și îmi masează sânii, aducându-mă tot mai aproape de extaz.

Îmi lipesc palmele de fesele lui și îl strâng, dorind să îl stimulez să se miște mai repede, iar el se conformează mărind ritmul și mai mult spre deliciul meu.

Valuri de căldură încep să îmi străbată corpul, şi fiecare por al pieli mele este atins de furnicăturile ce mă cuprind şi se adună în locul unde corpurile noastre se unesc, făcându-mă pentru a doua oară pe ziua de azi să îmi dau capul pe spate.

— Oh, da! Cătă!

E tot ce reuşesc să strig cu vocea frântă de atâta plăcere, când orgasmul mă face să tremur toată, strângându-mă în jurul lui.

Mă sărută apăsat, şi după încă câteva mişcări puternice ale şoldurilor îşi dă si el drumul, cu un mârâit masculin, care adaugă şi mai multă satisfacţie momentului.

Rămâne cu capul în scobitura gâtului meu câteva secunde, înainte de a ieşi din mine şi de a scăpa de prezervativ, lăsându-l undeva pe jos. Apoi se întinde lângă mine pe bucata nu foarte lată a canapelei, lipindu-se de corpul meu cu totul.

Ne privim în ochi de la o distanţă destul de mică, cât să îi simt respiraţia caldă pe chip, dar nu spunem niciunul nimic. Cu un gest care mă surprinde, îmi dă după ureche o şuviţă de păr, urmărind-o cu privirea.

— Mai bine ca prima dată, nu? îmi şopteşte.

— Clar mult mai bine, răspund chicotind încet. Tu nu ai simţit diferenţa?

— Sincer, ba da. Dar abia acum mi-am dat seama de această diferenţă, zice gânditor.

— Adică tu chiar te-ai simţit bine atunci?

Ridic sprâncenele uimită şi amuzată în acelaşi timp, iar el ridică un umăr cu indiferenţă.

— Pentru mine treaba era făcută și nu prea mi-a stat gândul mai departe.

— Mi-am dat și eu seama de asta...

Râde.

— Dar sper că acum m-am revanșat.

— Chiar mult peste așteptări, să fiu la fel de sinceră cu tine.

— Mă omori cu sinceritatea ta, râde cu poftă și se lasă pe spate privind tavanul.

Dar nu mă lasă să mă îndepărtez și, din nou, spre surprinderea mea, mă trage în brațele lui, ținându-mă lipită de pieptul cald.

E atât de plăcut și bine... Mă las moale în brațele acestui bărbat fără să îmi pese cine este el și cum a ajuns aici. E momentul meu de sinceritate cu mine însămi și îmi recunosc acum și aici că îmi place foarte mult. Mi-a plăcut din prima zi în care l-am văzut și mi-a plăcut chiar și după ce am aflat cine este el. Dar mai grav este că mi-a plăcut și m-a atras chiar și după experiența sexuală eșuată de data trecută. Iar acum, când am simțit ceea ce poate se facă cu adevărat, și tot corpul meu încă tremură de plăcere după orgasmele provocate de atingerile lui, îmi place mult mai mult.

La dracu'! M-am îndrăgostit?

Oricât de sinceră am să fiu cu el, așa ceva nu am să recunosc niciodată, nici lui, nici mie.

Capitolul II

Cafeaua de după

Cătălin

Este incredibil ceea ce mi se întâmplă. Stau întins pe canapea cu femeia asta în brațe și mă simt foarte relaxat, dar, în primul rând, mulțumit de mine că am satisfăcut-o, așa cum îmi doream. Așa cum își dorea și ea.

Am ani întregi de când nu mi-am mai dat silința să aduc plăcere celeilalte persoane, totul venind de la sine într-o oarecare măsură și niciodată nu m-am gândit că nu fac o treabă bună. Dar femeia asta a reușit să îmi dea lumea peste cap și să mă facă să realizez egoismul cu care tratam sexul până acum, cu oricine ar fi fost el. Și nu mi-a păsat niciodată de acest lucru până la ea.

Este o femeie diferită de cele care au mai trecut prin viața mea. Este o femeie foarte hotărâtă, poate prea directă și sinceră, iar asta începe să îmi placă, dar în primul rând este extrem de frumoasă. Îmi place părul ei gri deschis, drept și lung, genele lungi și negre, ochii verzi care te fac să te pierzi în ei, dar cel mai mult îmi plac picioarele ei subțiri și fundul ferm și bombat.

M-aș mai bucura puțin de el acum, dar din păcate știu că trebuie să plec pe acasă, pentru că urmează să mă sune Alina și nu vreau să am discuția respectivă aici.

Așa că mă mulțumesc să îmi cobor o mână pe fundul apetisant și să îl strâng cu palma, apoi să îl lovesc ușor, cât încă ea este întinsă lângă mine.

— Eu cam trebuie să plec.

— Vrei să îți caut o cagula de schi?

Râde și nu mă pot abține să nu zâmbesc alături de ea. Mă uit însă pe geam și observ că deja s-a lăsat noaptea.

— Ar fi interesant să plec cu un sac negru pe umăr. Așa sunt un hoț varză, care pleacă cu mâna goală.

— Îți dau o bomboană la plecare, zice amuzată și bătându-mă pe braț în glumă ca o încurajare, se ridică din brațele mele.

O ușoară răcoare îmi străbate corpul, dar mă ridic și trag repede chiloții și blugii pe mine, privind-o cum își îmbracă pantalonii scurți și tricoul. Nu pot să nu sesizez că nu își mai pune sutienul.

Încercând să ignor acest mic detaliu, îmi îmbrac și eu repede tricoul și mă uit în jurul meu după hanorac.

Simt că trebuie să plec, dar în același timp parcă aș mai sta. Nu vreau nici să se simtă ciudat că plec așa repede.

— Și ce planuri ai acum? o întreb, parcă dorind să mai trag de timp.

Se întoarce spre mine trecându-și degetele ca o perie prin părul ciufulit încercând să îl aranjeze. Mă

duce cu gândul la o vulpe argintie. O secundă am tendința de a-mi trece și eu o mână prin părul ei lung și moale, dar ceva mă oprește.

— Îmi comand ceva de mâncare și mă bag la filme. Weekendul ăsta plănuiesc să lenevesc, pentru că săptămâna viitoare voi fi plecată.

— Unde pleci? nu îmi pot abține curiozitatea.

— Plec la Viena la o conferință.

Ridic din sprâncene la răspunsul ei scurt și spus cu lejeritate ca și când e ceva normal pentru ea. Ceea ce probabil că este.

— Frumos! Stai mult?

— Patru zile, inclusiv weekendul următor.

Clatin din cap aprobator. Patru zile în care nu o să o văd deloc prin cartier.

— Adică o să fie un weekend în care vei lucra?

— Nu chiar. Duminică e ziua în care mă întorc și o să profit puțin de ziua liberă să mă plimb înainte de a pleca spre aeroport.

— Ai zborul târziu?

— După-amiază. La opt seara sunt înapoi în țară.

— Și ai multe călătorii de acest gen?

Bea o gură de apă pe care tocmai a turnat-o într-un pahar și îmi arată că mi-a umplut și paharul din care am băut mai devreme. Mă întind după el, rezemându-mă după aceea cu fundul de masa din bucătărie, pentru a lua câteva guri.

— Câteva pe an. Depinde de importanța lor și de timpul meu.

— Cineva are o poziție importantă în firmă, insinuez zâmbind pe sub mustăți.

Nu îmi răspunde, dar ridică din sprâncene sugestiv, dându-mi de înțeles că am dreptate.

Mă îndrept de spate, așez paharul pe masă și fac un pas spre ea.

— În cazul ăsta vezi cum te distrezi cât ești pe acolo. Ai mai fost în Viena? E frumos orașul.

— Am mai fost o singură dată, așa că am o mică idee pe unde să mă plimb.

Îi cuprind talia cu palmele, lipind-o de mine.

— Bine, domnișoara independentă.

O sărut scurt, apoi o mai sărut o dată, dar de data asta cu mai multă poftă, pentru că gustul buzelor ei este dulce și începe să îmi placă tot mai mult.

Amintindu-mi că trebuie să plec, mă desprind din sărutarea pătimașă și mă dezlipesc de corpul cald și subțire care se mulează perfect pe lângă al meu.

Mă încalț fără să leg șireturile, doar le bag rapid în adidași, și îmi pun hanoracul, fiind atent la gluga căreia îi dau în glumă mai multă atenție, gest care o face să chicotească.

— Te pup! Pa! spun repede și ies pe ușă, cocoșat ca un hoț după un furt rapid, dar după câțiva pași, îmi îndrept spatele și îmi iau mersul normal, nedorind totuși să atrag prea mult atenția asupra mea.

În mai puțin de un minut sunt la loc în casa mea, la adăpost de privirile curioase ale oricui. Nu îmi fac griji că m-ar fi văzut cineva, pentru că este noapte afară și

majoritatea sunt cu treburile lor prin casă, nu cu ochii pe geam.

Îmi dau jos hainele și urc în baia mare să fac un duș rapid, chiar dacă nu mă deranjează deloc mirosul parfumat de pe pielea mea și știu că doar eu îl pot savura acum. Nu trec mai mult de cinci minute de când cobor în sufragerie și mă și sună Alina, cu care am o discuție scurtă despre cum a fost drumul, ce fac ai ei și cum se distrează deja Găbița pe acolo, bucuroasă că petrece timp cu bunicii.

După conversația cu ea, mă uit la televizor, dar mai mult privesc în gol, mintea mea rătăcind... prin vecini.

Uitasem cum e această dorință de a-l satisface pe celălalt, dorință pe care am avut-o acum mulți ani alături de Alina, iar acum îmi dau seama cât de mult s-au schimbat lucrurile între noi în tot acest timp.

Alina a fost pentru mine un trofeu și acest lucru nu mi l-am recunoscut niciodată până acum. Știam că iubea pe altcineva, dar mi-a plăcut foarte mult de ea și am vrut să o fac a mea cu orice preț. Acum îmi dau seama că am făcut asta mai mult pentru a-mi dovedi mie că pot să o aduc lângă mine. Am stat în viața ei până când idiotul ăla cu care era a dispărut de tot și s-a însurat cu alta. Atunci am știut că este un capitol încheiat pentru ea și că mă va accepta cu totul. Un an mai târziu îmi devenise soție.

Nu contest că nu mă iubește sau că nu m-a iubit, dar întotdeauna am avut un sentiment că mă ține pe mine de mână, dar din când în când se uită peste umăr

în spate, parcă aşteptând ca cineva de acolo din trecutul ei să vină după ea.

Trecutul ei a fost mereu ca o fantomă între noi, chiar dacă nu am vorbit despre el. Dar asta m-a făcut să îmi doresc şi mai mult să o ţin lângă mine, pentru că nu aş fi acceptat niciodată ca cineva să îmi ia trofeul pentru care am muncit atâta timp, dar în acelaşi timp, cu trecerea anilor, mi-am dat seama că nu pot să mă lupt singur cu această fantomă, iar dacă ea va pleca de lângă mine, nu am cum să o opresc. Am obosit să fiu mereu atent la gesturile ei, aşa că am început să îmi mut atenţia spre ceva mai superficial şi să fac lucruri nedrepte faţă de ea. Aşa că am înşelat-o. *Şi încă o fac.*

Nu pot să spun că mă simt lipsit de vină, mă mai mustră conştiinţa câteodată, mai ales când vin acasă şi o văd cu fetiţa noastră în braţe, dar sentimentul de vină a început să pălească şi să fie înlocuit de o uşoară obişnuinţă, mai ales că după fiecare escapadă de-a mea am analizat-o atent pe soţia mea şi îmi dădeam seama că dacă i-aş fi spus că am înşelat-o, ea probabil ar fi fost uşurată. Nu ştiu de ce, încă am sentimentul acesta ciudat. Cum am mai spus, nu contest că nu mă iubeşte, dar nici nu cred că ar deranja-o dacă aş decide într-o zi să plec de acasă de tot.

Îmi las capul pe spate, rezemându-l de canapea şi închid ochii câteva clipe.

Femeile astea mă omoară. Alina pare că îmi scapă printre degete, Carina parcă îmi intră tot mai mult pe sub piele. Am plecat de la ea de mai bine de o oră şi

încă râvnesc după pielea ei catifelată. Nu m-am săturat. Trebuia să fie o lecție pentru ea, să o fac să vină ea după mine, să ceară mai mult de azi înainte, dar se pare că tot corpul meu a rămas agățat de dorința pe care am împărtășit-o alături de ea.

A avut dreptate. A fost total diferit față de prima dată, iar acum îmi dau seama cât de slabă a fost performanța mea în acea zi. Azi am gustat-o cu adevărat, și am ajuns la concluzia că e delicioasă. Iar dacă stau să mă gândesc, cred că puteam să fac și mai mult. La naiba... chiar puteam să o satisfac și mai bine!

Dacă ea stă acasă acum și se gândește că tot nu am fost suficient de bun și că puteam să fiu chiar extraordinar? Știu că ar fi putut fi, dar o doream prea tare și din nou am uitat să fiu complet atent la nevoile ei.

Vai, ce îmi face femeia asta! Cum am mai spus, îmi intră pe sub piele cu fiecare secundă care trece.

E acasă singură, dar din păcate eu sunt foarte prins cu treabă zilele astea. Dar cred că aș mai trece pe la ea, mai ales că săptămâna viitoare nu prea am șanse să o văd.

Dar cum rămâne cu planul meu de a o vedea o singură dată și apoi să o las pe ea să tânjească după mai mult, iar eu să nu îi satisfac această dorință? Deja ne-am văzut de două ori și a fost destul de riscant ce am făcut azi. La dracu', chiar foarte riscant, dar parcă nu mai vedeam nimic altceva, decât drumul spre casa ei. Dacă mai repet experiența de câteva ori, o pot numi

chiar „amantă", iar cuvântul acesta nu cred că o să placă nimănui, mai ales ei.

Adorm pe canapea cu gândul la femeia care doarme singură la câteva case distanță. Ar fi fost plăcut să adorm pierdut în ea, după o partidă la fel de fierbinte ca cea de azi. Gândurile mă duc într-o lume plină de pasiune și o visez cum geme sub mine, cum îmi zgârie cu unghiile brațele încordate și își mușcă buza de jos de dorință.

Mă trezesc dimineața mai excitat decât în orice altă zi, de parcă aș fi din nou adolescentul fără minte și plin de hormoni.

Femeile astea...

După un duș rece, îmi pregătesc geanta pentru sală și ies rapid din casă. După ora de exerciții va trebui să ies în oraș să rezolv niște treburi, dar înainte de toate fac o staționare la cafenea.

Dar soarta mi-o scoate din nou în cale.

La dracu'...

Îi zâmbesc scurt și îi fac cu ochiul în timp ce ea tocmai își ia cafeaua de pe tejghea și se pregătește să plece. Îmi face cu ochiul la fel de subtil și apoi trece pe lângă mine în drumul ei spre ieșire. Dar îmi întind mâna foarte puțin și o ating pe a ei în secunda în care corpurile noastre sunt apropiate. O văd că tresare, surprinsă de gestul meu. Sincer, și eu sunt surprins că din nou risc ca cineva să vadă acest mic gest, care poate însemna mult în ochii altora, dar nu m-am putut abține. Trebuia să o ating.

După ce îmi iau cafeaua, ies ca o furtună din micuța locație și plec în viteză spre sala de sport.

Sunt nervos. Da, pentru că sunt perfect conștient că starea asta a mea nu este una potrivită. Nu trebuie să o mai văd, planul era să o evit și să o las să plângă după mine, cerșindu-mă în patul ei din nou, dar eu sunt la un pas să mă prezint din nou la ușa ei, fără ca ea să spună ceva.

Acum, dacă stau să mă gândesc, reacția ei din cafenea a fost cam rece. Oare chiar mi se confirmă ipoteza de ieri că nici de data asta nu s-a simțit complet satisfăcută, așa cum se aștepta, chiar dacă a zis că a fost mai bine?

A zis că a fost mai bine, dar nu a zis că a fost cel mai bine.

La dracu', Carina! O să îmi pierd mințile cu tine!

Mi-a dat peste cap o singură dată orgoliul și acum am devenit obsedat de părerea pe care o are despre mine.

Sper ca ora asta la sală să mă consume destul de mult, cât să ies din această stare și să îmi pot continua planul inițial. Și anume cel de a nu mai avea alt contact cu cea, decât cele care nu pot fi evitate când drumurile noastre se intersectează prin cartier.

Capitolul 12

Doze de Carina

Cătălin

Să o ia dracu' de cafea, că mai rău m-a agitat. Ajung la sală, trag de rup, dar mintea mea tot la vulpea mea argintie îmi fuge.

Mă întâlnesc cu Dan şi alerg câteva ore prin oraş, pe la firmă, dar când mă îndrept pe seară spre complex, imediat corpul meu răspunde apropierii de casa ei şi mă regăsesc pe strada pe care locuieşte, dând ture cu maşina, sperând că o să o revăd.

Continuu să fiu agitat, dar ştiu că am un singur lucru de făcut, care poate mă va linişti şi mă va face să trec mai repede peste această femeie. Cu cât mai multe doze de Carina, cu atât, probabil, mă voi sătura mai repede de ea.

Aşa că fac ceea ce toată ziua am vrut să fac: o sun.

— Bună! îmi răspunde vizibil surprinsă.

— Eşti acasă? o întreb direct.

— Da.

— Pot să vin?

Face o pauză, dar şi când vine răspunsul, îmi dau seama că zâmbeşte.

— Da.

În mai puțin de cinci minute sunt la ușa ei, intrând direct ca și ultima dată. Mă întâmpină chiar de la intrare, probabil și ea mă așteptase, la fel de nerăbdătoare.

Fără alte cuvinte inutile, îi cuprind fața cu palmele mele mari și îmi lipesc buzele de ale ei, zdrobindu-le cu poftă. Limba mea îi invadează locul cald al gurii ei într-o clipă, iar ea mă primește cu aceeași poftă care se reflectă în a mea ca într-o oglindă.

Îmi cuprinde gâtul cu brațele subțiri și o împing cu tot corpul în peretele din spate, împingându-mi pelvisul în abdomenul ei, făcând-o conștientă de întăritura dureroasă din blugii mei.

O vreau ca un nebun și nu mă mai interesează nimic altceva.

Îmi cobor palmele de pe chipul ei peste sâni, strângându-i cu poftă peste tricoul alb pe care îl poartă, apoi mai jos, până când degetele mele se înfig în șoldurile ei și în fundul tare acoperit de o nouă pereche de pantaloni scurți albi. O ridic pe perete, făcând-o să își încolăcească picioarele în jurul taliei mele și din nou îmi frec erecția de miezul ei fierbinte. Sunete minunate îi ies printre buzele noastre când fac asta și, mai ales, când îi muşc buza de jos.

Cu ea încolăcită în jurul meu, intru în living, dar nu mă mai opresc pe canapea, pentru că am nevoie de mai mult spațiu să mă desfășor și să îmi fac poftele, așa că urc scările, ducându-mă spre camera care știu că ar trebui să fie dormitorul principal.

În jurul nostru este aproape întuneric, singura lumină venind de la becul de pe hol, dar este de ajuns ca să îi văd privirea flămândă când o așez pe patul mare acoperit de o lenjerie mătăsoasă de culoare neagră. Un contrast minunat între aceasta și părul ei argintiu, care este acum răsfirat peste pernă. O admir câteva secunde fără să îmi dau seama, apoi mă arunc din nou ca un animal asupra ei, sărutând-o, devorând-o cu gura mea flămândă și atingând fiecare centimetru al pielii ei fine care se dezgolește tot mai mult, cu fiecare haină care dispare de pe ea. Rămasă goală sub mine, nu îmi rămâne decât să gust tot ce am în fața ochilor.

De data asta nu mă mai grăbesc, așa că îi sărut pe îndelete sânii plini și mușc cu dorință sfârcurile întărite, făcând-o să se zvârcolească de dorință sub mine.

— Cătă, mai mult! Vreau mai mult, îmi spune cu vocea răgușită, după ce eu prelungesc mai mult decât e necesar tortura plăcută pe care o aplic sânilor ei minunați.

Așa că îi ofer mai mult când degetele mele se strecoară între picioarele deja desfăcute și primitoare, descoperind umezeala ei apetisantă. O pătrund cu ele, dar știu că tot nu este de ajuns, așa că mai tachinez cu dinții și sug cu poftă sfârcurile deja sensibile, apoi cobor cu totul între picioarele care parcă mă cheamă să le așez pe umerii mei și eu să mă înfrupt din ceea ce ele adăpostesc acolo.

Îi sărut labiile umezite și descopăr adevăratul ei gust, care mă cucerește într-o secundă, dându-mi un

sentiment instant de dependență. O ling și apoi suflu încet, stârnind reacții minunate din partea ei, evidențiate de gemete tot mai puternice.

Îmi place puterea pe care o am asupra ei, iar ea nu se sfiește să îmi arate efectul pe care îl am asupra corpului ei înfierbântat, prin atingerile și sărutările mele. O sorb și continuu să o pătrund cu limba, tachinându-i clitorisul, dar efectul orgasmului se resimte abia când o pătrund cu încă două degete, într-un ritm rapid și adânc. Tot corpul i se cutremură de plăcere, iar eu ling fiecare strop de extaz care se scurge din ea, fascinat de gustul minunat pe care îl are această femeie.

Când se liniștește, mă ridic peste ea și o pătrund cu forță, rămânând câteva secunde nemișcat, savurând senzația minunată de a o simți piele pe piele.

— Prezervativ... șoptește deodată îngrijorată.

— Nu iei pilule?

— Ba da, dar... zice cu ezitare, bolile nu sunt prevenite de anticoncepționale, iar tu ești un tip mult mai activ decât mine.

Nu îmi place ce îmi spune. Din nou mă face să mă simt ca un afemeiat care și-o trage în fiecare zi cu câte o curvă nespălată.

Dar ea nu știe că este singura femeie, în afara soției mele, cu care m-am culcat mai mult de două ori de când sunt însurat și cu care azi, pentru prima dată, nu folosesc prezervativ.

— Lasă-mă puțin așa și apoi îmi pun. Vreau să te simt fără niciun plastic, dar oricum poți să stai liniștită că sunt perfect sănătos.

Tăcerea ei o iau ca un răspuns pozitiv și o distrag cu o sărutare fierbinte, în timp ce mă retrag puțin și apoi o pătrund din nou. O dată și încă o dată, până când aceste mișcări capătă un ritm pe care nu îl mai pot controla, un ritm plin de dorință și acompaniat de gemetele ei și gâfâielile mele. Nu mă satur să o gust, să o sărut, să o ating, de parcă nimic din ceea ce fac nu este suficient. Îmi înfig degetele în șoldurile ei și o întorc pe o parte, penetrând-o din nou cu putere. O simt cum începe să se strângă în jurul meu și mărind ritmul, explodează de plăcere. Dar nu mă opresc și, fiind mai mică și mai subțirică ca mine, o ridic cu ușurință, așezând-o peste mine și lăsând-o să mă călărească.

— Ai obosit? o întreb încet, dar ea îmi zâmbește și dă din cap că „nu", așadar o las să conducă ea ritmul de deasupra, ajutată de palmele mele și de șoldurile care îi vin în întâmpinare cu mișcări tot mai ritmate.

Când simt că și eu sunt aproape de marele final, o întorc din nou pe spate și preiau controlul mișcărilor, acoperind-o în totalitate cu corpul meu încordat, atingând-o cu buzele umezite peste sânii înroșiți, și o pătrund tot mai apăsat și mai rapid. În scurt timp o simt cum se încordează și sunt cuprins și eu de aceleași valuri de plăcere transmise de corpul ei în timp ce orgasmul ne lovește pe amândoi cu o putere nimicitoare, care mă lasă fără vlagă în brațe, făcându-mă să mă prăbușesc

peste ea. Fac tot posibilul să nu mă las cu totul cât sunt de greu, să nu o strivesc sub mine și cu greu reușesc să mă întind lângă corpul ei cald și la fel de epuizat.

Într-un moment de slăbiciune, o trag în brațele mele și o sărut pe creștet. Nu știu de ce simt nevoia să fac un gest atât de intim, dar în clipa asta mi s-a părut foarte natural.

Se cuibărește în brațele mele fără să spună nimic și își petrece un picior peste șoldul meu.

— Nu ai folosit prezervativ, șoptește cu o voce certăreață. M-ai păcălit.

— Era prea bine fără el și m-a luat valul, recunosc eu. Dar îți promit că nu am nicio boală sexuală. Doar o poftă nebună, care poate fi considerată boală.

Chicotește, iar eu zâmbesc, mulțumit de sinceritatea pe care o pot avea cu ea, fără să îi pese că poate fi considerată ca o slăbiciune mărturisirea mea.

Absent, cu o mână o mângâi pe spate, iar ea îmi desenează cu degetul cercuri pe braț.

— Din moment ce ai făcut asta, presupun că ai încredere în mine că nici eu nu sufăr de ceva contagios, continuă calmă după câteva clipe de liniște.

— Așa se pare. Nu pari genul care ar fi neatentă la acest capitol.

Se ridică într-un cot și mă privește ridicând o sprânceană.

— Și totuși am făcut-o cu tine.

— Eu sunt o excepție, pentru că sunt EU.

Râde.

— Întocmai! Pentru că ești TU ar fi trebuit să insist, dar și eu m-am lăsat purtată de moment.

Din nou acea acuzație subtilă, care mă deranjează.

— Ți-am mai spus că nu sunt chiar atât de rău pe cât mă crezi.

— Bine, bine, cum spui tu, zice amuzată, ignorând cuvintele mele.

— Mereu folosesc prezervativ, K. Mai puțin cu soția mea, dar tu ești o premieră la acest capitol. Așa că stai liniștită în privința asta și nu mă mai judeca atât de aspru.

Sunt serios, dar calm, însă ea se încruntă un pic. Privește este umărul meu gânditoare și nu mai spune nimic.

Dar privirea mea cade peste linia gâtului ei, apoi coboară peste sânii liberi și dezgoliți. Părul îi acoperă un umăr, iar ochii îi sclipesc în lumina slabă a becului de pe hol.

Acum realizez că este cu adevărat frumoasă, nu doar un corp sexy.

Inevitabil, corpul meu răspunde imaginii, iar din poziția în care stă aș putea să o pătrund dintr-o mișcare, membrul meu ce crește destul de repede, fiind chiar între picioarele ei.

— Uită-te la mine, îi șoptesc cu vocea răgușită, aducând-o cu gândurile în patul în care ne aflăm, departe de lumea unde ea fugise.

Se conformează și atunci realizează că eu sunt deja pregătit de o nouă rundă.

— Unde te-ai dus?

— Prin zonă, îmi șoptește.

— Sper că nu prea departe de mine.

— Nu cred că aș putea, cu așa ceva lângă mine, zice în clipa în care mâna ei se strecoară între corpurile noastre și îmi cuprinde penisul întărit, strângându-l ușor.

Zâmbește în colțul gurii, vizibil mulțumită de ceea ce are în mână. Mă freacă ușor și nu pot decât să scot un mârâit și să îmi las capul pe spate, cu ochii închiși, savurând atingerea ei. O simt cum coboară peste mine și imediat după aceea, cum buzele ei umezite și limba caldă îmi cuprind capul penisului. Mă suge încet la început, mă linge ca pe o înghețată, cu răbdare și poftă, dar încet, încet simt cum nevoia ei crește și devine tot mai pofticioasă. Mișcările îi sunt mai rapide, eu mă pierd tot mai mult printre buzele roze și nu pot să nu privesc acest spectacol minunat, așa că îmi deschid ochii și sunt fascinat de talentul pe care îl are. Sunt tentat să o las să ducă toată treaba până la capăt și să îmi dau drumul între buzele ei sau peste sânii minunați, dar nu vreau să termin fără ca ea să fie din nou satisfăcută. Așa că în momentul în care corpul meu este pe punctul de a exploda de plăcere, o trag lângă mine și mă cuibăresc din nou între picioarele ei.

Intru din nou în ea. De data asta foarte încet, savurând senzația de a o simți fără prezervativ. E atât de caldă, încât mă face să îmi doresc ca momentul ăsta să nu se termine niciodată.

Ce îmi face femeia asta...

Voiam să o fac dependentă de mine, dar am ajuns să fiu eu cel dependent de ea. Dau vina pe sex și încep să îmi mișc șoldurile, savurând momentul, lungind finalul cât putem de mult și explodând amândoi de plăcere, cu frunțile pline de sudori.

O sărut cu poftă continuând să o țin în brațe minute întregi, până când pic fără să îmi dau seama, într-un somn la fel de dulce ca femeia de lângă mine.

Mă trezește mișcarea de lângă mine și mă simt confuz câteva secunde, neștiind unde sunt, dar chipul ei îmi apare în fața ochilor împăienjeniți și îmi zâmbește.

— Am adormit amândoi.

— Câte e ceasul?

O mică panică mă cuprinde. Cât am dormit? Câte apeluri nepreluate am de la Alina?

— Aproape nouă și un sfert. Am ațipit cam jumătate de oră.

Răsuflu ușurat și îmi las corpul să revină la starea de relaxare.

Ea se ridică încet, dar îmi pun mâna peste a ei, oprind-o.

— Te deranjează că am adormit aici?

— Nu! De ce m-ar deranja?

— E patul tău, spațiu tău privat peste care am cam dat buzna.

Îmi zâmbește.

— Nu mă deranjează, atâta timp cât vine cu o mare doză de plăcere.

Mă sărută scurt pe buze, apucând ușor cu dinții.

— Mă duc să fac un duș. Dacă vrei să îmi invadezi și acel spațiu privat, să știi că nu mă supăr.

Zâmbesc drăcește, tentat de invitația pe care nu am de gând să o refuz.

Dar o las să ia avans, cât să îmi pot verifica telefonul. Din fericire Alina pare foarte prinsă cu vizitele, că nu mi-a dat decât un mesaj în care mă anunță că au venit niște verișori de-ai Gabrielei pe la ei și e mare zarvă pe acolo. Îi răspund repede cu un mesaj în care o anunț că eu încă sunt prins cu treabă și bag telefonul la loc în buzunarul blugilor, înainte de a sări din pat și a mă duce în baie.

Acolo sunt învăluit de un nor subțire de aburi, iar în fața ochilor mi se dezvăluie o imagine ademenitoare. Corpul frumos al Carinei pe care se scurge apa caldă, părul ei ud și drept lăsat pe spate, în timp ce degetele subțiri întind un strat subțire de săpun catifelat peste pielea fină.

Mă alătur imediat, punând în palme o cantitate generoasă din săpunul lichid, pe care încep să îl întind pe corpul ei. Atingerile nu sunt deloc nevinovate, ci tot mai curajoase și încărcate de poftă. Îmi las degetele să alunece pe fiecare formă a trupului ei senzual, peste sâni, peste sfârcuri, peste abdomen și apoi în ea, în timp ce ea pare să urmeze același traseu cu palmele micuțe, peste corpul meu mare.

O întorc cu fața la perete și o pătrund pe la spate, dintr-o mișcare. Umezeala ei este acum amestecată cu

umezeala apei care se prelinge peste corpurile noastre. Îi cuprind un sân și îl strâng, îl masez și îi torturez sfârcul, în timp ce cu cealaltă mână îi țin cât mai stabil șoldul care se lovește de pelvisul meu venindu-mi în întâmpinarea pătrunderilor tot mai apăsate.

O sărut pe gât și o mușc încet, încercând să nu îi las niciun semn, dar parcă, în același timp, dorindu-mi să o marchez ca fiind femeia în care eu am găsit atâta pasiune și care acum este lovită de un nou orgasm, datorită mie.

Capitolul 13

Când lucrurile scapă de sub control

Carina

Nu am crezut că sinceritatea mea din acea zi va deschide Cutia Pandorei. Sunt sigură că el mă face să mă simt așa pentru a-mi dovedi contrariul celor întâmplate la întâlnirea noastră de la hotel. Dar, cum spuneam, am deschis Cutia Pandorei, iar din ea a ieșit un bărbat pasional, atent și care știe să mă satisfacă cum nu a mai făcut-o nimeni până acum.

Mai mult decât atât, mă face să simt că nu mai este vorba doar de sex și de a-mi dovedi cât de bun este cu adevărat la acest capitol. Dacă voia doar asta, se rezuma la întâlnirea de ieri, cel mult la prima partidă de azi și pleca înainte să ne ia somnul pe amândoi și de a împărți un moment atât de tandru, cel de a sta unul în brațele celuilalt.

Dar uite cum suntem acum la masă, după ce am făcut un duș care să curețe trupurile după un prim duș plin de erotism, care ne murdărise mai rău ca înainte.

Eram amândoi înfometați și asta o știam și noi, iar invitația mea de a rămâne la cină m-a surprins și pe mine, dar mai mult m-a surprins că el a acceptat-o. Mă așteptam să aibă pregătită o scuză care să îl ajute

să fugă de lângă mine cât mai repede, posibil pentru totdeauna. Dar nu a făcut-o.

Am mâncat amândoi la masa din bucătărie, cu televizorul lăsat pe un post cu ştiri, pe care le mai comentam din când în când.

Mi-a spus că este foarte atent cu mâncarea, pentru că vrea să mai slăbească un pic, iar eu am glumit pe seama lui, pentru că este mai atent la acest aspect decât sunt eu... iar eu sunt femeie.

— Nu contează dacă eşti femeie sau bărbat, important este să îţi pese de sănătatea ta, iar eu cam scăpasem acest aspect de sub control şi riscam să devin un porc dacă nu luam măsuri.

Mă amuză comparaţia lui.

— Din fericire eu am arderile foarte rapide, iar dacă pun un kilogram în plus pe mine, o săptămână agitată la birou îmi dă alte două jos.

— Munceşti foarte mult, sesizează serios.

— Din fericire, îmi place ceea ce fac.

— Eşti sigură?

Pentru prima dată îmi pun la îndoială propriile cuvinte.

— Este un job în care am libertatea de a face ceea ce vreau, de a-mi face uneori chiar şi programul în funcţie de dispoziţia mea. Este foarte bine plătit, iar nivelul de stres îl pot ţine sub control după cei zece ani petrecuţi acolo. Dacă ar fi să o iau de la capăt în altă parte, m-ar epuiza foarte mult schimbarea.

— Deci eşti în locul ideal.

— Aşa îmi place să cred.

— O să îmi spui vreodată și ce funcție ai?

Rânjesc.

— Director de marketing.

— Wow! exclamă impresionat, ridicând sprâncenele. Atât de tânără pe o poziție atât de importantă!

— Rodul muncii mele de 10 ani.

— Felicitări!

— Acum, tu ai de gând să îmi spui cu ce te ocupi?

— Credeam că ți-ai dat seama, rânjește și își lasă furculița lângă farfurie, după ce termină de mâncat.

— Mi-am dat seama că schimbi mașinile foarte des și că toată ziua ești pe drumuri, dar nimic mai mult, zic senină, ascunzând alte detalii pe care le știu deja de la Maria, dar pe care prefer să le aud și de la el.

— Am o firmă de închirieri auto, în principal mașini de lux. Unele dintre ele le vând când mai primesc o oferta de nerefuzat, dar închirierile și achiziția de noi mașini este cam principalul motiv al alergăturii mele zilnice.

— Și nu oboseşti să fii mereu pe drumuri?

— M-am obișnuit, și nu cred că aș mai putea sta o zi întreagă fără să fug măcar zece minute pe undeva.

Gândul că el schimbă și femeile la fel de des ca mașinile îmi străbate mintea, dar în același timp îl simt ca o săgeată care trece prin stomacul meu și prin inima mea. De ce mă deranjează așa tare posibilitatea ca el să mai aibă altă femeie, în afară de soția lui, cu care își face de cap când are chef, așa cum face cu mine? Pleacă de la mine și se duce la alta sau vine la mine după ce

a fost deja la alta? Are un weekend liber să viziteze pe oricine vrea...

Și asta mă deranjează peste măsură. Dar de ce?

De ce? Uită-te în ochii lui și vezi cum te simți!

Și ascult de vocea iritantă, ridicându-mi privirea spre el, moment în care el îmi zâmbește senin. Și parcă aud vocea interioară cum râde de ceea ce realizez în acea secundă: eu chiar îl iubesc pe acest bărbat. Nebunește!

Mă ridic brusc și iau farfuriile goale, punându-le în mașina de spălat vase.

— Te ajut? mă întreabă imediat.

— Nu, nu! E ok, zic ascunzându-mi fața de el, întorcându-mă cu spatele pentru a nu vedea obrajii mei aprinși.

Ai făcut destule! M-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine, când planul era să te fac eu pe tine să te aprinzi după mine!

La dracu'! Am făcut-o lată! Trebuie să vorbesc cu Maria, pentru că lucrurile au scăpat de sub control!

Mă aduce în prezent atingerea lui pe mână, și îmi dau seama că rămăsesem pierdută în gândurile mele, cu spatele la el.

— Ești bine? mă întreabă cu o voce șoptită.

— Da! zic repede întorcându-mă spre el cu un zâmbet forțat pe chip. Mi-am adus aminte că trebuia să îmi sun o prietenă de câteva zile și am uitat complet.

— Așa se întâmplă dacă muncești prea mult, spune amuzat.

Am muncit, dar nu la muncă, ci la tine!

Își pune palmele pe șoldurile mele, trăgându-mă mai aproape, apoi mă sărută pe buze, scurt.

— Te las să îți suni prietena, e timpul să plec și eu, zice încet.

Pleacă odată și nu mai fi atât de perfect! Nemernicule, m-ai sedus!

Carina, nu uita că este o curvă de om! Nu te lăsa cucerită de gesturile lui, fiindcă este foarte probabil ca asta să fie ultima întâlnire dintre voi! Sigur o să își ia tălpășița, lăsându-te cu buza umflată și nu o să îl mai vezi la față de azi înainte!

Vocea din capul meu țipă panicată. Știu că trebuie să iau distanță și să mă răcoresc un pic după ce am stat atât de aproape de acest soare blond.

Mă sărută din nou, dar de data asta îmi cuprinde tot corpul cu brațele și mă topesc sub intensitatea acestei îmbrățișări menite să mă distrugă pentru orice alt bărbat care va mai apărea în viața mea.

După plecarea lui nu știu dacă să țip de fericire sau să plâng de nervi.

Trec de la o stare la alta în fracțiuni de secunde, comportându-mă ca o nebună prin casă. Vreau să sar în sus de bucurie că am avut parte de aceste clipe minunate, că el este atât de minunat, total diferit de prima noastră întâlnire, că este extrem de frumos, iar corpul meu vibrează chiar și acum când mă gândesc la el și retrăiesc fiecare atingere, fiecare sărutare, fiecare orgasm cutremurător.

În același timp realitatea mă izbește cu o violență înfiorătoare când îmi amintesc că este un bărbat însurat.

Și este însurat, nu cu oricine, ci cu prietena Mariei, cu femeia care a fost la mine în casă și mi-a cerut să îi seduc bărbatul!

Dar cea care a căzut în capcana iubirii sunt chiar eu!

Cum am putut lăsa ca lucrurile să scape de sub control în asemenea hal? Eu nu mă îndrăgostesc așa ușor! Dar... oare Maria avea dreptate când a venit la mine? Deja mă îndrăgosteam de el de pe atunci?

Faptul că a trebuie să alerg după el, să îl fac să îmi pice în brațe, lucru pe care nu l-am mai făcut până atunci cu nimeni altcineva, m-a făcut să mă implic mai mult decât de obicei și așa s-a trezit și inima mea idioată să simtă ceva pentru un bărbat.

Dar e cel mai nepotrivit! Este însurat și un afemeiat!

Dumnezeule! Ce am făcut?!? Trebuie să pun punct poveștii ăsteia cât mai repede!

Decisă să închei toată nebunia, pun mâna pe telefon și o apelez pe Maria. Din fericire îmi răspunde după doar câteva secunde.

— Kiki! Ce faci? aud vocea ei plină de fericire.

— Se vede că ești în concediu, răspund morocănoasă.

— M-am întors chiar azi și plănuiam ca mâine să te sun, dar mi-ai luat-o înainte. Dar din ce îmi dau seama nu ai o voce prea fericită, zice un pic mai serioasă.

— Asta pentru că eu nu am fost în concediu și am stat pe aici, am muncit, mi-am tras-o cu cine nu trebuie și, ghici ce! M-am îndrăgostit!

Cuvintele mele rostite cu panică se încheie lăsând o liniște în urma lor. După câteva secunde, vocea ei, stinsă pe jumătate, răsună în urechea mea.

— Deci s-au întâmplat multe...

— Da, Maria, spun cu amărăciune. De ce dracu' m-am băgat în drama asta? Că tot eu sunt cea care o să aibă cel mai mult de suferit!

— Of, Kiki... spune-mi de la început.

Oftez.

— Stai să îmi pun un pahar cu apă, simt că îmi explodează capul și inima în curând.

Așteaptă răbdătoare la celălalt capăt al telefonului și o aud când îi spune iubitului ei că are de vorbit cu mine și, probabil, se refugiază în altă încăpere pentru a avea și ea intimitate.

— Gata, îmi dă ea semnalul. Te ascult, dacă ai terminat cu apa.

— Am terminat, oftez din nou punând paharul pe masă mică, iar eu prăbușindu-mă pe canapea. Am făcut-o lată, Maria.

Fac o pauză, după care încep să îi povestesc.

— După ce ați fost voi la mine, l-am văzut atât de des, încât nu am mai rezistat și am acceptat să ne întâlnim. Și nu a fost la o cafea, cu lungirea timpului, ci direct la un hotel de prin centru. Experiența a fost varză, iar eu, nervoasă că mi-am bătut atâta capul pentru nimic, i-am zis că mă așteptam la mai mult și că nu s-a ridicat la nivelul așteptărilor.

O aud cum râde dintr-odată!

— L-ai nenorocit!

— L-am provocat, mai bine spus! Pentru că nu i-au dat pace cuvintele mele, și a decis că îmi poate arăta că se poate mai bine. Cu greu am acceptat, și rămăsese să îl sun eu săptămâna trecută, dar m-am luat cu treabă și nu am avut dispoziția necesară. Dar m-a căutat el ieri și a venit la mine. Ieri și azi, dar azi am și ațipit împreună, am mâncat... Nu a mai fugit și am făcut totul ca un cuplu normal.

— Wow...

— Exact! E ceva minunat și am trăit niște clipe deosebite, dar știu că e greșit! Trebuie să ies din povestea asta, Maria, că îmi pierd mințile lăsându-mă purtată de o relație care de fapt nu există! Nu e relație, este aventură, iar el probabil nici nu se mai gândește să mai dea un semn, în timp ce eu o să stau și o să aștept să fiu din nou în brațele lui!

Nici nu îmi dau seama când vocea a început să îmi tremure, iar lacrimile să se prelingă pe obraji.

Asta nu sunt eu! Eu nu sunt așa slabă, dar el mă face să cedez unor sentimente copleșitoare, care știu că nu vor primi niciodată același răspuns din partea lui.

— Of, Carina, eu mi-am dat seama de atunci că ești îndrăgostită de el, dar am crezut că felul lui arogant și narcisist o să te facă să te lecuiești de el imediat.

— Să-l ia dracu, Maria, că s-a purtat zilele astea impecabil! Nu am ce să îi reproșez, decât faptul că e însurat și afemeiat!

Maria oftează zgomotos, lăsându-mă să mă liniștesc. Când vocea mea își recapătă puterea, îi spun hotărâtă:

— Vorbește cu Alina. Spune-i ce s-a întâmplat și faptul că eu nu mai vreau să merg mai departe cu treaba asta, pentru că nu mă simt confortabil. Poate să spună că cineva l-a văzut intrând sau ieșind din casa mea în toiul nopții și așa să deschidă discuția pe care vrea să o aibă cu el, dar eu am nevoie să iau distanță. Din fericire, joi trebuie să plec la Viena, dar cred că zilele astea o să fac ture duble la birou, doar ca să evit cartierul ăsta, și pe el, cât mai mult.

— Era vorba ca el să se îndrăgostească sau, eventual, să plece din cartier, nu tu...

— Lucrurile nu au ieșit așa cum ar fi trebuit. El probabil e fericit că mi-a dovedit cât de bun poate să fie și acum are de gând să mă lase să aștept ca o naivă un semn din partea lui sau, în cel mai rău caz, să ajung să mă milogesc să mai vină pe la mine.

— Acum mi-am dat seama ce ai spus: a venit la tine? zice brusc. Chiar a riscat să fie văzut!

— A riscat pentru că avea ceva de dovedit, iar eu mă cam lăsam așteptată! Ea este plecată cu cea mică din oraș, așa că a profitat de libertatea oferită zilele astea și și-a atins scopul.

— Acela de a se culca cu tine? Îl atinsese de prima dată.

— Acela de a-mi suci mințile! Of, Maria, ce dracu' mă fac?

Sunt în continuare agitată și îmi strâng genunchii la piept, făcându-mă mică pe canapea. Pe aceeași canapea pe care ieri mă topeam de plăcere sub atingerile lui.

Cum o să mai dorm eu în patul din dormitorul meu, pe care el l-a marcat azi cu atâta senzualitate?

— Calmează-te, Kiki, îmi zice cu vocea caldă prietena mea care pare la fel de împotmolită în situația asta, ca și mine. O să vorbesc cu Alina și vedem ce o să urmeze.

Decisă să ies din starea aceasta în care îmi plâng singură de milă, schimb subiectul și o întreb pe prietena mea cum i-a fost vacanța.

— Păi... începe ea să se bâlbâie, știu că nu ai o stare prea bună, dar eu de fapt sunt la polul opus, pentru că Paul m-a cerut în căsătorie.

Într-o secundă starea mea se schimbă și aproape țip de fericire sărind de pe canapea.

— Ce frumos! Felicitări! Cât de mult mă bucur! urlu la prietena mea, care începe să râdă de reacția mea.

— Nu știam cum să îți spun, mai ales că tu ești atât de supărată cu povestea ta..., continuă aceasta ezitând.

— Ești nebună? Aveam nevoie de o astfel de veste, să îmi dea și mie speranța că mai există oameni fericiți pe Pământul ăsta! Doamne, Maria, mă bucur enorm! Să îl pupi pe Paul din partea mea și să îi spui că mă bucur că i-a venit mintea la cap!

Râdem amândouă și o aud când îi transmite cuvintele mele logodnicului ei, făcându-l și pe acesta să râdă.

Aud un mic schimb de replici între ei, după care Maria continuă:

— Noi o să avem weekend-ul viitor o mică petrecere la un restaurant. Urmează să închiriem separeul, să nu

fim deranjați, așa că nu vreau să aud scuze ca să lipsești de lângă noi.

— Nu aș lipsi pentru nimic în lume!

— Mă bucur să aud asta! Pentru că domnișoara mea de onoare nu are voie să lipsească!

Propunerea ei mă bucură și mai tare.

— Ce onoare pe mine! O să fac tot posibilul să îmi îndeplinesc rolul cât mai bine și să îți fac viața cât mai ușoară când o să începi pregătirile. V-ați gândit când se va petrece marele eveniment?

— Anul viitor prin toamnă, deci tic-tac, în curând mergem la vânătoare de rochie de mireasă!

— Abia aștept!

Sunt foarte fericită pentru Maria și iubitul ei, și sper din tot sufletul ca ei să nu aibă parte de momente neplăcute cum au alte cupluri căsătorite și nicio altă femeie să nu intervină între ei.

Maria îmi povestește cum a fost cerută și îmi trimite și o poză cu inelul, iar după ce îmi mai spune despre vacanța lor închidem, iar eu rămân cu un zâmbet sincer pe chip.

Dar imediat realitatea crudă din jurul meu mă trezește din reverie și mă ridic de pe canapea, ducându-mă în dormitor pentru a schimba lenjeria de pe pat, știind că mirosul lui s-a impregnat în ea.

Și chiar mă regăsesc cu nasul în fața de pernă pe care a dormit el, pierdută în amintiri, dar îmi scutur tare capul și bag toată lenjeria în mașina de spălat imediat.

Este aproape miezul nopții, iar eu sunt la fel de agitată, continuând să retrăiesc clipele minunate ale

acelei zile, ca apoi să fiu din nou adusă la realitate în patul meu care mereu va fi gol noaptea.

Din fericire, zilele următoare reușesc să îl evit. Nu îmi mai iau cafea de la cafenea, nu mai ies la alergat, iar la birou stau ore întregi peste program și îmi petrec cât mai mult timp concentrându-mă, sau încercând să mă concentrez, pe muncă și mai ales pe plecarea mea din zilele următoare.

Ziua de joi vine destul de greu, dar când mă așez pe scaunul din avion, simt că îmi iau de pe inimă o mare piatră. E pauza de care am nevoie, schimbarea de peisaj după care tânjesc și momentul să diger situația complicată în care se află inima mea.

Subiectul este încheiat, asta o știu foarte bine, pentru că el nu a mai dat niciun semn în aceste zile. Nimic. Chiar dacă în sufletul meu am sperat să o facă și mi-am dorit să primesc o veste de la el, ceva care să îmi dea o speranță că și el dorește să mă revadă și să mai petreacă timp cu mine și altă dată, pentru că m-ar dori la fel de mult cum îl doresc eu... nu s-a întâmplat.

Nici Maria nu mai are nicio veste de la Alina, după ce i-a relatat cele întâmplate.

Așa că profit de călătoria mea și fug departe de toți și de toate, sperând că până mă întorc, sentimentele mele or să dispară, chiar dacă am doar câteva zile la dispoziție.

Capitolul 14

O zi normală la birou

Carina

Cred că am avut una din cele mai ciudate săptămâni din viața mea. Am reușit să evit „pericolul" din cartier, dar asta s-a întâmplat probabil pentru că și el a vrut să mă evite pe mine.

Și-a îndeplinit misiunea și a dispărut, așa cum mă așteptam, lăsându-mă să îmi verific telefonul de zeci de ori pe oră și să nu mă pot concentra la conferința din Viena.

Plănuiam ca înainte de plecare să mă relaxez puțin și să mă bucur de locurile frumoase ale orașului, însă am avut o dispoziție foarte proastă, așa că m-am rezumat la a lua prânzul într-unul din restaurantele de pe lângă Catedrala Sfântul Ștefan și apoi am zăcut la televizor în camera de hotel.

Sperasem să ies din starea aceasta apatică până la întoarcerea mea în țară, dar deveneam tot mai conștientă că am nevoie de mult mai mult timp pentru a stinge un foc care mocnea prea puternic în inima mea.

Așa că acum am început o nouă săptămână la birou, cu o stare mai mohorâtă decât vremea ploioasă de afară. O zi de marți plină de înjurăturile șoferilor din trafic, dar și de înjurăturile proprii care îmi străbat

mintea, certându-mă singură fiindcă nu reușesc să îmi schimb starea aceasta.

Privesc pe geam farurile înroșite ale mașinilor din intersecția din apropiere și mă gândesc la el, dacă este pe undeva într-o mașină sub ploaia măruntă și rece de afară. Îmi cuprind corpul cu brațele, rezemându-mă cu umărul de geamul rece și mă bucur că rochia pe care am îmbrăcat-o azi. Este cu mânecile lungi și nu mă lasă să intru în contact direct cu sticla. Chiar dacă afară este urât, mi-am dorit să îmbrac ceva frumos, în speranța că îmi va da o stare mai bună, așa că m-am îmbrăcat cu această rochie gri din stofă, strânsă pe corp, pe care nu am mai purtat-o de anul trecut și am adăugat o pereche de pantofi negri cu toc cui, pentru a mă ridica măcar fizic. Mă simt mai feminină cu această ținută, dar tot nu îmi ridică moralul așa cum am sperat.

Telefonul fix de pe birou îmi sună și răspund fără entuziasm apelului venit de la recepție.

— Carina, a venit un domn la tine.

Pentru o clipă sunt confuză, gândindu-mă dacă aveam programată o întâlnire de care să fi uitat, dar secretara completează imediat:

— Domnul Cătălin Bodea. De la ce firmă sunteți? o aud pe aceasta întrebându-l.

Inima mea este blocată. Vreau să mă uit spre intrarea pe etajul meu, dar am jaluzelele trase, și oricum nu pot vedea recepția de aici.

— Știu cine este, zic repede cu un ton rece. Condu-l la mine, te rog.

Închid apelul şi îmi duc mâna la inima care bate fără control. Ce caută el aici? Cum m-a găsit? Ce vrea?

Zeci de întrebări fără răspuns aleargă în mintea mea confuză, la fel ca privirea pe care o am când uşa biroului meu se deschide după un scurt ciocănit, iar el intră însoţit de domnişoara de la recepţie.

— Doriţi o cafea, apă sau ceai? îl întreabă aceasta zâmbitoare.

— Nu, mulţumesc. Sunt bine, răspunde zâmbind.

Totul se petrece sub ochii mei blocaţi pe corpul minunat al acestuia, îmbrăcat într-un costum casual albastru şi o cămaşă albă. Arată ca un zeu modern, iar eu nu îmi pot lua ochii de la umerii laţi şi braţele groase conturate perfect prin materialul costumului ce pare turnat pe el.

Al dracu', de ce arată aşa bine? De ce a venit să îmi tulbure viaţa şi aici la birou? Era singurul loc nebântuit de prezenţa şi parfumul lui, care mi-a chinuit nopţile în ultima săptămână.

— Bună! reuşesc să spun un pic serioasă, în timp ce secretara iese din birou, închizând uşa în urma ei.

— Îţi stă bine cu ochelari, e primul lucru pe care mi-l spune cu un zâmbet în colţul gurii.

Uitasem că am rămas cu ochelarii cu ramă neagră pe nas, ochelari pe care îi port destul de des, mai ales când stau foarte mult în faţa calculatorului.

— Mulţumesc.

Face un pas spre mine, cu acelaşi chip senin, şi ştiu sigur că îmi poate citi confuzia.

— Nu ai mai dat niciun semn, îmi spune.

— Eu? zic făcând deodată ochii mari. Dar tu ai dat cumva și nu ți-am răspuns?

Râde. Ce i se pare așa amuzant, nu știu.

Mai face un pas spre mine și încă unul, oprindu-se la o distanță mai mică de un metru.

— Am fost prins cu treabă și am avut de clarificat niște lucruri, așa că am vrut să te las în pace perioada asta, mai ales că știam că ești plecată.

Îmi dau ochii peste cap.

— Un mesaj nu ar fi provocat un război mondial.

— Dar tu de ce nu l-ai dat?

— Pentru că am avut o săptămână foarte încărcată și, mai ales, pentru că tu ai o familie.

— Cred că ultimul aspect îl cunoaştem amândoi foarte bine, și cu toate astea nu ne-am oprit să ne căutăm unul pe celălalt până acum.

Bine punctat.

— Cum a fost la Viena?

— Obositor, răspund simțindu-mi corpul cum se încălzește odată cu apropierea lui de mine, mai ales că îmi vorbește cu vocea scăzută.

— Te-ai gândit vreun pic la mine în tot timpul ăsta?

Întrebarea mă blochează și nu știu dacă el merită să afle adevărul, dar din fericire nu trebuie să răspund, pentru că îmi spune el, în timp ce aproape se lipește de mine, dându-mi o șuviță de păr după ureche.

— Pentru că eu m-am gândit destul de mult la tine.

Îl privesc în ochi, căutând o sclipire care să îmi dea de înțeles că mă minte. Dar nu găsesc decât privirea lui sinceră și plină de dorință.

— Am convenit să fim complet sinceri, nu e așa, K?

Aprob din cap, aproape mută, pierdută în ochii lui albaștri.

— Deci și tu te-ai gândit la mine? îmi șoptește lipindu-și buzele de maxilarul meu.

— Da, mărturisesc încet. Mai mult decât trebuie.

— Te înțeleg perfect, Carina. După weekend-ul trecut te caut mereu cu privirea și tot ce vreau este să fiu din nou cu tine... în tine.

— La fel mă simt și eu, îi spun în timp ce ochii mi se închid și îmi las capul într-o parte pentru a face loc buzelor calde și umede care îmi caută vena și îmi gustă pielea înfierbântată.

Sunt la mine în birou, dar sincer, nu îmi pasă! Sper că nimeni nu o să îndrăznească să intre peste mine să îmi perturbe acest moment scăpat de sub control, mai ales dacă bănuiesc că acum sunt într-o ședință cu un client pe care nu îl cunoaște nimeni.

În clipa asta nici eu nu cred că îl cunosc pe acest bărbat care din nou îmi dă lumea peste cap, purtându-se atât de frumos.

Îl iubesc pentru ceea ce face, îl urăsc pentru ceea ce-mi face.

* * *

Cătălin

Am încercat, dar nu am putut. Am vrut să o ignor, să o las să tânjească după mine până când și-ar fi călcat pe mândrie și m-ar fi căutat, rugându-mă să mai trec pe la ea, dar femeia asta încăpățânată nu a dat niciun semn.

Știam că a fost plecată și am profitat de timpul acela în care nu aveam cum să o văd prin cartier, crezând că pot să mi-o scot din cap, dar am eșuat lamentabil. Secvențe ale momentelor noastre intime, amestecate cu ochii ei verzi pe care îi visez aproape în fiecare noapte m-au făcut să fiu ursuz, confuz și, într-un final, să mă opresc azi cu mașina brusc în fața clădirii în care știam că are biroul.

Nu aveam asta în plan când am plecat de acasă, dar ceva m-a atras spre ea ca și în ziua precedentă, iar azi am cedat. Așa că mi-am călcat pe tot orgoliul meu de bărbat arogant, cum știu că sunt, și am mers eu la ea.

Și nu regret. Acum nu mai văd nimic altceva în afară de trupul ei frumos, acoperit de o rochie ce îi evidențiază fiecare formă apetisantă și pe care vreau să o scot de pe ea cât mai repede. Vreau să îi simt căldura corpului ce acum se lasă moale în brațele mele, vreau să îi gust dulceața și să mă pierd în locul acela cald care știu că mă așteaptă cu aceeași nerăbdare pe care o am și eu.

— Aici, acum, te vreau, îi şoptesc în timp ce buzele noastre se caută şi ea mă întâmpină cu gura flămândă, limbile noastre împletindu-se cu o nevoie de nedescris.

— Închide uşa, îmi şopteşte şi nici nu ştiu când închid uşa cu cheia micuţă din broască şi sunt din nou lipit de ea, dându-mi jos sacoul pe care îl arunc pe un scaun din apropiere.

Cu coada ochiului mă uit la biroul din lemn masiv şi zâmbesc drăceşte mulţumit că este destul de stabil cât să ne susţină nebunia care urmează să o facem. O împing încet cu tot corpul până când fundul ei este pe marginea mobilierului. Încerc să nu arunc toate obiectele din jurul nostru pe jos, chiar dacă sunt pierdut în atingerile ei, în timp ce îşi trece degetele subţiri prin părul meu scurt, trăgând uşor. O muşc de buza de jos şi îmi cobor sărutările pe gâtul ei expus, căutându-i fermoarul pe la spatele rochiei.

— Dă-o dracu' de rochie, mârâie în urechea mea. Te vreau mai repede în mine!

Dumnezeule, femeia asta chiar că o să fie sfârşitul meu! Cum poate să mă stârnească şi să mă aprindă în asemenea hal doar cu nişte cuvinte atât de simple şi erotice?

Simt că întăritura din pantalonii mei o să îmi rupă cusăturile în curând, dar înainte de toate vreau să o gust. Mi-e dor de gustul ei dulce, aşa că îi ridic rochia deasupra şoldurilor şi înghit în sec când văd că iar poartă dres cu o bandă dantelat pe pulpă şi o pereche de

chiloți tot din dantelă negri, dar foarte transparenți, prin care pot să văd tot, mai ales cât este de umedă.

Mă las imediat în genunchi în fața ei și îmi pierd fața între picioarele lungi pe care le desface cât să am acces la locul mult râvnit. O ling peste materialul fin al chiloților și o frec ușor cu degetele, făcând-o să scape un geamăt ce îmi dezmiardă auzul și îmi face tot corpul să tremure de dorință. Apoi îi dau chiloții într-o parte și limba mea o găsește la fel de dulce ca ultima dată. Nu mă satur, așa că o gust cu poftă, lingând-o pe lângă materialul îmbibat de dulceața ei, dar și de saliva mea rămasă în urma acestei degustări minunate. Vreau mai mult și materialul îmi stă în cale, așa că îi trag în jos de-a lungul acestor craci superbi și copiez gestul din multe filme, băgându-i în buzunarul de la spate al pantalonilor mei. Apoi îmi reiau festinul, lingând-o, sugându-i clitorisul și penetrând-o dintr-o mișcare cu două degete care se rotesc în ea, intră și ies tot mai repede, aruncând-o într-un ocean de extaz. Cu greu își oprește țipătul de plăcere, mușcând din pumnul care îi acoperă gura, în timp ce mâna cealaltă este încleștată pe umărul meu pentru un pic de stabilitate.

Îmi ridic privirea spre ea, apoi mă ridic cu tot corpul, admirându-i chipul înroșit. Este superbă și încep să îmi dau seama că îmi place tot mai mult să văd în fața ochilor acest chip satisfăcut.

O pun cu fundul pe birou și îi desfac coapsele pentru a-mi face loc între ele, dar în același timp îmi desfac pantalonii și îi trag împreună cu boxerii peste

fund, dezgolindu-mi erecția ce devine tot mai dureroasă și dornică de a-și găsi locul cald.

Carina se agață cu brațele de gâtul meu și încep să o sărut în timp ce întru în ea dintr-o mișcare care ne blochează pe amândoi, făcându-ne să rămânem nemișcați o clipă pentru a savura momentul. Apoi din nou îmi mișc șoldurile, dar nu îmi pot păstra un ritm lent pentru că o vreau prea mult, așa că o pătrund dur și adânc, făcând obiectele de pe masă să se miște. O las pe spate și vin peste ea, continuând să îi sărut buzele, gâtul, pieptul și să îi masez sânii peste rochia pe care aș sfâșia-o fără milă.

— Doamne, cât de bine este, frumoaso! mă trezesc că îi șoptesc fără să îmi mai pese că o să mă creadă un pămpălău leșinat după ea.

Poate că asta și sunt! Dar nu îmi pasă atâta timp cât pot să o simt în jurul meu umedă și caldă, gemând ușor în urechea mea, cât să nu ne audă cei peste douăzeci de oameni care sunt în birourile alăturate.

Cu ea întinsă pe spate, mă ridic pentru a putea gestiona mai ușor mișcările și modul în care o pătrund, acum fiindu-mi mai ușor să îi susțin picioarele desfăcute în fața mea, iar eu să mă pierd ca un nebun în căldura ei.

Își arcuiește spatele și își prinde mâinile deasupra capului, de marginea biroului, iar imaginea ei expusă în fața mea mă aduce la un pas de a-mi da drumul ca un adolescent lipsit de experiență, dar reușesc să evit catastrofa ieșind din ea spre marea ei dezamăgire și tachinând-o câteva secunde cu degetele. Apoi din nou

intru în ea și de data asta nu mă mai opresc până când o simt cum se strânge în jurul meu, provocându-mi și mie un orgasm la fel de cutremurător ca al ei.

Lipsit de orice putere, mă las peste ea, savurând momentul acesta plin de satisfacție, pe care ea îl îndulcește și mai mult mângâindu-mă pe spate și pe brațe cu degetele subțiri. Când inima mi se mai liniștește, iar respirațiile noastre se domolesc, mă ridic într-un cot și o privesc zâmbind, iar ea îmi răspunde cu același chip senin și cald.

— Mă zăpăcești de tot, femeie, îi mărturisesc fără rușine.

— Crede-mă că nici tu nu ești mai prejos.

— Suntem amândoi într-o situație confuză sau mi se pare mie?

— Momentan lucrurile sunt foarte clare: tu ești încă în mine și iar nu ai folosit prezervativ, iar eu nu știu cu cine ți-ai mai tras-o săptămâna asta.

O zice un pic tăios, dar în același timp pe un ton amuzant. Profit de moment să ies din ea, apoi să mă întind după cutia cu șervețele de pe birou și să o șterg cu atenție între picioare, după care să mă șterg și eu. Arunc șervețelele în coșul de gunoi și îmi ridic privirea spre ea, vorbind cât pot eu de serios.

— Ai fi surprinsă să afli că nu a mai fost chiar nimeni în săptămâna asta. Oare trebuie să mă gândesc dacă tu cumva te-ai distrat un pic mai mult în Viena?

Se încruntă și îmi dau seama că am deranjat-o cu cuvintele mele.

— Credeam că ți-ai dat seama până acum că nu sunt genul acela de femeie, iar ceea ce se întâmplă cu tine este o excepție de la stilul meu de viață de până acum.

Știam și eu asta, dar îmi dau seama că am vrut intenționat să o rănesc, așa cum face ea de fiecare dată când presupune că eu am fost cu altă femeie, agățată pe cine-știe-unde. Poate că dacă ea nu ar fi apărut în viața mea acum câteva săptămâni bune, între timp aș fi cedat mrejelor altei tipe și aș fi avut o aventură fugitivă cu vreo fufă, dar acum îmi dau seama că nu am mai avut deloc dispoziția pentru așa ceva, mai ales de când femeia asta mi-a sucit mințile spunându-mi că nu am satisfăcut-o la prima noastră întâlnire. Mi-a intrat într-o clipă pe sub piele și realizez cu înfricoșare că ea mă face să nu mai caut cu privirea în altă parte, decât spre ea.

Ce mă îngrozește și mai mult este faptul că nici Alina nu îmi mai ocupă gândurile la fel de mult ca aceasta ființă care mă seduce tot mai tare cu felul ei direct de a comunica.

— Cred că mai avem de aflat multe unul despre celălalt, îi spun mângâind-o pe obraz pentru a o împăca, însă privirea ei nu se îndulcește și știu că trebuie să îmi cer scuze. Iartă-mă dacă te-am supărat, dar nici tu nu ești prea blândă cu acuzațiile la adresa mea legate de alte femei.

Oftează.

— Poate că și eu te judec mai aspru decât e cazul.

— Acum o lună-două ai fi avut dreptate, dar ceva e diferit la tine.

Mă dau un pas în spate, știind că vorbește gura fără mine și trebuie să mă opresc până nu spun ceva ce o să regret, și asta pentru că încă sunt sub efectul orgasmului. Carina profită de moment și își trage rochia peste fund, netezind cutele cu palmele. Se uită în jur și știu ce caută.

— Chiloții tăi rămân la mine.

Își ridică brusc privirea uimită spre mine și încep să râd când văd ochii ei mari.

— Ce să faci cu ei?

— Sigur nu o să fac vrăji, zic râzând tot mai tare de reacția ei.

— Cătă, dă-mi chiloții, nu pot să stau toată ziua la birou fără ei! Am o ședință în jumătate de oră!

— Și te caută cineva dacă îi ai sau nu? o întreb încruntându-mă exagerat de mult.

— Nu! își dă ochii peste cap pufnind nervoasă. Dar nu o să mă simt deloc confortabil fără ei!

— Sunt sigur că o să te descurci, îi zic apropiindu-mă de ea cât să îi dau un sărut scurt pe nas, luând-o și mai tare prin surprindere cu gestul meu copilăresc.

— Ești nebun!

— Tu mă faci să fiu așa, frumoaso. Așa că ăia rămân la mine!

— Ok, știu că o să zic ceva ce o să te supere, dar obișnuiești să faci asta și cu altele? Ai acasă un seif unde

colecționezi astfel de suveniruri pe care le ții departe de soția ta?

Asta a venit direct în sufletul meu mic și rece, care până și el a simțit-o ca un pumnal înfipt adânc.

Clipește de câteva ori, probabil surprinsă de tăcerea mea.

— O să îți schimbi vreodată părerea despre mine? o întreb încet și serios.

— Cătălin, ești un bărbat însurat care vrea să plece acasă cu chiloții mei în buzunar.

— Eu vedeam lucrurile un pic altfel, și anume că sunt un bărbat care vrea să plece de aici cu chiloții femeii pe care o dorește tot mai mult cu fiecare zi ce trece.

La naiba, nu voiam să îi mărturisesc asta, pentru că nu vreau să îi dau speranțe la ceva mai mult. Momentan nici eu nu știu ce vreau și nici dacă îi pot oferi mai mult decât ceea ce avem acum, adică partide fugitive de sex nebun.

Îmi trec degetele prin păr și oftez zgomotos.

— Nici mie nu îmi este ușoară situația asta, îi spun sincer. Dar nici nu știu ce aș putea să spun ca să fie bine pentru toată lumea.

Carina începe să își maseze tâmplele oftând apoi mă întreabă cu vocea frântă:

— Ce dracu' ne facem?

Mă privește cu ochii sclipind și pot să jur că sunt așa din cauza unor lacrimi care vor să iasă la iveală. Este pentru prima dată când îmi dau seama că lucrurile pot

lua o direcție destul de dureroasă, dacă nu gestionăm cum trebuie implicarea fiecăruia în această poveste.

— Pot să vin diseară pe la tine să vorbim?

Aprobă din cap lipsită de entuziasm, apoi își lasă privirea să coboare spre pantofii ei cu vârf ascuțit. Dintr-un pas sunt lângă ea și îi cuprind fața cu palmele, ridicându-i chipul spre mine să o sărut scurt pe buze.

— Îți trimit mesaj.

E tot ce spun și mă retrag de lângă ea, ducându-mă spre ușa pe care o deschid cu cheia și ies din încăpere, lăsând-o rezemată de biroul de lemn pe care tocmai ne-am tras-o ca niște nebuni singuri pe lumea asta haotică.

Doar că nu suntem singuri deloc.

Capitolul 15

Început sau sfârșit

Carina

Am pierdut de mult controlul acestei situații și mă prăbușesc pe scaunul din spatele biroului meu realizând cât de tare mă las purtată de val în prezența lui. Bine, totuși, că am decis să închidem ușa, pentru că puteam să am parte de o surpriză care mi-ar fi distrus complet profilul profesional la care lucrez de peste zece ani de zile.

Este pentru prima dată când un tip cu care am o relație personală îmi calcă pragul în această companie, deci este o premieră pentru mine să fac sex pe bucata de mobilier din fața mea.

Îmi trec mâinile peste față, chicotind, dar în același timp îngrozită de ceea ce mi s-a întâmplat. *De ceea ce mi se întâmplă.*

Bărbatul ăsta mă face să fiu tot mai confuză. Nu știu ce vrea și, după spusele lui, nici el nu prea are idee încotro vor merge lucrurile între noi. Nu mi-a zis nimic despre faptul că soția lui ar fi avut o discuție mai ciudată cu el, legată de o eventuală aventură de-a lui prin cartier. Iar dacă acea discuție s-ar fi purtat, el ar fi trebuit să fie mai precaut acum, nu să îmi fure chiloții

și să îmi ceară să vină din nou la mine, riscând încă o dată să fie văzut.

Chiloții mei! Eu nu am chiloți pe mine!

Deodată îmi strâng picioarele, ca și când cineva chiar mă vede goală.

Off... cum naiba o să trec eu peste ziua de azi în „aia" goală? Și cum o să îmi controlez emoțiile care pun stăpânire pe mine când mă gândesc la discuția pe care urmează să o avem diseară? Sper să ajungem la niște concluzii bune și sănătoase pentru toată lumea.

Ziua trece îngrozitor de greu, fiind stresată de lipsa lenjeriei mele intime, și totodată abia aștept să ajung acasă și să vorbesc cu Cătălin.

Din păcate, însă, pe la ora șapte seara, când afară deja se lăsase întunericul, primesc un mesaj de la el „Nu mai pot ajunge. Are febră cea mică."

Umerii mi se lasă și sunt cuprinsă de tristețe. Normal că îmi pare rău pentru fata lui și sper să fie bine, dar îmi dau seama că mereu vor fi alte persoane mult mai importante decât mine în viața lui. Oare chiar vreau asta pentru mine? Atât de jos am ajuns, să mă mulțumesc cu atât de puțin din partea unui bărbat?

Da, sunt conștientă că m-am îndrăgostit de el, dar nu știu ce simte el. Nu știu dacă simte ceva, orice, ceea ce e foarte probabil să fie așa. S-a purtat frumos, dar poate este doar o perioadă, iar în câteva săptămâni se va sătura de mine și va trece la o altă tipă.

Este trecut cu mult de miezul nopții, iar eu încă sunt cu ochii pe pereți, gândurile obositoare nelăsându-

mă să mă odihnesc. Adorm spre dimineață, iar când alarma îmi sună trezirea, mă simt ca lovită de tren.

Zilele următoare nu sunt cu mult mai bune. Cătălin continuă să fie dispărut și tot ce sper este ca problemele cu fetița lui să nu fie atât de grave, iar motivul pentru care nu mai dă un semn să avem acea discuție despre noi este pentru că și-a dat și el seama că nu poate să existe un „noi".

Fără să îmi dau seama vine și ziua de sâmbătă, iar eu mă trezesc că sunt în întârziere la petrecerea Mariei. Văd că aceasta mă sună, dar eu sunt momentan blocată în rochia neagră, pe care încerc cu greu să o închid la spate. Este o rochiță scurtă, strânsă pe corp, iar partea de sus și mânecile sunt dintr-o dantelă fină. Îmi pun pantofii cu toc și văd că Maria mă sună din nou. Mă întind după telefonul aruncat prin mijlocul patului și îi răspund într-un picior.

— Acum plec! Știu că am întârziat deja, dar ajung în cel mult jumătate de oră, mă scuz repede, fără să o las să vorbească.

— Nu de asta te-am sunat... aud vocea ei precaută și un pic panicată. Alina și Cătălin or să vină și ei. Și o să fie aici și Lucian, iubitul Alinei!

Rămân blocată, cu un pantof în mână.

— Kiki, mai ești?

— Da, da, zic repede, revenindu-mi din șoc, sunt aici. Cum de s-au adunat toți?

— Ieri m-a sunat Alina și din una în alta am vorbit și de logodnă și de petrecere, dar nu știa dacă vine, că

au avut niște probleme de sănătate cu cea mică. Acum este mult mai bine și o pot lăsa cu bona și tocmai m-a sunat să-mi spună că vin și ei! Chiar nu mă așteptam să o facă, mai ales că știe că Lucian e coleg și prieten cu Paul. Așa s-a reîntâlnit ea cu el, la ziua mea anul trecut, doar că atunci Cătălin nu a fost prezent și am crezut că nici azi nu o să vină el, pentru că de obicei nu vine la așa ceva, fiind plecat mereu pe cine-știe-unde cu treabă. Dar acum ea m-a sunat și mi-a spus că vine cu el și era și ea un pic agitată din cauză că știe că o să fie Lucian acolo.

Povestea prietenei mele m-a amețit de tot, așa că trag o concluzie mult mai scurtă.

— Deci ea a crezut că nu o să vină Cătălin, și voia să vină ca să se vadă cu Lucian?

— Da, cam așa ceva. Doar că, surpriză, Cătălin a anunțat-o acum că vine și el!

Îmi trec o mână prin păr și oftez.

— Se complică lucrurile rău de tot. Sper să nu se spargă nicio bulă de săpun și să se lase cu un mare scandal pe acolo.

— Și eu sper la fel, dar din câte cred, nimeni nu o să sufle un cuvânt și toată lumea o să stea nemișcată, ca să nu se dea de gol.

— Dar el o să afle acum că noi două ne cunoaștem.

— Asta era inevitabil, Kiki... Doar că nu știe că tu o cunoști și pe Alina.

Mârâi nervoasă și îmi las pantoful să cadă pe podea.

— Kiki, să nu te pună dracu' să lipseşti! Te rog, am nevoie de tine!

— Nu, Maria, stai liniştită, nu o să fac asta. O să vin şi o să încerc să ignor prezenţa lui.

— O să fac tot posibilul să te ajut cu acest lucru.

— Nu îţi face griji pentru mine. Este petrecerea voastră şi voi trebuie să vă bucuraţi de ea. Lasă-ne pe noi şi pătratul nostru amoros, că suntem oameni în toată firea.

— Bine, Kiki, spune un pic mai liniştită. Te aştept aici. Hai, că lumea a început deja să vină!

— Jumătate de oră, Maria!

Închid repede, îmi pun şi al doilea pantof, îmi iau un palton pe mine – pentru că afară este destul de frig pentru începutul lui noiembrie – şi plec cu inima mică şi stomacul strâns spre restaurantul cu pricina.

Ajung la destinaţie în timpul propus, dar mai agitată ca niciodată. Respir adânc de câteva ori înainte de a coborî din maşină, pregătindu-mă să dau nas în nas cu situaţia complicată în care m-am băgat, dar, mai ales, să îl revăd.

Din clipa în care intru în separeul restaurantului, sunt primită cu urale de veselie din partea prietenilor comuni pe care îi am cu Maria. Suntem un grup de şapte-opt persoane, unii dintre noi cunoscându-ne încă din liceu, pe ceilalţi incluzându-i în grupul nostru de-a lungul anilor, însă acum ne bucurăm enorm de revederea noastră cu această ocazie. Ultima întrunire

de acest gen a fost la nunta unuia dintre acești colegi, pe la începutul verii.

Nu pot să nu îl observ pe Cătălin la o altă masă, alături de Alina și încă două cupluri. O salut pe una dintre femeile de la masă, fiind și ea o cunoștință mai veche, dar evit să schițez ceva în direcția lui Cătălin, care observ că mă privește cu ochii mari și foarte confuz.

Maria și Paul apar și ei de undeva și îi sărut zgomotos pe amândoi, îmbrățișându-i cu mult drag pe fiecare în parte. După ce le urez toate cele bune și potrivite ocaziei, Paul îmi ia haina de pe umeri, în timp ce Maria mă ia de braț și, poziționându-mă în fața tuturor, ca pe un copil în fața clasei, spune cu entuziasm.

— Pentru cei care nu o cunosc, ea este Carina și va fi domnișoara mea de onoare!

Zâmbesc ca un copil mic, cu toți dinții și flutur ușor o mână salutând mulțimea care mă salută și ea, ca la o întrunire a alcoolicilor anonimi.

— Bună, Carina!

— De ce nu ne surprinde că ea e domnișoara de onoare? întreabă unul dintre prietenii noștri apropiați.

— Locul îți era rezervat ție, Marius, dar nu știam cât de bine o să îți stea în roz, îi zic spre amuzamentul tuturor.

— Dacă e cu roz, mă retrag, Te las pe tine, că sigur te prinde!

Acesta vine lângă mine și mă pupă cu zgomot pe obraz, făcându-mă să râd și să îl lovesc peste braț cu pumnul, în glumă.

— Hai să te prezint la toată lumea, mi se adresează Maria cu un zâmbet forțat pe chip, doar de noi două înțeles.

Îi simt mâna care îmi strânge un pic mai tare brațul, în timp ce mă duce la o masă cu două cupluri, apoi la masa unde Cătălin încearcă să fie cât mai indiferent, dar când mâinile noastre se ating, observ sclipirea din ochii aceia albaștri care îmi străbate tot corpul, în timp ce palma lui o strânge puțin mai tare pe a mea, încercând, parcă, să îmi transmită ceva.

Maria mă duce mai departe la masa unde sunt colegii lui Paul, și așa îl cunosc și pe „celebrul" Lucian. Este un tip înalt, brunet, subțirel, dar cu trăsături destul de frumoase. Da, este un bărbat frumos, dar, să fiu sinceră, Cătălin mi se pare mult mai atrăgător.

Normal, că doar ești îndrăgostită de el!

Ignor vocea din capul meu și zâmbesc politicos bărbaților, până când Paul vine lângă noi și intervine.

— Iar eu vreau să îți prezint pe cineva, zice zâmbind exagerat de tare. Carina, el este Ionuț, un coleg de-al meu care vrea să te cunoască de câteva săptămâni bune, dar nu a avut ocazia, până azi.

Ionuț este tot un tip înalt, de zici că s-a pus o riglă la intrarea în restaurantul ăsta care să permită accesul doar bărbaților înalți, cu părul des, șaten, tuns destul de modern, ochii căprui conturați de niște gene dese și buze roz pline. Este un bărbat foarte arătos și nu mă pot abține să nu îi zâmbesc.

— Doamne, cât ești de frumoasă, îmi spune fără rușine și îmi sărută mâna ca un cavaler. Te-am văzut în poze, dar realitatea este cu adevărat copleșitoare.

Băieții de la masă încep să fluiere, făcând deja glume pe seama acestui tip care mă fixează cu privirea lui pătrunzătoare.

— Asta da sinceritate, îi spun zâmbindu-i fără să mă las intimidată de cuvintele lui directe.

— Și intenționez să fiu la fel de sincer cu tine, pentru că nu îmi pari genul de femeie care să agreeze replicile false și pompoase.

Îmi ridic sprâncenele. Chiar e interesant tipul ăsta, care, în comparație cu *altcineva*, e capabil să spună cu glas tare ceea ce simte, fără să îi pese de cei din jur.

Colegii lui fac deja glume pe lângă noi, spunând că anul următor va mai fi o altă nuntă, în timp ce prietenii mei îmi strigă că mi-am găsit „nașul", făcând referire la sinceritatea mea care nu și-a găsit egal până acum.

— Ce zici să mergem la bar și să ne luăm ceva de băut, ca să nu îi mai auzim pe copiii aceștia care spun tâmpenii?

Îmi întinde brațul, pe care îl accept zâmbind și, pentru o secundă, ochii mei fug spre un Cătălin încruntat și vizibil deranjat.

Mă îndrept alături de Ionuț spre bar și fac tot posibilul să evit privirea tăioasă a bărbatului pe care îl iubesc cu adevărat, dar care nu o să fie niciodată al meu.

Capitolul 16

Discuții aprinse

Carina

Mă așez cu brațele pe barul înalt, în timp ce Ionuț îi face un semn barmanului, care se apropie imediat de noi.

— Cu ce vă servesc? întreabă acesta politicos.

— Shoot-uri? mi se adresează Ionuț zâmbind.

— Sunt cu mașina, din păcate. Așa că ceva fără alcool.

Acesta face ochii mici, apoi se uită la barmanul care încă așteaptă răbdător să îi spunem ce dorim.

— Atunci shoot-uri fără alcool, dar asta să o știm doar noi, și îmi face cu ochiul, amuzându-mă din noi cu atitudinea lui jovială.

— Ok, zic râzând.

— Câte să fie? întreabă barmanul.

— Pune patru pentru început. Și vezi să pară ceva periculos, să nu ne creadă ceilalți slabi.

Barmanul ne zâmbește ca un complice și se apucă de treabă în spatele barului, cât să nu vadă nimeni că nu pune strop de alcool.

Ionuț se întoarce cu totul spre mine, rezemându-se și el cu un cot pe bar.

— Te-ai cam lăsat așteptată. Nu ai idee de câte ori am sărit de pe scaun când intra cineva.

Nu pare că glumește.

— Am avut probleme cu un pantof, glumesc eu.

Se dă un pas în spate, analizându-mă din cap până în picioare, fixând pantofii negri.

— Frumoși... pantofi.

Colțul gurii lui se ridică încet.

— Parcă ai spus că vei fi sincer.

— Frumoși pantofi... susțin un corp minunat. E bine așa?

Încep să râd în hohote.

— Da, e mult mai bine!

— Am zis că o să fiu sincer, dar nici nu vreau să te sperii fără să am ocazia să petrec mai mult de cinci minute alături de tine.

Între timp barmanul pune pe tejghea patru pahărele mici, în care toarnă lichidul colorat în două nuanțe, verde și portocaliu.

— Sper să vă placă! Să nu vă îmbătați prea tare! zice el amuzat în timp ce noi ne întindem după câte un pahărel, pe care îl bem dintr-o înghițitură.

E dulce și fără strop de alcool. Râzând amândoi, facem la fel și cu celălalt pahărel, de data asta așezându-le cu zgomot pe bar, atrăgând atenția celorlalți.

— Ce beți acolo? întreabă unul dintre colegii lui Ionuț.

— O licoare magică! răspunde acesta din urmă. Secretul meu și al Carinei.

— Dar vă mișcați repede! îl aud pe Paul. Deja aveți secrete! Se pare că am mână bună și la anu' poate mai avem o nuntă, iubita mea, zice el Mariei, dar cât să audă toată lumea.

Inclusiv eu, inclusiv Cătălin.

Privirea mea fuge spre el, dar este cu ochii în telefon și pare destul de nervos.

Nu pot să trag concluzia că starea lui este așa din cauza mea. Puțin probabil acest lucru, atâta timp cât și el e conștient că în încăpere mai există o persoană pentru care trebuie să își facă griji, și anume fostul iubit al soției lui. Presupun că el încă nu este la curent cu relația pe care acesta a reluat-o cu Alina, altfel acum asistam la un scandal destul de urât, sau poate că ei nici nu mai erau aici.

— În seara asta este despre Maria și Paul, mă trezește vocea blândă a lui Ionuț. Sunt sigur că și tu vrei să stai cu ei sau cu prietenii tăi. Dar chiar vreau să luăm mâine prânzul împreună și să ne cunoaștem mai bine. Ce zici?

Chiar e direct tipul ăsta. De Cătălin am tras săptămâni întregi, iar Ionuț deja vrea să ne vedem a doua zi.

Nu știu dacă sunt pregătită să ies la o întâlnire cu el, să o iau de la capăt cu o relație, atâta timp cât încă sunt cu sufletul spre un bărbat imposibil de avut. Sunt confuză și cu cât mă gândesc mai mult la Cătălin, care este atât de aproape și totuși imposibil de atins, cu atât sufletul mă doare și mai tare. Iar eu, simțindu-mă așa, cum aș putea să mă văd cu un alt bărbat?

Ionuț îmi vede ezitarea și mă întreabă:

— Ai pe cineva? Înțelesesem că ești singură.

Trag adânc aer în piept și îl dau repede afară, grăbindu-mă să îi răspund:

— Nu, nu am pe nimeni!

Răspunsul cred că a venit într-un moment în care melodia se schimba și era liniște în jurul meu, iar ochii mi-au fugit imediat la Cătălin, care în acea secundă s-a uitat tăios spre mine.

— Atunci nu ai nimic de pierdut, continuă mai relaxat Ionuț, făcându-mă să îmi îndrept din nou atenția spre el. Vedem dacă o să fie și o a doua întâlnire după aceea, dar chiar vreau să te cunosc, Carina.

Îi zâmbesc politicos și aprob din cap.

— Ok. Luăm prânzul mâine împreună.

— Pfiu, zice mimând că înlătură sudoarea de pe frunte, hai că am avut emoții. Dă-mi numărul tău!

Îi dictez numărul, apoi îmi dă un apel pentru a-l memora și eu pe al lui. Stabilim ca în ziua următoare să ne vedem la un bistro din centrul Bucureștiului, pe la ora unu după-amiaza.

Fiind puse la punct toate detaliile, mă întorc la prietenii mei pe care i-am ignorat de când am venit, fiind acaparată de acest bărbat, destul de plăcut.

Nu știu dacă văd un viitor cu el, dar este prea devreme să mă gândesc atât de departe. Este amuzant, destul de frumos și îmi place sinceritatea lui. Așa că sper să nu mă dezamăgească la prânzul de mâine cu vreo atitudine neplăcută.

Mai bine de o oră depun eforturi colosale să evit privirea lui Cătălin. Este agitat, ridicându-se în picioare sau ieșind din încăpere de câteva ori, dar nici chipul soției lui nu este cel mai plin de încântare.

La un moment dat, mă sună mama și ies afară să o pot auzi, în restaurant fiind destulă zarvă. Trec pe lângă masa lui Cătălin, care este încă cu capul aplecat în telefon, în timp ce Alina este într-o discuție amuzantă cu cei de la masa lor.

Îmi iau haina din cuier și, având o mână ocupată cu telefonul, o îmbrac cu greu înainte de a ieși în fața restaurantului, într-un frig demn de luna ianuarie.

Zgribulită toată, încerc să scurtez cât pot de mult discuția cu mama, ascunzându-mă în același timp după un stâlp care mă mai ferește de vântul care începe să fie destul de tăios.

— E frig de crapă pietrele, mă plâng mamei, încercând să strâng mai bine cordonul paltonului.

— Și aici e la fel de urât, ba cred că a început să și plouă, zice ea.

— Nu ninge?

— Momentan nu, dar nu m-ar mira ca până dimineață să se transforme în fulgi.

Părinții mei locuiesc tot în București, dar în zona de sud a capitalei și mereu am avut diferențe de temperatură de parcă am locui în zone total opuse ale țării. Dar acum ne confruntăm amândouă cu aceeași vreme rece și urâtă.

Aproape scap telefonul din mână când realizez că cineva este lângă mine și îmi duc speriată mâna la inimă, dar în clipa în care recunosc chipul și statura impozantă a celui de lângă mine, mâna mea încearcă să domolească bătăile necontrolate ale inimii.

— Mama, ne auzim zilele următoare? Mi-a înghețat mâna pe telefon și vreau să mă întorc în restaurant.

— Da, scumpa mea, ne auzim când vrei tu! Ai grijă de tine, Carina.

— Și tu, mama! Te pup!

Închid cu ea, dar privirea mea nu s-a dezlipit nicio clipă din ochii reci ai bărbatului care așteaptă tăcut lângă mine să termin conversația.

— O să te duci cu ăla la întâlnire?

Întrebarea lui e mai rece ca frigul de afară și pare că vrea să sune indiferentă, dar nu prea îi reușește.

— Ești nebun? îi șoptesc imediat, împingându-l după colțul clădirii, cât să nu fim văzuți de oricine ar ieși din restaurant. Vrei să ne vadă cineva vorbind?

— La cât de mică mi s-a dovedit a fi lumea în seara asta, nu cred că mai are rost să mă chinui prea mult să mă ascund.

— Vorbești tâmpenii! Mă duc înăuntru, îi pun când văd că nu am cu cine să mă înțeleg, dar Cătălin mă prinde de braț și mă trage din nou în locul ascuns, dar de data asta lipindu-mă de perete, iar el venind foarte aproape de mine.

Atât de aproape, încât să îi simt respirația caldă pe fața mea ce începe să se încălzească tot mai tare.

— Te mai întreb o dată: o să te duci la întâlnirea de mâine cu băieţelul Ionuţ?

Mă uit încruntată la el, simţind cum furia începe să pună stăpânire pe mine.

— Băieţelul Ionuţ? Începi să vorbeşti ca un bărbat gelos.

— Pipernicitul ăla care probabil nu ştie nici măcar unde să pună mâna pe o femeie?

— Nici tu nu ai părut că ştii prea multe despre asta când te-am întâlnit prima dată, îi arunc ridicând o sprânceană.

Chipul îi devine brusc rigid, zâmbetul ironic de mai devreme dispărând de tot.

— Dar cred că ţi-am dovedit până acum de ce sunt în stare.

— Şi totul se rezumă doar la a dovedi cât eşti de bun?

— Nu, Carina. Dacă tot mergem cu sinceritatea până în pânzele albe, cred că ţi-ai dat şi tu seama că lucrurile au evoluat puţin mai mult decât îşi imagina vreunul dintre noi.

Respir adânc, dar privirea îmi cade pe buzele lui ademenitoare, care sunt tot mai aproape.

— Îmi pare rău că nu am apucat să vorbim săptămâna asta deloc, îmi şopteşte apropiindu-şi buzele de ale mele şi schimbând tonul vocii cu unul mai blând, mai cald... mai profund. Chiar nu am avut măcar zece minute la dispoziţie să pot trece pe la tine.

— Am înțeles situația, abia șoptesc închizând ochii, hipnotizată de aroma de portocale pe care o are respirația lui, amestecată cu parfumul bărbătesc al pielii și vocea groasă.

Îmi atinge buzele cu ale lui, dar doar o fracțiune de secundă, pentru că în clipa când se pregătea să mă devoreze cu totul, iar eu să cedez dorinței, auzim o voce ieșind din restaurant. Sărim ca arși, despărțindu-ne cât putem de mult, dar din fericire persoana care a ieșit nu are legătură cu mica noastră petrecere și își vede de drum mai departe.

Clatin din cap, dându-mi seama că eram la un pas de a face o nouă greșeală și de a fi prinși, și, băgându-mi mâinile în buzunarele paltonului, ies din colțul întunecat, îndreptându-mă țintă spre intrarea restaurantului. El își trece mâinile prin păr, vizibil nervos, dar nu mă oprește, iar după ce trec de el, îi aud vocea ca un tunet:

— Trebuie să vorbim!

— Știu! îi strig și eu nervoasă, înainte de a dispărea în restaurant.

Câteva minute mai târziu se reîntoarce la masa lui, dar nu are nici acum cel mai fericit chip de pe lume. Nici al meu nu este fericirea întruchipată, dar mă forțez să zâmbesc celor din jur și să nu îmi las adevăratele sentimente să iasă la iveală, mai ales lacrimile care îmi aduc la fiecare cinci minute câte un nod în gât, gata să explodeze.

După jumătate de oră simt că nu mai rezist și îmi iau la revedere discret de la cei de la masă și mă duc

spre Maria, care era la bar împreună cu Paul și doi colegi de-ai acestuia.

— Eu nu mai pot să stau, îi spun direct cu vocea scăzută să nu ne audă nimeni discuția, luând-o ușor de braț.

Dar ea își dă seama imediat seama că nu sunt bine.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. De toate... Nici eu nu știu, spun confuză. Dar nu mai pot să stau, te rog să mă înțelegi.

Îngrijorarea este vizibilă pe chipul prietenei mele care mă ia în brațe imediat.

— Kiki, ai rezistat eroic și până acum, și îmi pare extrem de rău că te-am pus în situația asta.

— Nu este vina ta, Maria, îi răspund cu fața pierdută în părul ei. O să trec și peste asta. Dar iartă-mă că nu mai pot sta acum să petrec alături de tine.

— Nu îți face griji, mai mult de o oră nu cred că ne mai lungim nici noi. Mai sunt câțiva care se cam pregătesc să plece.

Ne desprindem din îmbrățișare și ne sărutăm pe obraji.

— A, dar tu nu ai băut? mă întreabă făcând ochii mari, dar eu mă aplec spre urechea ei și îi șoptesc:

— Erau fără alcool.

— Pfiu, răsuflă ea ușurată zâmbindu-mi, dar tristețea încă fiindu-i întipărită pe chip. Vezi cum conduci!

— Nu îți face griji! Am condus și în stări mai nasoale ca acum.

Lângă noi își face imediat prezența Paul alături de Ionuț.

— Gata, pleci? mă întreabă Ionuț dezamăgit.

— Am avut o săptămână cam grea și încă mă resimt.

— Sper să te simți mai bine mâine când ieșim la prânz.

— Sigur o să fiu mai odihnită ca acum.

El se apleacă spre mine și mă sărută pe ambii obraji.

— Ne vedem mâine, atunci.

— Da. Distracție plăcută în continuare!

Îmi face cu ochiul și se întoarce la masa prietenilor lui.

Paul vine și el lângă mine, pupându-mă pe obraji, așa cum face de obicei.

— Ai grijă cum conduci, Kiki, îmi zice el luând-o pe Maria pe după talie și lipind-o de el într-un gest simplu de afecțiune, care mă face să le zâmbesc cu căldură.

— Și voi să aveți grijă unul de celălalt toată viața și să vă iubiți mult!

— Așa o să facem, șefa! glumește el, aluzie la tonul meu puțin poruncitor.

Din fericire mi-am luat la revedere de la prietenii mei înainte de a mă ridica de la masă, așa că acum pot să plec fără să mă mai uit în urmă, știind că o pereche de ochi înghețați mă urmăresc cu răceală.

Capitolul 17

Drumul spre ea

Cătălin

Am crezut că voi avea o săptămână fenomenală, mai ales după mica nebunie pe care am făcut-o în biroul Carinei, și eram convins că așa o voi ține toată săptămâna, mai ales că urma să mă duc la ea, unde, mai mult ca sigur am fi ajuns să rămânem din nou fără haine.

Este adevărat că între noi lucrurile încep să se complice, pentru că ceea ce trebuia să fie o singură aventură a ajuns să capete un contur și o continuitate, și știam că trebuie să discutăm despre acest lucru. Însă soarta s-a împotrivit, și din cauza problemelor de sănătate cu care s-a confruntat micuța mea, am lăsat la urmă orice plan de a mă duce la ea.

Gabriela s-a simțit mult mai bine ieri și azi, motiv pentru care Alina mi-a spus că are nevoie să ia o gură de aer și că vine la petrecerea de logodnă a prietenei ei.

Am avut un sentiment ciudat și am văzut-o puțin cam agitată înainte de plecare, așa că am decis să nu o las singură și să o însoțesc.

Și mare mi-a fost surpriza când am dat cu nasul de fostul ei iubit, Lucian, omul care mi-a bântuit cei nouă ani de relație. Spre surprinderea mea, el este

coleg cu logodnicul Mariei, ceea ce nu îmi pică deloc bine și încep să fiu destul de suspicios și mă întreb dacă nu cumva cei doi s-au mai întâlnit până acum la aniversările prietenilor lor comuni, la care eu mereu am preferat să lipsesc.

Simt cum mă cuprinde furia tot mai mult, cu cât mai surprind câte un schimb de priviri ascunse între soția mea și tipul respectiv. Nu mă aștept să nu vorbească deloc, pentru că se presupune că au lăsat loc de „bună ziua", dar ceva îmi spune că lucrurile nu sunt chiar atât de simple și, mai ales, chiar atât de nevinovate.

Și cum stăteam eu de vreo jumătate de oră și analizam cu coada ochiului fiecare gest al soției mele, la un moment dat lumea întreagă îmi fuge de sub picioare și cred că inima mi se oprește de tot când o văd pe K intrând și luându-se în brațe cu aproape toți de pe acolo.

Am murit și am înviat de o sută de ori în cele două minute cât mi-a luat să îmi dau seama că toți sunt vechi cunoștințe, și în același timp să realizez că dacă cineva ar fi știut despre ceea ce se întâmplă între noi, povestea ar fi explodat de mult.

K și soția mea în aceeași încăpere reprezenta un coșmar pe care nu mi l-am imaginat niciodată.

Cât de mică este lumea asta?

Mă vede, privirea îi sclipește, dar nu se dă de gol cu absolut nimic, nici măcar când viitoarea mireasă o aduce lângă noi să ne facă cunoștință.

Când îi prind mâna cu a mea, am un moment în care mă abțin să nu o trag mai aproape, doar ca să îi simt

mirosul pielii. Strâng din dinți și îi apuc mâna puțin mai tare, făcând-o să mă privească în ochi o secundă în plus.

Fac tot posibilul să nu ies cu nimic în evidența față de Alina care îi zâmbește politicos... femeii cu care eu o înșel.

Pentru prima dată îmi recunosc că sunt un porc și un curvar, dar ceea ce se întâmplă mai departe mă face să trec repede peste sentimentul de vinovăție. Maria o conduce pe Carina la masa de lângă noi, unde lucrurile devin mai interesante când îi este prezentat un tip, care se laudă că e interesat de ea de mai mult timp. Și ea zâmbește. Zâmbește la glumele lui și mai ales la felul direct pe care acesta îl are de a vorbi cu ea, făcându-i complimente.

Un pămpălău cu un nume pe măsură și un fizic slab. Poate că este cam la fel de înalt ca mine, dar pare schilod și fața lui cere să fie lovită în mod repetat de pumnul meu mult mai mare ca al lui.

Amândoi se duc la bar și încep să bea shoot-uri cu alcool, în timp ce continuă să râdă. Dar omul nu stă prea mult pe gânduri și deja o invită să ia prânzul la doua zi după ce ea îi spune că nu are pe nimeni.

Jură-te, femeie, că eu sunt un nimeni cu care ți-ai tras-o de câteva ori și știi că o să se mai întâmple!

Gândurile îmi sunt oprite de realitatea care este chiar lângă mine. Eu chiar sunt un nimeni pentru ea, până la urmă. Eu nu pot spune nimănui, nici măcar mie, că am o relație cu femeia frumoasă care îi dă acum idiotului numărul ei de telefon.

O scap printre degete. Dacă ea o să se implice în relația cu ăsta, oare o să mai vrea să se mai vadă și cu mine?

La dracu' cu seara asta care vine cu sulițe în mine din toate părțile!

Sunt cu un ochi la Alina și fostul ei iubit, iar cu celălalt ochi la Carina și, pesemne, viitorul ei iubit.

Îmi vine să plec și să le las pe amândouă să facă ce vor cu cine vor, dacă atât le duce capul!

Încerc să îmi calmez furia făcându-mi de lucru pe telefon, să vorbesc diverse cu Dan, care probabil e și el cu iubita, iar eu îl țin de vorbă cu lucruri legate de mașini. Dar am nevoie de ceva care să îmi mai liniștească corpul agitat și nervii care cresc tot mai mult din cauza a tot ceea ce se întâmplă în jurul meu.

O văd pe Carina când iese afară și, fără să îmi mai pese că nevastă-mea probabil așteaptă o secundă de libertate să vorbească cu idiotul ei, mă ridic de la masă și îi spun că trebuie să dau un telefon. Iau rapid geaca pe mine și o urmez pe Carina în frigul de afară.

E ascunsă după un stâlp, și nu mă pot abține să nu mă apropii de ea. O vreau lipită de mine... o vreau sub mine. Simt că trebuie să o sărut, să îi reamintesc cât de bine ne simțim împreună și că nu trebuie să renunțe la ceea ce este între noi ca să se ducă după fraierul ăla slăbănog.

Da, trebuie să vorbim. Asta este concluzia după ce buzele noastre se ating puțin, de ajuns să îmi aprindă corpul ca o flacără imensă și să o doresc mai mult ca oricând.

Femeia asta mi-a distrus în clipa asta orice fărâmă de raţiune, nepăsându-mi că cineva putea să ne surprindă. Eu eram la un pas să o pitesc după colţul clădirii, să îi ridic rochiţa prea scurtă şi a naibii de sexy, care îi scoate în evidenţă picioarele lungi şi subţiri şi să mă pierd în umezeala ei caldă, în locul acela magic unde îmi doresc tot mai mult să fiu.

Ce mi-a făcut femeia asta?

O urmez în scurt timp în restaurant, dar fac tot posibilul să îmi ascund umflătura dintre picioare. Nebunul din pantaloni tresare de fiecare dată când mă uit spre ea, când îi văd tivul rochiei şi ştiu că pe sub ea poartă o pereche de dres cu banda adezivă şi o pereche de chiloţi ce aşteaptă să se alăture celeilalte perechi care este acum ascunsă într-un sertar sub cheie, la sediul firmei mele.

Fiecare clipă care trece în tot acest colectiv mi se pare o eternitate. Dar după câteva minute o văd că se ridică şi nici nu realizez că şi-a luat la revedere de la prietenii ei, apoi se îmbrăţişează cu Maria. Idiotul ăla linguşitor e imediat lângă ele şi o pupă pe obraji, moment în care îmi muşc buza de jos şi mă abţin să nu sar la gâtul lui, după care ea pleacă în grabă, de parcă cineva o aleargă.

Fuge. Oare fuge de mine? Oare fuge acasă?

Totul se întâmplă foarte repede şi abia îmi dau seama ce se întâmplă.

I-am văzut mașina în fața clădirii, când am ieșit după ea, dar nu cred că s-a pus să conducă până în New Moon, la câte shoot-uri a băgat cu fraierul ăla!

De curiozitate, câteva minute mai târziu îmi fac un drum până afară și sesizez că mașina ei nu mai este.

Nebuna a plecat beată la volan!

Mă duc la mașina mea, gândindu-mă că poate o prind din urmă, dar îmi dau seama că nu pot să plec acasă fără nevastă.

Suntem de ceva timp pe aici și sper că și ea s-a săturat să stea și va vrea să plecăm.

Dar oare dacă va vrea să mai rămână, o să rămân și eu cu ea sau o să plec? O să fac presiune pe ea să mergem împreună sau o să o las să facă ce vrea, chiar dacă asta înseamnă că am să știu că e și Lucian acolo?

Îmi apăs tâmplele cu podul palmelor, pentru că deja începe să mă doară capul, dar înainte de a mă întoarce în restaurant, îi dau un mesaj Carinei „Ai plecat cu mașina după ce ai băut?"

Nu primesc răspuns, dar nici nu aștept prea mult și mă întorc la masa de unde am plecat. Alina este în același loc, vorbind cu același cuplu deja enervant cu cât își laudă copilul de zece ani, un viitor geniu al poeziei, după spusele lor.

— Mai stăm? îi șoptesc Alinei, care mă privește surprinsă. Trebuie să mă întâlnesc cu Dan după ce te las pe tine acasă.

— La ora asta? mă întreabă confuză.

— E vorba de un client care are o problemă cu una dintre mașinile noastre și mergem să vedem despre ce este vorba.

Minciuna mea nu ar trebui să o surprindă prea tare, astfel de situații fiind destul de dese.

— Și nu vrei să mergem împreună direct acolo? Ocolești prea mult să mă lași pe mine, apoi să te întorci în oraș.

— M-am gândit că e mai bine să mergi să stai cu Găbița. Nu am idee cât o să dureze toată treaba.

— Ai dreptate, spune repede. Poate reușesc să o mai prind trează câteva minute.

Îmi zâmbește și eu fac la fel, ușurat că am convins-o să o duc acasă. Acum trebuie să aflu dacă mă primește Carina și... unde las mașina?! Că doar nu o să o parchez în fața casei ei!

Sunt detalii la care o să mă gândesc pe parcurs.

În mai puțin de cinci minute ne luam deja „la revedere" de la ceilalți invitați, unii dintre ei pregătindu-se la rândul lor să plece acasă, iar la final îi salutăm și pe viitorii miri.

Dar un schimb de priviri suspicioase îmi captează atenția o fracțiune de secundă. Alina își mută rapid privirea, dar prea târziu, iar eu am reușit să văd un semn subtil între ea și Lucian.

Inima îmi bate mai tare în piept și simt cum părul de pe ceafa mea se ridică. *Ceva se întâmplă între ăștia doi.*

Îmi trec o mână prin păr în timp ce ieșim din restaurant, ea purtându-se ca și când nimic nu s-a întâmplat, iar eu încercând să îmi dau seama dacă am chef să o întreb despre ce este vorba, discuție care se poate lungi ore întregi, în cazul în care ea chiar are ceva de spus legat de acel bărbat, sau vreau să ajung mai repede în cartier și, implicit, la Carina.

Trântesc cu putere ușa de la mașină și pornesc motorul. În timp ce Alina urcă pe locul pasagerului și își pune centura, eu îmi verific subtil telefonul și trag adânc aer în piept când văd că am un mesaj. Deschid repede și citesc „Nu am băut alcool".

Face glume cu mine? Am văzut-o cu ochii mei când a dat peste cap păhărel după păhărel cu împreună cu măscăriciul ăla!

„Te-am văzut la bar cu shoot-urile!"

Dar răspunsul ei mă lasă cu gura căscată și aproape că îmi vine să râd, în ciuda situațiilor explozive din jurul meu: „Erau sucuri fără alcool! Mă crezi nebună să beau și să mă urc la volan?!"

Am enervat-o din nou. Și asta mă face să zâmbesc, fără să realizez că pot fi văzut de soția mea care momentan e preocupată cu telefonul să o sune pe bonă, anunțând-o că acum plecăm spre casă.

Și fără să mai stau pe gânduri, decizia mea legată de discuția buclucașă cu soția este luată. Poate să aștepte.

„Pot să vin la tine în treizeci de minute?"

Aștept cu sufletul la gură răspunsul care vine destul de repede.

„Da... Las ușa deschisă."

Trei cuvinte care îmi dau un sentiment ciudat, dar plin de confort. Trei cuvinte care mă fac să realizez că, în clipa asta, discuția cu Carina este mai importantă pentru mine decât discuția cu Alina.

Soția mea îmi ascunde ceva, simt asta, însă mi-e și frică să aflu despre ce este vorba. Poate că de aceea prefer să evit să aflu, pentru că e posibil ca ea să îmi spună ceva ce nu vreau să aud vreodată.

În același timp, imaginea Carinei îmi liniștește furia care crește în mine de fiecare dată când mă gândesc la povestea Alinei cu nenorocitul de Lucian.

Eu i-am furat femeia acum mulți ani, iar acum încearcă să o fure el înapoi de la mine? Oare inevitabilul de care m-am temut în toți acești ani se produce acum?

Oftez și îmi las capul pe tetieră, accelerând puțin. Fug de fostul iubit al soției mele sau ce dracu' este el acum, dar fug spre cea care m-a făcut să îmi pierd mințile de îngrijorare pentru câteva clipe, crezând că a plecat beată cu mașina.

Și dacă ar fi fost așa, care era problema? De ce îmi pasă?

Brusc îmi amintesc o vorbă pe care mi-a spus-o acum mulți ani un om înțelept: „Starea de îndrăgostească poate să dureze și câteva luni, dar când începe să îți pese, înseamnă că deja iubești."

— Ai trecut pe roșu! mă atenționează un pic speriată Alina de lângă mine, trezindu-mă din gândurile confuze. Ce e cu tine de nu ești atent?

— Sunt obosit, îi spun tăios.

Obosit să alerg cu tine de ăla, dar și obosit să îmi dau seama ce dracu' o să fac cu Carina!

Îndrăgostit? Iubire? Sunt cuvinte asociate unor sentimente pe care nu le-am mai avut de aproape zece ani! Sunt un bărbat în toată firea, nu unul care să se îndrăgostească după câteva săptămâni de o femeie cu care și-a tras-o de câteva ori, cu atât mai puțin să o iubească!

Și atunci de ce nu vezi altceva în afară de drumul spre ea? O voce sinistră îmi pune întrebarea și mă face să privesc bordul mașinii care îmi arată că am depășit cu mult viteza legală!

Ce dracu' se întâmplă cu mine?! Vreau să o văd? Vreau să vorbesc cu ea? Vreau să i-o trag? Vreau să dorm cu ea în brațe? Vreau să mă pierd cu nasul în părul ei argintiu și mătăsos? Vreau să fug de ea până nu mă implic și mai mult?

Toate, pentru că deja te-ai implicat, prostule! îmi spune din nou conștiința mea defectă.

Nu... Nu are cum! Nu sunt îndrăgostit de ea! Este din cauza sexului mult prea bun! Atât!

Femeia asta m-a făcut de cap! S-a jucat cu mintea mea, m-a provocat și acum încep să cred tâmpenii, dar nu sunt îndrăgostit!

Îmi place să i-o trag și îmi doresc să am ocazia să o mai fac, pentru că îmi place să îi văd chipul frumos când corpul îi este cuprins de orgasm, dar este vorba de atracție carnală, ceva fizic și nimic mai mult!

Capitolul 18

De ce a murit pisica

Carina

Ce vrea de la mine? Ce îi pasă dacă am băut şi m-am urcat la volan sau dacă mi-o trag cu altul sau nu? Eu îi spun să nu se mai culce cu soția lui? Îi spun să stea cu mine și să nu se mai vadă cu altă paraşută găsită pe aplicația aia stupidă?

Ajung acasă cu lacrimi în ochi şi îmi vine să urlu de furie!

Nu numai că a ieşit afară după mine, doar ca să mă zăpăcească de cap şi mai tare, dar m-a mai şi luat la întrebări dacă am băut!

De ce mă face să cred că îi pasă? De ce se joacă cu mine în felul ăsta?

Este numai vina mea! Eu am intrat în haosul ăsta, eu l-am stârnit şi acum eu suport consecințele. Opresc maşina în fața casei mele şi îmi dau seama că în mai puțin de jumătate de oră o să vină la mine.

Să vină şi să punem punct poveştii ăsteia! Trebuie să terminăm nebunia asta, pentru că mă doare prea tare!

Nu m-a durut să îl văd lângă soția lui, probabil pentru că știu povestea din spatele relației lor şi, mai ales, planurile ei cu acel Lucian pe care l-am cunoscut

și eu azi, dar m-a durut dându-mi seama că eu sunt femeia ascunsă. Femeia de rezervă. *Amanta*.

Dumnezeule, cum am ajuns să mă îndrăgostesc atât de tare de bărbatul ăsta, de am permis ca lucrurile să ajungă în acest stadiu?

Cobor din mașină în grabă, iar în casă îmi las neglijentă la intrare pe jos pantofii, iar paltonul îl arunc cu furie pe marginea canapelei.

Îmi repet de zeci de ori că trebuie să mă liniștesc până când o să vină, altfel risc să spun mai multe decât trebuie. Îmi repet un discurs stupid pe care să i-l prezint, dar în același timp inima mea continuă să se întrebe de ce el riscă atâta. De ce s-a purtat ca un bărbat gelos când a auzit că ies mâine la prânz cu Ionuț?

Știu, e ceva urât în sufletul meu, ceva numit „speranță". Urât pentru că este un sentiment dureros care nu face decât să îmi otrăvească sufletul cu iluzii false că și el începe să simtă ceva.

Dar este fals. El nu simte.

Nu uita că este o curvă de om, până la urmă, Carina. Nu ești nici prima cu care o înșală pe soția lui și nu vei fi nici ultima!

Asta este realitatea, nu otrava care îmi minte inima că lui îi pasă.

Mă uit la ceas de zeci de ori, de sute de ori, până când aud ușa de la intrare, iar inima mi se oprește.

Imediat deschid ușa de la sufragerie și văd că el este în hol, uitându-se la mine cu o privire pătrunzătoare.

Deschid gura să spun ceva, dar nu apuc, pentru că sunt luată pe sus, lipită de peretele de lângă mine

și strivită de corpul lui masiv. Buzele umezite și moi se apasă de ale mele, iar limba lui ademenitoare îmi invadează gura într-un sărut plin de posesivitate și dorință.

Mă agăț cu disperare de brațele lui și toate cuvintele discursurilor mele se risipesc în aer, în jurul corpurilor noastre care se caută cu frenezie. Îmi trec mâinile prin părul lui, trăgând încet de el, încercând să îmi țin sub control furia pe care o simt față de el. Furie pentru că mă face atât de slabă în mâinile lui puternice care îmi caută acum marginea rochiei ridicând-o și apoi îmi apucă fundul strângându-l și mârâind când descoperă pielea goală dintre dresul cu banda dantelată lipită de pulpa goală și lenjeria subțire.

— Ce-mi faci... îmi mârâie când mă ridică pe perete, iar eu îmi încolăcesc picioarele în jurul taliei lui.

Nu este o întrebare... și chiar dacă ar fi, nu aș putea să îi răspund.

Agățată de el, mă conduce în sufragerie, așezându-mă pe canapea și venind peste mine. Buzele noastre nu se desprind nicio secundă, iar mâinile lui îmi strâng carnea de pe fund, apoi se strecoară între corpurile noastre, găsindu-mi umezeala dintre picioare și după ce mă tachinează puțin pe deasupra materialului satinat al chiloților, îi dă într-o parte și mă pătrunde cu două degete groase, care mă fac să gem tare printre buzele noastre.

— Îți place? mă întreabă diavolul când mă linge pe buza de jos cu limba, mușcând-o ușor.

— Da, răspund răgușită de dorință, cu ochii închiși și capul lăsat pe spate.

— Eu te fac să te simți așa udă, Carina. Nu uita cât de bine este!

— Știu și eu asta...

Îmi strânge un sân peste materialul rochiei și vrea să îmi caute fermoarul, dar eu sunt deja prea excitată să mai am chef de preludiu.

— Te vreau în mine acum, Cătă!

— Ca apoi să îmi reproșezi din nou că nu te-am sărutat de la gât în jos?

Îi simt zâmbetul drăcesc peste pielea gâtului meu.

— La dracu', nu am să fac asta! și cu mâinile îi caut nasturii blugilor pe care îi desfac în grabă. Îl găsesc mai tare ca niciodată și îl cuprind cu mâna, dorindu-l și mai mult.

— Nu știu ce să zic, K, se preface că ezită, pentru a mă tortura mai mult, vreau să îți ofer ceea ce ai cerut de la început.

Se joacă cu mine și știu că o face intenționat.

— Te rog!

— Mă omori, șoptește printre dinți și își cuprinde erecția cu mâna peste a mea, apoi își freacă capul întărit de umezeala mea și mă pătrunde tare, gemând amândoi.

Rămâne câteva secunde în mine și îmi șoptește din nou:

— Cât de bine este în tine... atât de caldă și mereu udă.

Știu și eu cât este de bine... Tocmai asta mă face să îmi pierd mințile în prezența lui!

Iese încet aproape tot și apoi intră în mine din nou. Și din nou. Gurile noastre se regăsesc și printre buzele lipite ies gemete necontrolate de plăcere. Amândoi simțim dorința care ne cuprinde, ne aprinde și în scurt timp ne zguduie trupurile împreunate.

Rămânem nemișcați clipe lungi, ascultând doar bătăile inimilor noastre care aproape ies din piept. Dar în același timp știu că dacă deschid ochii, realitatea mă va izbi necruțător.

Iese din mine și se duce rapid la baie, apoi revine cu un prosop umed pe care mi-l întinde să mă șterg.

Rămâne în picioare și tot corpul lui îi trădează agitația care îl macină.

— O să te vezi mâine cu ăla? mă întreabă deodată, în timp ce se reazămă cu fundul de marginea mesei din bucătărie.

Este o distanță de nici trei metri între noi, așa că îi pot vedea fiecare trăsătură a chipului ce vrea să pară relaxat, dar nu este deloc.

— De ce întrebi? încerc și eu să fiu relaxată, așezându-mi rochia, dar nu știu cât îmi iese.

— De curiozitate.

— Știi de ce a murit pisica?

— De curiozitate. Dar a murit satisfăcută, rânjește el forțat.

— Satisfăcută de răspuns?

— Păi da.

— Și dacă răspunsul nu este atât de satisfăcător?

— Măcar a aflat răspunsul și tot satisfăcută e că știe ceva.

Îmi trec o mână peste față, obosită de jocul de cuvinte și oftez.

— Ce facem noi aici nu este bine, Cătălin.

— Iar ești nemulțumită de prestația mea? încearcă el să glumească, trăgând absent de marginea buzunarelor în care își ascunde acum mâinile. Ți-am zis să mă lași să îmi fac treaba, că apoi o să îmi reproșezi.

Îmi dau ochii peste cap.

— Știi la ce mă refer...

— Te-a deranjat că m-ai văzut azi cu Alina?

Întrebarea lui mă face să mă încrunt brusc.

— Nu. Nu este asta. Știu că este greșit și simt că lucrurile încep să se complice.

Pentru că sentimentele mele pentru tine cresc tot mai mult!

Simt un nod în gât cum se formează mai repede decât ar trebui și sper să nu mă dau de gol în prezența lui.

— Dacă suntem atenți, nu o să se complice nimic, zice cu calm. Nici eu nu mă așteptam ca experiența noastră să se repete, dar trebuie să recunosc că îmi place prea mult ca să vreau să mă opresc. Dar nu înțeleg ce te supără așa tare? E din cauza ăluia cu care te vezi mâine?

Pe lângă durere, mai adaugă și un pic de furie cuvintele lui.

— În loc să te uiți la mine în curte, mai bine uită-te în curtea ta, Cătălin, spun încercând să îmi păstrez calmul care e pe cale să dispară complet. Care e problema dacă eu mă văd cu Ionuț? Sunt sigură că în

scurt timp o să te plictisești de mine și o să deschizi din nou aplicația aia să găsești o altă fraieră.

— Nu spune asta, zice cu vocea mai dură ca înainte, ridicându-se de pe masă, gest care mă face și pe mine să mă ridic în picioare, venind aproape de nivelul lui.

— Doar tu ai spus că îți place să vezi dacă mai trage peștele, așa că sunt foarte sigură că în scurt timp o să ai nevoie de o altă confirmare din partea alteia. Iar noi doi trebuie să o terminăm înainte ca lucrurile să se complice și mai mult, iar ceilalți să afle despre noi!

— Ți-am spus că mă judeci prea dur, Carina, iar acum începi să vezi și viitorul! Dacă suntem atenți, nimeni nu o să afle!

Îmi pierd mințile! Nu mai pot să țin în mine minciunile, nu mai pot să mă abțin să nu mă descarc și să mă eliberez de ceea ce mă apasă pe suflet! Nu pot să ascund totul și în același timp să îmi ascund și lacrimile care îmi umezesc ochii.

— Tu știi cât m-am abținut să nu mă dau de gol că te cunosc în seara asta? Și nu față de ei, ci față de tine!

— Ce vrei să spui?

— La dracu', Cătălin, știam cine ești înainte să mi-o trag cu tine!

Se încruntă și nu mă surprinde reacția lui.

— Știam că ești căsătorit cu prietena Mariei! Știam că ai un copil și știu o mulțime de lucruri pe care nu ar trebui să le știu și am vrut să ies din povestea asta înainte ca între noi să se întâmple ceva, dar nu am rezistat! Eram prea atrasă de tine și știam că am pierdut controlul asupra lucrurilor atunci când am acceptat să

mă culc cu tine! M-ai făcut să îmi calc principiile în picioare și să mă cobor la un nivel la care nu credeam că o să fiu vreodată, doar ca să am parte de tine, măcar un pic! Dar eu nu sunt așa! Nu pot să fiu cea care minte și ascunde lucrurile și, mai ales, ceea ce simte, față de lumea din jur! Nu îmi place să fiu femeia cu care te săruți pe ascuns prin colțuri întunecate!

— Știai cine sunt? Și mi-ai ascuns asta?

Face o pauză scurtă, apoi continuă vizibil furios:

— Și ce altceva mai știi?

— Destule cât să mă facă să stau departe de tine și de familia ta, dar cu toate astea nu am făcut-o!

— De ce?

— Tu ce crezi, deșteptule? îi arunc cu ironiei, tonului lui rece.

— Nu știu, Carina! zice cu furie. Tu să îmi spui, deoarece se pare că știi mai mult decât mine!

— Pentru că m-am îndrăgostit! îi arunc în față. De aceea am făcut toate prostiile astea!

Oftează și își trece cu disperare palmele peste față și apoi prin păr, apucându-l cu degetele.

— Din cauza asta nu mi-ai spus că, de fapt, știai despre mine și căsnicia mea? Mai exact ce știi și de când știi?

— Nu mai contează, Cătălin! Știu despre tine, despre ea, despre un fost iubit! Am aflat fără să vreau lucruri despre voi, care pe moment m-au făcut să nu mă simt vinovată că te fur de lângă ea, dar deja încep să îmi fac rău singură. Lucrurile trebuie să se termine între noi și cred că ar fi cel mai bun lucru pentru mine.

— Pentru tine? De ce crezi că pe mine nu m-ar putea afecta ceea ce știi?

— Pentru că tu nu ești îndrăgostit! Iar eu nu mă bag în familia ta!

— O iau razna... șuieră printre dinți, iar eu deja iau poziția de autoapărare și îmi împreunez brațele peste piept. Puteai să îmi spui că mă cunoști.

— Am preferat să îți ascund, crezând că dacă știi adevărul despre prietenii comuni o să te sperii și o să mă eviți.

— Parcă decisesem să fim sinceri unul cu celălalt, dar văd că tocmai tu ai încălcat regula asta, îmi spune cu tristețe în glas și cu ochii albaștri mai reci ca niciodată, făcându-mi tot corpul să fie străbătut de un val de frig.

— Știu, recunosc lăsându-mi pentru o clipă privirea în jos.

— Trebuie să procesez un pic ceea ce se întâmplă și ceea ce bănuiesc că știi.

Nu am idee ce crede el că știu, dar chipul lui rănit mă doare și mai tare, și realizând că ăsta este sfârșitul poveștii noastre, simt o lacrimă cum mi se prelinge pe obraz. Încerc să o șterg repede, dar el îmi prinde gestul.

Privirea lui este un mix dureros de confuzie, dezamăgire și furie.

— La dracu' cu tot, Carina! Lucrurile chiar au mers mai departe decât era cazul.

Se întoarce pe călcâie și adunându-și geaca de pe jos, din hol, iese în grabă din casă, fără să privească în urmă.

Mă prăbușesc pe podea, fără un strop de vlagă în picioare. Lacrimile se preling în tăcere și nu le pot opri, dar nici nu îmi dau seama de existența lor pe fața mea, în timp ce privesc în gol spre ușa pe care el a plecat. Gata. Asta a fost tot. Acesta a fost finalul poveștii mele. Acesta este sfârșitul pe care el mi l-a oferit după o partidă de sex minunată, plină de pasiune și extaz. În mai puțin de o oră i-am mărturisit mai mult decât trebuia, iar sufletul meu nu se simte mai ușurat, ci mai încărcat cu durere, pentru că acum știu sigur că l-am făcut să plece din viața mea definitiv.

L-am pierdut, dar cum să pierzi ceva ce nici nu ai avut vreodată? Era inevitabil să pierd un bărbat care nu mă iubește și pe care îl țineam lângă mine doar datorită partidelor de sex fenomenale.

Dumnezeule, când mă gândesc că o să dau cu ochii de el prin cartier de acum înainte, îmi vine să fac o groapă și să întru în pământ! Eu și sinceritatea mea bolnavă! De ce i-am spus tot? De ce am un sentiment ciudat că am făcut asta, dorindu-mi să îl alung de lângă mine? Sau am sperat că după ce va afla adevărul va rămâne?

El nu simte. Dar eu simt. Și tot sufletul meu simte acum plecarea lui, și mă doare mult prea tare. Și o să doară și mai tare dacă mai rămân în cartierul ăsta, unde o să mă lovesc constant de răceala din ochii lui înghețați.

Capitolul 19

Cu cărțile pe față

Cătălin

După ce plec de la Carina, mă urc în mașina parcată mișelește la câteva străduțe depărtare în sensul opus față de casa mea și plec în viteză din complex. Departe de tot ce e aici, departe de ea și de bătaia de cap pe care mi-o dă. Merg până la autostrada goală, învăluită de o ceață urâtă și negricioasă, și mă îndepărtez cât mai mult, lăsând gândurile să îmi întunece și mai mult drumul.

Gata cu povestea asta care s-a complicat prea mult. Zicea că s-a îndrăgostit de mine, și pentru o clipă am simțit un fior de bucurie, parcă dorindu-mi să îi spun că nici eu nu sunt departe de acest sentiment, dar totul era umbrit de mărturisirea ei că a știut de la început cine sunt eu și mi-a ascuns acest lucru. Mi-a ascuns că îmi cunoaște povestea pe care o am de ani de zile cu Alina și cu Lucian și mi-a fost teamă să insist mai mult pe subiect, știind în sinea mea că are legătură cu ceea ce am surprins azi între soția mea și acel bărbat.

Sau poate că ea se referea la povestea din trecut... Nici eu nu știu și apreciez că ea nu mi-a dat detalii care să mă facă acum să îmi confrunt nevasta.

Capul îmi e fulgerat de o durere infernală și nu știu dacă viața mea va mai fi la fel ca înainte. Azi a fost una

dintre cele mai urâte zile din câte am trăit. Nevasta mea bănuiesc că mă înşală cu ăla, iar povestea cu Carina s-a terminat.

„Carina e îndrăgostită de tine" îmi reaminteşte vocea interioară care pare bucuroasă să îmi dea peste faţă cu mărturisirea ei, iar amintirea ochilor verzi înlăcrimaţi ai acestei femei îmi fac acum stomacul să se strângă şi inima să îmi bată mai tare.

Încă o imagine cu ea şi o să rămân fără permis, pentru că de fiecare dată când chipul ei îmi străbate mintea, apăs şi mai tare accelerația. Şi am depăşit de mult timp limita legală, cât şi pe cea ilegală...

De ce m-a mințit? De ce nu mi-a spus adevărul? Oare are dreptate şi aş fi fugit de ea dacă ştiam că este prietena Mariei? Probabil că da...

Off, o să ajung la spitalul de nebuni cu femeia asta! Cu toate femeile astea!

După mai bine de o oră de colindat ca un bezmetic în noapte, decid să mă întorc acasă. Evit străduța Carinei, pentru că vreau să iau distanță, dar când parchez în fața casei, curiozitatea mă macină şi regret că nu am trecut să văd dacă are lumina aprinsă, dacă doarme sau dacă vedeam un indiciu care să îmi dezvăluie ce o face acum.

Nu am lăsat-o într-o stare prea bună, şi din nou îmi amintesc ochii ei înlăcrimaţi.

Dar este o mincinoasă şi a încălcat propria ei regulă. Nici nu mai ştiu ce să mai cred despre ea...

Confuz, intru în casă, dar este linişte. Este trecut de ora unu noaptea. Urc încet la etaj în camera fetiței şi acolo, în pătuțul ei, aceasta doarme alături de Alina.

Le las pe cele două și mă duc în baie pentru a face un duș scurt, apoi mă bag în dormitorul mare și dau drumul la televizor. Somnul este departe de mine și reușesc să adorm cu greu foarte târziu, aproape spre zorii zilei.

Buimac, ca după o mahmureală urâtă, cu toate că nu am băut nimic în seara precedentă, chiar dacă ar fi fost cazul, mă dau jos din pat când realizez că este trecut de ora zece dimineața. În casă e tot liniște și mă întreb dacă fetele încă dorm, ceea ce e puțin probabil, sau poate sunt deja plecate pe undeva.

Îmi iau un tricou pe mine și mă schimb de pantalonii de pijama, luând unii de trening, largi. După ce îmi dau cu niște apă pe față și mă spăl pe dinți, cobor la parter, unde sunt surprins să o găsesc pe Alina la masa din bucătărie, cu o cafea în față.

— Neața, îmi zice ca de obicei.

— Neața, îi răspund fără entuziasm, apoi mă uit în jur după copilul meu. Unde e Gabriela?

— A venit Elena cu fetița și au luat-o pe la ele.

Elena este o prietenă de familie din complex, iar familiile noastre s-au apropiat destul de mult datorită prieteniei care s-a legat între cele două fetițe, care sunt și colege la grădiniță, acestea înțelegându-se de minune. Însă mă surprinde că Alina a lăsat-o pe Gabi să plece de acasă așa curând, mai ales că încă o consideram sub supraveghere după zilele de febră care abia au trecut.

Fără să pun alte întrebări, mă duc spre carafa de cafea și îmi torn într-o cană o cantitate suficientă cât să îmi trezească simțurile obosite. Cu coada ochiului

o văd pe Alina care stă nemișcată pe scaun, aproape ținându-și respirația.

— Cătălin, trebuie să vorbim.

Inevitabilul se produce. Trag adânc aer în piept și mă întorc cu totul spre ea, realizând că și eu vreau să vorbesc cu ea.

— Despre ceea ce se întâmplă între tine și Lucian? o întreb calm.

Surpriza este evidentă pe chipul ei înmărmurit și în ochii mari, realizând că mi-am dat seama. Nu știu dacă să explodez de furie sau să mă împac cu ceea ce se întâmplă în jurul meu, în ceea ce o privește pe soția mea. Mă așteptam, de ce dracu' să nu îmi recunosc? Mă așteptam la discuția asta de aproape zece ani!

Iar după ziua de ieri, nimic nu mă mai surprinde. Totul a scăpat de sub control în mai puțin de douăzeci și patru de ore...

— Nu știu ce crezi că știi, dar nu îmi este ușor nici mie să am discuția asta cu tine.

— Zi-mi direct ce ai de spus, Alina. M-am săturat să fiu mințit și deja încep să cred că sunt singurul fraier care este complet în ceață cu ceea ce se întâmplă în viața lui.

Spunând asta, mă așez pe scaunul din fața ei și îmi aștept lovitura.

— Vreau să divorțăm.

Mă așteptam la o lovitură, dar nu așa de dură. Mă așteptam să îmi spună că are o aventură cu el sau că a avut, dar nu că vrea să ne despărțim!

— Poftim?!

— Îmi pare rău, dar nu mai pot. Când l-am reîntâlnit mi-am dat seama că sentimentele mele nu au pălit deloc, așa că am reluat relația. Și vreau să fiu cu el!

Nevasta mea, o altă femeie extrem de sinceră cu mine în acești zece ani, este acum cu mult mai sinceră decât mi-aș dori!

Închid ochii, sperând ca atunci când îi deschid să îmi dau seama că totul este un vis urât.

— Cătălin, te iubesc, mereu te-am iubit, dar știi și tu că niciodată nu am fost îndrăgostită de tine. Cum nici tu nu ai fost îndrăgostit de mine!

— Asta crezi tu după zece ani?! Că nu am fost îndrăgostit de tine?

— Relația noastră a trecut foarte repede la una de prietenie și ăsta a fost și motivul pentru care am acceptat toate aventurile tale, pe care le-am trecut cu vederea, pentru că în sinea mea știam că eu nu ți-am oferit niciodată spiritul acela de aventură pe care îl ai când ești îndrăgostit. Te-ai însurat cu o femeie lipsită de acest sentiment și te-ai bucurat că eram în sfârșit a ta, iar eu eram fericită că aveam lângă mine un bărbat care, indiferent de escapadele lui, avea grijă de mine și nu m-ar fi rănit niciodată așa cum am pățit-o în trecut...

Cuvintele ei sunt apă de ploaie pentru mintea mea care se chinuie cu greu să proceseze tot ceea ce ea încearcă să îmi sună.

— De când ești cu el?

— Ne-am reîntâlnit acum aproape de an.

Sar de pe scaun, aproape trântindu-l în spatele meu. Un an în care am fost atât de orbit de aventurile mele și

în care nu mi-a trecut prin cap că soția mea mi-ar putea face același lucru!

Mă duc până la geamul din capătul opus al camerei, dorind să iau distanță față de această persoană pe care acum cred că nu o cunosc deloc, apoi mă întorc cu fața spre ea.

— Ai luat-o razna! De un an eu trăiesc alături de tine în minciună?

De ce toate femeile astea mint și s-au decis să mă distrugă în nici jumătate de zi amândouă?

— Nu vreau să dau vina pe nimeni, dar cred că așa a fost să fie. Știu că și tu m-ai înșelat. Și încă o faci cu Carina.

De unde dracu' știe de Carina? Mă opresc brusc din turul pe care îl făceam agitat prin cameră și mă uit la ea cu ochii mici.

— Hai să dăm cărțile pe față până la capăt, ce zici? mă întreabă cu o seninătate care mă scoate din sărite. Știu că au fost și altele înaintea ei, dar nu știu nimic despre ele, însă prindeam cu coada ochiului când mai schimbai mesaje cu câte una sau când mai veneai acasă mirosind vag a altceva decât gelul de duș de acasă. Poate că nu mai aveai mirosul de parfum al femeilor cu care te vedeai, dar le foloseai gelul de duș și tot îmi dădeam seama de diferență când te băgai în pat noaptea lângă mine.

Oftează, iar eu continui să o privesc blocat.

— Și despre Carina ce știi? Ți-a zis ea?

Nu mai are rost să mint. Nu mai vreau să merg mai departe cu acest spectacol ieftin, iar dacă ea vrea

să dăm cărțile pe față, atunci așa să facem! Zece ani își găsesc soarta aici și acum.

Mă așez la loc pe scaunul din fața ei și cu greu mă stăpânesc să nu distrug totul în jur, dar știu că nu are rost să fac asta pentru că... deja este totul distrus.

— Nu mi-a spus ea. Eu m-am dus la ea și i-am cerut să se culce cu tine, pentru că știam că te place.

Loviturile se pare că vin una după alta!

— Poftim?! Ce dracu' se întâmplă aici?!

Dau cu pumnul în masă, de sare cafeaua din căni, iar ea tresare speriată. Este prima mea reacție de acest gen în toți acești ani, dar sunt la un pas să îmi pierd mințile de tot!

Alina trage aer în piept, iar după ce îl dă afară îmi explică:

— Te rog să mă asculți până la capăt, zice cu vocea stinsă. Printr-o conjunctură ciudată, Maria și-a dat seama că bărbatul pe care Carina îl plăcea ești tu și mi-a spus de aplicația aia unde tu ai cunoscut-o și unde, probabil, le-ai agățat și pe celelalte de până acum. Așa că i-am cerut să mă văd cu Carina și așa am ajuns la ușa ei, fără ca aceasta să știe că urma să primească vizita mea. I-am povestit despre Lucian și i-am zis că vreau ca ea să se culce cu tine ca să am o dovadă a infidelității tale. Exista varianta aceasta sau cea de a te face să te îndrăgostești de ea și eventual să mă părăsești tu pe mine înainte de a o face eu.

— Tu îți bați joc de mine? aproape țip la ea, nevenindu-mi să cred aberațiile pe care ea le spune acum.

— Te rog, ascultă-mă! Știu că era ceva greșit, dar nu știam cum să fac să nu mă mai simt atât de vinovată că eu plănuiam să ies din această căsătorie, chiar dacă tu nu ai făcut decât să te porți frumos cu mine. Ea a refuzat și a avut aceeași reacție ca cea pe care o ai tu acum, iar asta m-a făcut să realizez că riscam să te rănesc și mai tare. Am aflat ulterior că ceva s-a consumat între voi, dar tot nu aveam puterea să fac un pas în privința asta. Până aseară, când mi-am dat seama că ea chiar e îndrăgostită de tine și nici ție nu cred că îți este atât de indiferentă. Știu că ai fost la ea azi-noapte.

— Am terminat-o cu ea azi-noapte, îi spun tăios. Și nu a fost nimic de genul romantic între noi, continuu cu răceală, pentru că nu îmi place ca soția mea să îmi spună cu atâta seninătate că o altă femeie mă iubește, iar ea să nu aibă nimic împotrivă.

Ba chiar cred că se bucură!

— Nu numai tu erai cu ochii pe mine aseară, Cătălin. Și eu te urmăream și am văzut cum tresăreai de fiecare dată când ea râdea cu ăla. Așa cum am văzut reacția ei la plecare, când nu a mai rezistat, pesemne, să stea în același loc cu tine și să te știe lângă altcineva. După ce m-ai lăsat acasă, am vorbit cu Maria și mi-a spus cât de tare suferă Carina din cauza ta, pentru că ține prea mult la tine, dar tu niciodată nu o să o iubești.

Îmi trec disperat mâinile prin păr și aproape că urlu la ea:

— V-ați jucat cu mine toate, iar acum îmi vorbești despre sentimentele ei și ale tale? Dar cu mine cum rămâne? După zece ani împreună, vrei să renunți la tot

ce am construit împreună, la familia noastră, iar eu să accept, probabil, să pleci cu Gabriela de lângă mine, pentru că te-ai reîndrăgostit de ăla? Și crezi că dacă mi-ai scos în cale pe una bună, te-aș fi lăsat pentru ea, chiar dacă mă îndrăgosteam de ea sau nu?

— Am greșit prin faptul că i-am cerut asta, dar până la urmă ea a făcut-o pentru că te dorea, nu pentru că avea vreo legătură cu mine!

— Și asta ar trebui să mă încălzească cu ceva? strig furios la ea.

— Ar trebui să te facă se vezi un pic cum stau lucrurile între voi doi!

— Încetează să mă arunci în brațele alteia, Alina!

— Asta încerc să te fac să vezi! strigă la rândul ei. Că nu eu am făcut-o, ci voi v-ați apropiat unul de celălalt! Și nu mai nega că nu simți nimic pentru ea, pentru că ți-am zis că am văzut cu câtă gelozie te uitai aseară când vorbea cu ăla! Iar tu niciodată nu ai riscat atât de mult, cum ai riscat cu ea, ducându-te chiar și aseară la ea acasă.

— Da, am fost, dar așa cum ți-am spus, s-a terminat, tocmai pentru că mi-a zis că știa cine sunt și care e povestea noastră. M-a mințit și ea la fel cum ai făcut-o și tu, iar acum înțeleg că mai avea să îmi spună niște detalii, pe care le-a omis.

— Și ai fi preferat să îți spună ea că eu vreau să divorțez sau să afli de la mine?

— Mai contează? Eu cum ar trebui să mă simt știind că amândouă ați complotat să mă faceți pe mine de cap?

— Știu că am greșit, dar am crezut că fac un lucru bun. Iar Carina era deja îndrăgostită de tine înainte ca eu să mă văd cu ea...

Nu știu dacă mai vreau să mai aud ceva. Nu știu dacă mai vreau să aud despre Carina, care e îndrăgostită de mine, și care știa că soția mea are o aventură cu altul. Nu mai vreau să mai aud pe Alina care a decis să divorțeze și alături de care nu cred că mai există cale de întoarcere.

Discuția cu aceasta din urmă se lungește pentru câteva ore bune. Luăm o pauză pe la prânz, pentru că simt că trebuie să iau o gură de aer și profit de scuza că vreau să scot niște bani de la bancomatul din centrul comercial aflat în complex, pentru a plăti comanda de mâncare.

Nu știu cine o să mănânce azi, dar eu sigur nu.

Carina o să mănânce cu ăla.

Vocea îmi reamintește de prânzul pe care ea trebuie să îl ia cu prostul satului, așa că nu mai evit strada ei și chiar ocolesc special să trec prin fața casei acesteia. Și strâng din dinți cu mai mulți nervi ca până acum când văd că mașina nu este în fața casei. Chiar s-a dus la întâlnire cu ăla, cu toate că azi-noapte îmi zicea că e îndrăgostită de mine! Este o mincinoasă și încep să cred că tot ce mi-a zis a fost o minciună, iar ea nu a vrut altceva decât să se joace cu mintea mea.

Măcinat de gândurile și de ziua asta nefastă, pe seară îmi mai fac un drum prin fața casei ei, și din nou constat că nu s-a întors încă.

Mincinoasa a rămas cu ăla, probabil, toată ziua şi nu m-ar surprinde dacă ar rămâne şi peste noapte, la cât de cuceritor era idiotul cu „sinceritatea" lui.

Încerc să nu mă gândesc la ea în termeni urâți, demni de o femeie care se culcă cu un bărbat însurat, ascunzându-i că ştie toată istoria lui amoroasă cu nevasta acestuia şi care a doua zi, după ce îi spune că e îndrăgostită de el, se duce să petreacă toată ziua cu altul. Și noaptea.

Da, noaptea, pentru că în ziua următoare, cu mult înainte de ora ei de plecare spre serviciu, trec din nou pe acolo şi maşina tot nu e.

Discuțiile cu Alina durează ore întreg, în fiecare zi, pentru că încercăm să ajungem la o înțelegere amiabilă în timpul în care Gabriela e la grădiniță, sau în vizită la prieteni. Concluzia este clară, iar despărțirea noastră doar o noțiune de timp, pentru că ea pare foarte grăbită să îşi înceapă viața alături de ăla.

Dar cel mai importat aspect este copilul nostru, care trebuie ferit de orice dramă. Din fericire, majoritatea discuțiilor sunt legate de cum vom proceda pentru ca să nu îi provocăm o traumă şi să ne distrugem copilul cu egoismul oamenilor maturi.

Zilele trec şi drumurile mele prin fața casei Carinei devin tot mai pustii. Pentru că nici spre sfârşitul săptămânii maşina ei nu apare. Iar după nici două săptămâni, pe balconul casei ei apare un banner pe care scrie „DE ÎNCHIRIAT" şi numărul de telefon al unei agenții imobiliare.

Ce mama dracu'?!

Capitolul 20

Mutări și permutări

Carina

După plecarea lui, după ore întregi în care am plâns până nu am mai avut aer, am reușit să mă ridic cu greu de jos, să îmi strâng într-un troler mic niște haine și să plec din casa aia plină de amintirile cu el, dar mai ales din cartierul în care riscam să mă întâlnesc chiar în ziua următoare. Majoritatea întâlnirilor noastre din ultimul timp au fost întâmplătoare, așa că mă îndoiesc că de azi nu o să îl mai văd deloc pe străduțe sau printr-un magazin din complex.

Afară se crăpa deja de ziuă când am oprit mașina în fața unui hotel din apropierea biroului meu. Nu, nu m-am dus la hotelul unde am fost cu Cătălin, pentru că nu aș fi suportat să mă cazez în acel loc deja bântuit de amintirea lui.

Nu mai am niciun loc neatins de imaginea acestui bărbat care mi-a provocat atâta plăcere, dar în același timp atâta durere, cum nu am mai simțit vreodată. Nici măcar biroul meu nu mai este un loc de refugiu, dar sper ca măcar hotelul ăsta să mă liniștească pentru perioada următoare.

Un valet îmi ia mașina, ducând-o în parcarea hotelului, iar eu îmi trag trolerul după mine, obosită și

cu ochii înroșiți de plâns. Nu mă interesează ce părere își face lumea despre mine, văzându-mă în halul ăsta, deoarece nu mai am energie pentru așa ceva. Tocmai de aceea am aruncat rochia scurtă când mi-am făcut bagajul și m-am îmbrăcat într-o pereche de blugi negri, o helancă de aceeași nuanță și o pereche de adidași.

Mă opresc la prima persoană pe care o văd în spatele recepției din lemn masiv, o domnișoară cu părul șaten până la umeri și un zâmbet cald. Încerc să fiu politicoasă și îi zâmbesc la rândul meu, dar sunt sigură că și ea vede efortul meu chinuit.

— Bună dimineața!

— Bună dimineața, spun încet. Aș dori o cameră king deluxe, vă rog.

— Desigur. Pe ce perioadă doriți să stați la noi?

— Nu cred că voi pleca mai devreme de două săptămâni. Poate chiar o lună...

Aceasta face ochii mari și deschide gura să spună ceva, dar se abține.

— Depinde cât de repede găsesc un apartament de închiriat în zonă, îi explic, și aceasta îmi zâmbește din nou, parcă înțelegând problema mea.

După ce facem toate formalitățile, îmi înmânează o cartelă din plastic și îmi urează ședere plăcută, amintindu-mi că oricând am nevoie de ceva, pot să apelez la ei.

Momentan vreau doar să dorm într-un pat care să nu îmi amintească de Cătălin. Vreau să adorm și când o să mă trezesc, să simt că totul a fost un vis urât care s-a terminat. Că viața mea nu se simte acum pustie și

sufletul nu îmi este gol, doar pentru că l-am pierdut pe bărbatul de care m-am îndrăgostit nebunește, dar care niciodată nu mi-a aparținut.

Când o să mă trezesc, o să mă ocup de restul.

Ajunsă în cameră, mă lungesc pe patul imens și moale, fără să mă schimb de hainele de pe mine și încep din nou să plâng. Plâng până adorm și pic într-o lume rece, în care bărbatul cu ochi de gheață îmi întoarce spatele și pleacă de lângă mine, lăsându-mă în frigul care mă înconjoară.

* * *

După o săptămână

Agentul imobiliar iese din biroul meu după mai bine de o oră, timp în care încheiem un contract prin care agenția lui are dreptul de a deține un set de chei de la casa mea, pentru a conduce la vizite potențialii chiriași. I-am spus că timpul nu îmi permite să mă plimb cu ei, dar motivul principal este că nu mai vreau să calc prin complexul acela. Cel puțin pentru o perioadă bună de timp.

M-am întors acolo într-o singură noapte după toate cele întâmplate, cu Maria, când mi-am împachetat o parte din lucrurile și obiectele personale necesare ședерii mele. Nu mi-a fost ușor să mă întorc în casa aceea plină de amintiri, atât unele frumoase, cât și unele nu la fel de încântătoare.

Am ezitat să iau hotărârea dacă să îmi închiriez casa sau nu, tocmai de aceea regulile impuse agentului îmi vor aduce niște chiriași destul de greu, însă unii pe măsura pretențiilor mele. Poate pentru că o parte din mine speră să nu închirieze deloc și să se reîntoarcă acolo, dar știu că așa ceva nu se poate. Nu momentan.

Acum când mă gândesc la situația mea, trebuie să recunosc că sunt o persoană norocoasă pentru că îmi permit să fac aceasta schimbare atât de brusc, dar alta care nu ar avea o situație financiară la fel de bună ca a mea, ar fi fost nevoită să rămână în acea casă, să îl vadă în fiecare zi și să se roage la toți sfinții să nu i-l mai scoată în cale și să o ajute să îl uite mai repede.

Îmi amintesc noaptea în care am fost cu Maria să îmi strâng lucrurile, cum am intrat în cartier cu mașina pe la zece noaptea, ca niște hoațe ce urmau să fure haine din propria casă. Am parcat mașina încet, de parcă prezența mea ar fi pornit o sută de alarme, toate îndreptate spre casa lui, anunțându-l că sunt acolo și că poate să iasă în calea mea pentru a mă tulbura din nou. Am intrat repede în casă, iar Maria s-a uitat ciudat la mine, simțindu-mi disconfortul.

— Nu o să îți facă nimeni niciun rău, așa că nu te mai furișa așa, a zis așezând lângă perete un troler mai mare pe care mi l-a adus suplimentar, pe lângă ale mele.

Nu intenționam să iau chiar tot, doar strictul necesar și ceea ce știam că nu pot lăsa în casă, în cazul în care o persoană străină avea să se mute.

— Ai mai vorbit cu el săptămâna asta?

Stomacul mi s-a strâns într-o secundă și am respirat adânc, lăsând cu greu aerul să iasă din piept.

— Nu, i-am zis încet, în timp ce încercam cu mare viteză să adun obiectele necesare.

— Nici eu nu am mai vorbit cu Alina din seara cu petrecerea, când mi-a spus că bănuiește că este la tine și că în același timp Lucian i-a cerut să se mute împreună după ce trec sărbătorile, ca să nu strice atmosfera fetiței până atunci.

Capul îmi vâjâia și mi-am frecat fruntea cu degetele, apăsând tare cu ele.

— Maria, nu cred că vreau să mai aud despre drama asta.

Mi-am ridicat privirea spre ea și am văzut-o puțin surprinsă.

— Îmi este prea greu să mai aflu ceva despre ei. Despre el. L-am pierdut. Omul mă consideră, cel mai probabil, o curvă mincinoasă care s-a folosit de informațiile pe care le avea despre el și familia lui, pentru a i-o trage. I-am cerut sinceritate, dar tocmai eu am fost cea care l-a mințit din prima secundă. Nu m-ar surprinde dacă acum m-ar urî.

Am spus ultima propoziție cu lacrimi în ochi, pentru că în clipa aceea mi-am amintit privirea rece pe care a avut-o când a plecat.

— Îmi pare rău, Kiki, a spus ea repede, venind lângă mine și luându-mă în brațe. Chiar nu mi-am dat seama că îți fac rău!

M-a strâns tare cu brațele ei subțirele, iar eu i-am răspuns la fel, lăsând un nou șir de lacrimi să se prelingă pe obraz, udându-i pe umăr bluza albă pe care o purta.

— Nu o să mai pomenesc niciodată despre ei. Gata. Mergem mai departe, mi-a șoptit cu hotărâre.

— Ți-am udat bluza, am bombănit lipită de ea.

— Nu îți face griji. Îmi iei tu alta dacă o strici, mi-a răspuns chicotind, făcându-mă și pe mine să zâmbesc.

Trăgând aer în piept, m-am îndreptat de spate și m-am uitat la ea.

— Trebuie să închid capitolul ăsta cât mai repede, pentru că îmi pierd mințile. Tocmai de aceea am ajuns să fug din propria casă în miezul nopții, pentru că nu aș mai suporta să îi mai văd privirea rece.

Ea a aprobat din cap și nu a mai spus nimic. Apoi ne-am apucat amândouă să strângem de prin casă și ne-am lungit cu acțiunea noastră până aproape de două dimineața. M-a condus la hotel, unde am depozitat cele două trolere mari în care era acum viața mea.

A doua zi agentul m-a anunțat că ar avea un apartament pe care aș putea să îl vizitez.

Pe lângă închirierea casei mele, el avea sarcina să îmi găsească și un loc pe măsură unde să mă mut cu chirie, hotelul meu fiind mult prea scump pentru a sta mai mult de câteva săptămâni.

Am mers cu el la un apartament cu două camere din zonă, dar din păcate nu era ceea ce îmi doream ca locuință pe termen lung. Baia era foarte mică, iar spațiul avea un miros ciudat, pe care el mi l-a explicat ca venind de pe aerisire de la vecinii care au coșurile hotelor scoase tot spre aerisirea respectivă.

M-am uitat la el cu ochii mari, nevenindu-mi să cred că el vrea să accept asemenea miresme deranjante.

— Apartamentul ăsta este la etajul șapte din nouă. Vrei ca eu să stau în mirosul celor șase etaje de sub mine?

— Poate că azi este un caz izolat, se scuză el vizibil stânjenit.

— La banii pe care sunt dispusă să îi dau, nu am nevoie de cazuri izolate. În două zile toate hainele îmi vor mirosi a friptură de miel!

Apoi îmi întorc capul într-o parte privind încăperea și bombănesc în umăr:

— O să fie o frenezie la birou, când eu vin cu friptura, iar șeful cu vinul.

Agentul nu comentează, dar imediat îmi spune că o să mai caute și că data viitoare o să se asigure că va fi ceva mai potrivit și lipsit de astfel de probleme.

Urmează o săptămână grea, în care plec de la hotel, mă duc peste stradă la birou, iar de acolo o dată la două zile agentul îmi mai arată câte un apartament.

După cinci apartamente, am impresia că orașul ăsta nu mă mai dorește și mă vrea din nou aruncată la periferie.

Epuizată, o sun pe Maria și o invit la o cină în restaurantul hotelului; acceptă imediat. Stabilim pentru ora șapte, însă este nevoită să urce la mine la birou, pentru că la ora șapte și zece eu încă mai aveam de completat date într-un tabel colosal.

Din fericire, nu am făcut-o să aștepte prea mult și am coborât amândouă la braț din clădire, ieșind în trotuarul pustiu, îndreptându-ne spre trecerea de pietoni ce ducea direct la hotel.

— Arăți îngrozitor, îmi spune ea, uitându-se cu un ochi la mine și cu unul la bordura pe care o treceam.

— Sunt obosită, mă plâng cu vocea stinsă. Casă, apartament, final de an și multă muncă la firmă...

Îmi ridic privirea spre ea, dar în acea clipă ceva îmi atrage atenția și exact în mașina oprită la semafor și pe lângă care noi trecem, ochii albaștri ai lui Cătălin mă privesc cu o răceală care îmi aruncă corpul în Antarctica.

Tresar și îi strâng mai tare brațul Mariei, care îmi vede fața lividă, oprindu-se în loc.

— Ce ai pățit? mă întreabă panicată, dar în același timp îmi urmărește privirea spre mașina de lângă noi. La naiba... o aud șoptind, moment în care plec de lângă ea, aproape fugind spre hotel, deoarece nu vreau ca el să mă vadă din nou plângând.

În spatele meu, Maria mă urmează cu pași rapizi, știind că drumul meu este către lifturile care urcă spre camere, și nu în direcția restaurantului.

Cine mai are poftă de mâncare când soarta asta crudă mi-l aruncă din nou în cale, doar ca să mă răscolească și să mă facă din nou să sufăr, tocmai când credeam că reușesc să îmi găsesc controlul?

Acum ce să înțeleg? Că trebuie să mă mut din țară?

Maria este deja în cameră alături de mine, îmbrățișându-mă și lăsându-mă să mă descarc în liniște. *Cât poate să doară!* Oricât de mult mi-am dorit în tot acest timp să îl revăd, acum că dorința mi s-a îndeplinit, nu mă așteptam să fie atât de dureros momentul, iar ochii lui atât de reci.

— Mă urăște, reușesc să rostesc printre suspinele care îmi apasă pieptul.

— Dacă este așa, înseamnă că este cu adevărat un prost, pentru că nu are motiv, Carina, îmi spune cu un ton hotărât, încercând să îmi ridice moralul.

Nu știu câtă dreptate are, dar durerea mea e prea mare să treacă doar de la câteva cuvinte de încurajare.

După ce reușesc să mă liniștesc și fac un duș cald, Maria vine cu ideea să comandăm totuși de mâncare în cameră, amintindu-mi că am nevoie de alimente pentru a-mi readuce culoarea în obraji.

Eu decid, însă, că am nevoie și de alcool. Nu îmi stă în caracter, dar azi îmi simt sufletul distrus, așa că ce mai contează dacă îmi distrug și corpul pentru câteva ore? Oricum totul în jurul meu este făcut praf, iar pentru o noapte îmi pot permite să mă port ca un om pus la pământ.

Maria nu este încântată de ideea cu alcoolul, dar nu are altă alternativă. Decide că o să bea și ea alături de mine, anunțându-l în avans pe Paul că undeva în toiul nopții e posibil să îl sune să vină după ea, prezentându-i totodată și planurile noastre distructive.

Patul e mare, așa că îi spun și lui Paul să nu își facă griji, că avem loc amândouă dacă va fi cazul. Acesta este un pic amuzat de noi două, făcând ceva ce nu ne stă în caracter, dar nu prea înțelege și motivul supărării noastre. Sau, în mod special, a mea.

Maria coboară la un supermarket din apropiere și se întoarce după mai puțin de cincisprezece minte cu o sticlă cu Jack Daniel's și una de Cola. Combinația ne

era foarte cunoscută în tinerețe, dar cred că au trecut mai bine de șase-șapte ani de când nu am mai băut așa ceva.

— Ca în tinerețe, zice ea când îmi arată sticlele. Când ne distram mai mult decât sufeream.

— Nici eu nu puteam să o spun mai bine. A venit și mâncarea între timp, o anunț arătându-i masa pe care sunt farfuriile.

— Parcă mai degrabă aș deschide sticla.

— Apreciez empatia, dar nu trebuie să te forțezi, dacă nu ai poftă de alcool. Tu, din fericire, nu ai motive să îți omori amarul cu băutura, îi zic zâmbind cu tristețe.

— Mă simt vinovată, îmi mărturisește coborându-și privirea. Și de aceea vreau să beau cot la cot cu tine.

Mă încrunt la ea.

— Vinovată? îi cer, confuză, detalii.

— Da! pufnește luând două pahare din bar și deschizând sticla. Pentru că eu ți-am adus-o pe Alina! Pentru că eu te-am încurajat să te culci cu el și să profiți de situația lor, chiar dacă îmi dădusem seama de pe atunci că erai deja îndrăgostită de el!

— Nu m-ai forțat la nimic, Maria, spun luând unul dintre pahare, în care nici nu o las să îmi pună cola, dându-l pe gât sec.

Lichidul arămiu îmi arde tot traseul pe care se scurge până în stomac și îl simt acolo cum îmi clătește stomacul gol. Mai iau o gură și observ că efectul este mai slab, gâtul meu fiind deja anesteziat. Dar știu că trebuie să mănânc, pentru a rezista la toată sticla care

stă în mâna Mariei, provocându-mă și promițându-mi că după ce o termin, o să uit de toată suferința.

Însă sticla cu alcool este o mare mincinoasă. *La fel ca mine.* Nu m-a făcut să uit de el, ci m-a adus în starea în care i-am povestit cu lacrimi în ochi Mariei tot ce am simțit lângă acel bărbat și toată durerea pe care o simt acum, făcând-o și pe ea să plângă alături de mine.

A doua zi suntem două femei care ar arăta mai bine dacă ne-ar fi lovit un tren. Aș vrea să îmi iau zi liberă, dar volumul mare de muncă mă face să mă dau jos cu greu din pat pe la opt dimineața și după un duș cu mult parfum în el, menit să scoată mirosul de alcool care îmi iese prin toți porii. Aplic o tonă de fond de ten și anticearcăne, apoi reușesc să mă îmbrac într-o pereche de pantaloni din stofă albaștri și o helancă bleumarin. Dar la pantofi deja mă dezechilibrez și cad pe un colț de pat, făcând-o pe Maria să mă privească amuzată de sub pătura.

Mă uit încruntată la ea.

— Te urăsc pentru faptul că tu poți să te duci mai târziu la birou, îi zic bosumflată.

— Ceea ce poți să faci și tu, îmi amintește ea. Nu trebuie să fii mereu prima acolo, mai ales azi. Nu te uiți ce față ai?

— Nu mai râde, că mă doare capul! o cert, însă știu că are dreptate și este doar vina mea că am azi această mahmureală cruntă. Am multă treabă la birou și nu pot să lipsesc.

— Dar crezi că ai cea mai bună stare pentru muncă?

— Nimic ce nu o să treacă după două-trei cafele tari.

— Mai poți sta măcar cincisprezece minute? Fac și eu un duș repede, apoi fug acasă să mă schimb și să mă pregătesc la rândul meu pentru birou.

Mă uit la ceas și știu că nu am destul timp, dar îi fac pe plac și decid să o aștept, așa că trag pătura de pe ea, spre nemulțumirea acesteia și o grăbesc să se mobilizeze.

Am una din cele mai grele zile la birou, mintea mea fiind încețoșată și obosită, fiindu-mi greu să mă concentrez chiar și la mersul pe tocuri. E crunt. Pe parcursul zilei beau litri de apă și bag vreo două pastile, dar știu că un somn bun e singurul care ar putea să mă ajute. Mă uit la ceas de zeci de ori, dar în încercarea mea de a mă focusa pe muncă, măcar uit de ochii albaştri revăzuți azi-noapte.

Oftez, punându-mi capul obosit pe birou, dar apoi mă ridic și mă reapuc de treabă. Fac așa de mai multe ori pe parcursul zilei, chiar dacă îmi doresc să termin treaba mai repede și să plec spre patul moale care mă așteaptă la hotel.

După două zile mahmureala mea a devenit de domeniul istoriei, dar amintirea lui este la fel de dureroasă pe cât era acum două săptămâni, când am vorbit cu el ultima dată.

Zilele trec greu, și fără să îmi dau seama, hotelul în care intru este împodobit cu decorațiuni colorate de Crăciun, iar orașul este plin de luminițe ce anunță sosirea Sărbătorilor.

A venit luna decembrie, iar eu sunt de trei săptămâni în hotelul ăsta, agentul meu parcă uitând de mine în ultimele zile.

Îl sun și îmi spune că nu mai este nimic nou pe piață în perioada asta, și că mai multe șanse sunt să găsim ceva după Anul Nou. *Minunat.* Nu îmi fac griji din pricina banilor, dar ideea de a petrece Sărbătorile într-un hotel mă face să mă simt mai singură ca niciodată.

Chiar dacă de Crăciun o să mă duc, cel mai probabil, la părinții mei, tot aici o să mă întorc și o să mă simt la fel de pustie ca acum.

Închei discuția cu agentul și mă îndrept spre geam de unde văd tot bulevardul aglomerat cu mașini ce mai mult stau pe loc, prinse în haosul traficului.

Înainte singurătatea nu părea atât de grea de suportat. Dar după cele întâmplate cu Cătălin, orice secundă departe de el pare insuportabilă.

Stau la geam minute bune, pierdută în gândurile mele și cuprinsă de un nou val de lacrimi care se preling absente pe obrajii mei, până când aud un ciocănit în ușă. Curățenie s-a făcut în cameră, așadar mă gândesc că e persoana responsabilă cu aprovizionarea minibarului. Absentă, mă duc spre ușa, conștientă că cearcănele mele vor speria pe oricine are chef de vorbă cu mine și sper ca fața mea să le taie cheful de a-mi răpi prea mult timp. Vreau să mă întorc la singurătatea mea și la lacrimile pe care acum mă chinui să le șterg cu podul palmei.

Deschid ușa și sufletul îmi îngheață când mă lovesc de privirea ochilor albaștri care mi-au chinuit sufletul în tot acest timp.

Capitolul 21

Un hol lung

Cătălin

Numai eu știu prin câte am trecut să ajung aici, în fața ei.

Numai eu știu cât m-au tulburat cuvintele scrise pe banner-ul ăla agățat de balconul ei și, în același timp, cât m-au putut enerva. Cum să aibă tot ea tupeul să fugă din complex? Cum are tupeul să se dea dispărută săptămâni întregi, fără să dea un semn sau măcar să își ceară scuze pentru tot ce s-a întâmplat?

Am crezut că intru cu mașina în casa ei, când am văzut un papițoi cu o mapă în mână conducând un cuplu de necunoscuți în locuința respectivă. Imediat mi-am dat seama că erau unii veniți să se mute acolo, iar ăla era agentul pe care l-am mai văzut și la câteva zile după aceea, în compania unui tip gras și cu chelie.

Ea a plecat și probabil se distrează de minune pe undeva cu noua ei cucerire, băiețelul Ionuț. Imaginea lor stând împreună m-a enervat și mai mult și sunt sigur că relația acestora a evoluat destul de mult în săptămânile în care nu am primit nicio veste din partea ei. Am fost confuz zile întregi neînțelegând dacă vreau ca ea să mă caute sau nu vreau să mai aud despre această femeie.

Dar în niciun caz nu aveam de gând să fiu eu cel care dă un semn după toate cele întâmplate.

Nici acasă situația mea nu este bună. După lungi discuții în care am crezut că îmi smulg și ultimul fir de păr din cap, știind că de fapt sunt pus în fața unui fapt deja împlinit, am decis cu Alina să rămânem împreună în aceeași locuință până la sfârșitul anului, pentru a nu strica sărbătorile micuței noastre, ea fiind cea mai importantă. După aceea vrea să se mute împreună cu Lucian.

Eh, asta este o altă problemă care nu mă face să zâmbesc când mă gândesc la ea. După săptămâni pline de conversații, mai mult sau mai puțin calme, mi-am dat seama că mi-am pierdut soția și nu am cum să fac să o reîntorc din drum. Așa că nu mi-a rămas decât să accept situația fără a mai face prea mult scandal, care ar putea-o afecta pe Gabriela.

Și totuși ceva ciudat se întâmplă cu mine, și această acceptare se instalează mai repede decât mă aștept. Poate pentru că în toți anii care au trecut am știut că acest moment o să vină, iar undeva într-un colț al creierului meu eram pregătit. Dar în același timp, o altă cauză ar putea fi faptul că în loc să mă gândesc că îmi pierd soția, îmi pierd timpul gândindu-mă că vecina care mi-a dat viața peste cap s-a mutat din cartier, iar eu nu am să o mai văd.

Iar aspectul ăsta pare să mă deranjeze mai mult.

Parcă stabilisem că nu o iubesc pe mincinoasă, dar tot nu îmi explic de ce nu pot să mi-o scot din cap. Mă învârt ca nebunul pe strada ei, iar mai nou îmi fac

trasee peste trasee pe străzile de pe lângă clădirea în care lucrează.

O zi, două, trei, mai că îmi vine să mă duc din nou peste ea în birou și să o întreb cu ce drept fuge din cartier și nu rămâne acolo să se chinuie în propria-i singurătate, așa cum fac eu de fiecare dată când trec pe lângă casa ei și îmi amintesc momentele noastre de plăcere.

Și mai zicea că mă iubește... Dar încep să cred că totul a fost o minciună.

Așa mult mi-aș dori să o mai confrunt o singură dată... dar nu e de găsit sau de zărit pe nicăieri.

Mai trec patru-cinci zile, apoi se fac aproape trei săptămâni și Carina parcă a intrat în pământ. Dar eu continuu să mă plimb cu un scop pe străzile din centrul Bucureștiului și de pe lângă biroul ei, ca un nebun, uitându-mă în stânga și în dreapta după ea.

Până când o văd exact în fața mea, la o trecere de pietoni. E la brațul unei femei și imediat o recunosc pe Maria, amândouă mergând de parcă ar fi ieșit la o promenadă relaxantă pe sub luminițele orașului împodobit. Dar când își întoarce chipul spre mine, văd o femeie obosită, cu cearcăne mari care mă recunoaște și care se oprește în loc, de parcă ar fi zărit o fantomă. Mă încrunt, neînțelegând dacă doar mi se pare că arată așa din cauza jocurilor de lumini sau chiar pare obosită. De ce ar fi obosită? A obosit-o prostul ăla cu nopțile lor de amor nebun*? Sau nu se simte bine?*

Eu îmi fac griji pentru ea, iar ea probabil nu are nici pe dracu' și e epuizată de prea mult sex.

Dar nu apuc să formulez ideea mea în gând, că imediat Carina pleacă de lângă Maria aproape fugind, iar aceasta din urmă, care m-a văzut la rândul ei în mașină, aproape aleargă spre prietena ei. Se face verde la semafor, dar eu nu mă mișc, în ciuda claxoanelor nervoase din spatele meu, pentru că mă uit uimit la cele două care fug de mine și... intră în hotelul de lângă intersecție.

În hotel? Ce caută ele la hotel?

E momentul meu să port discuția cu Carina, chiar dacă Maria este în zonă. Nu îmi pasă. Și ea este la fel de vinovată de toată situația asta, așa cum este prietena ei pe care o urmează acum.

Abandonez mașina pe primul loc de parcare găsit și fug spre hotel, până când acestea se decid să plece de acolo. Întru în restaurantul hotelului și mă opresc în mijlocul acestuia, mă uit de jur împrejur, dar nu văd pe nimeni. Un ospătar mă întreabă dacă mă poate ajuta cu ceva și îl întreb de cele două femei, pe care el, se pare, nu le-a zărit deloc. Mă duc în barul hotelului, dar acolo sunt doar doi bărbați alături de soțiile lor, la o discuție într-o limbă străină foarte ciudată.

Astea au intrat în pământ?! Carina iar a dispărut?

Îmi trec mâinile prin păr și trag de el, simțind cum nervii mei cresc la niște cote nemaiîntâlnit de mari.

Iar mi-a scăpat printre degete.

Dar ceva îmi spune că sunt încă prin zonă, așa că decid să mă așez la o masă mai retrasă în bar și să îmi comand un ceai, care sper să mă liniștească cât mai repede, ca apoi să plec la treburile mele.

Telefonul îmi sună și răspund sec lui Dan:

— Ce vrei?

— Unde ești?

— Nu ajung prea curând. A intervenit ceva și trebuie să fac o staționare. Du-te tu singur la client și rezolvă.

— Mă omori, omule. Am o foame de lup și a mea mă așteaptă deja cu masa pusă.

— Dan, nu e nici șapte, așa că termină cu vrăjeala asta ieftină. Știu că nu mănânci așa devreme, plus că a ta nu gătește.

— Nu am zis că ea a gătit, râde el, dar a comandat de mâncare și a pus-o pe masă.

— Sigur ea are o salată, iar tu poți să reîncălzești, așa că descurcă-te fără mine, că tot același timp l-am pierde și dacă eram acolo.

— Off... bine, se conformează el tonului meu dur, dându-și seama că nu are cum să o scoată la capăt cu mine și că nu am chef de negocieri. Dar unde ești?

— La Lido.

— Te vezi cu vreuna?

Îmi dau ochii peste cap. Nu m-am mai văzut cu „vreuna" de foarte mult timp... și departe de mine gândul după ce am cunoscut-o pe Carina, care mi-a ocupat mai tot timpul liber pe care îl aveam.

— Nu, dar aș vrea eu să văd pe una.

— La ce rahaturi ai avut și tu în ultimul timp, te cred că ai nevoie de o eliberare.

— Nu genul ăla de eliberare.

— Adică?

Nu am chef să îi explic că nu am chef de curve, ci că eu vreau să o văd pe Carina, să vorbesc cu ea și să scap de starea de agitație pe care o am de fiecare dată când mă gândesc la ea.

— Nu contează. Fugi la ăla, ia mașina și apoi ești liber să faci ce vrei.

— Auzi, zice cu ezitare, dar ești bine? Vrei să vin să îți țin companie?

— Nu, stai liniștit. Nu cred că mai stau nici eu prea mult pe aici. Oricum cred că stau degeaba.

În timpul ăsta îi fac un semn chelnerului să îmi aducă nota, decis că e mai bine să plec de acolo până când nu devin penibil că stau și pândesc o femeie care este posibil să nici nu mai fie pe aici.

Dar soarta ține cu mine și o văd pe Maria ieșind din hotel. Singură.

— Dan, trebuie să închid. Vorbim.

Mă ridic în picioare, uitându-mă disperat după chelnerul cu nota, dar între timp scot din portofel o sumă cu mult mai mare decât bănuiesc că este ceaiul ăsta nenorocit. Însă mă opresc. Au intrat amândouă, dar a ieșit doar una. Înseamnă că cea de-a doua este încă aici?

Mă duc în holul hotelului, făcându-mi de lucru pe lângă o plantă, cică fiind preocupat cu telefonul, dar câteva minute mai târziu Maria se reîntoarce în hotel cu o pungă de plastic în care se vede clar o sticlă de Jack Daniel's și o Cola. Se duce la lifturi și urcă până la etajul trei.

Ce caută ele în hotelul ăsta cu alcool?!

Simt cum mintea mea e tot mai confuză, dar știu în aceeași măsură că niciun angajat nu mă va ajuta cu vreo informație. Tot ce mi-ar rămâne să fac ar fi să urc și eu la etajul trei și să ciocănesc la toate ușile de acolo. Și sunt multe...

Realizând disperarea gesturilor mele, dacă aș face așa ceva, plec din hotel supărat, gândindu-mă că am treburi mult mai importante de făcut decât să răstorn hotelul ăsta cu fundul în sus.

Toată noaptea m-am agitat prin patul gol, întorcându-mă când pe o parte, când pe alta și gândindu-mă dacă Carina chiar e în hotelul ăla.

Și cu cine? Și ce o face acolo?

A plecat de aici și s-a cazat acolo? Dar a trecut deja destul timp și niciun om normal la cap nu stă trei săptămâni într-un hotel când poate să își închirieze un apartament de lux cu banii ăștia!

Lucruri ciudate se petrec și nu reușesc să dorm prea mult, astfel că în clipa în care răsare soarele, sunt în picioare, decis să mă reîntorc la noul meu loc de pândă.

La nouă fără cinci minute o văd pe Carina împreună cu Maria ieșind din hotel, dar fețele lor nu arată prea bine. Una mai obosită decât cealaltă, iar în lumina dimineții pot să văd clar trăsăturile de pe chipul Carinei. Ceva nu este în regulă cu ea și de acest lucru și-ar putea da seama și un orb.

Dar nu sunt în stare să mă duc după ele. După ea. Să îi spun... ce?

Așa că uite-mă în apropierea ei, la un pas de a o confrunta așa cum vreau de aproape trei săptămâni,

însă nu sunt capabil să fac o mișcare și să mă duc spre ea. O las să se îndepărteze și când intră în clădirea ei de birouri, iar Maria urcă într-un taxi, îmi plătesc și eu nota pe care am un ceai și o apă, și plec din hotel.

Ziua mea e haotică. Zeci de întrebări îmi obosesc mintea și nu mă lasă să mă concentrez deloc. Vreau să arunc cu tot ce e în jurul meu, când îmi amintesc că am numărul de telefon al lui Paul, logodnicul Mariei.

Nu suntem noi cei mai apropiați, cred că o singură dată am vorbit la telefon, atunci când l-am ajutat să își cumpere o mașină anul trecut, dar sper să nu fi uitat ajutorul meu și să îmi dea niște informații utile acum.

— Salut, Paul, îl sun serios.

— Bună, Cătălin! Ce mai faci? mă întreabă precaut, probabil întrebându-se de ce l-am sunat.

— Bine, cu treabă. Alergătură. Tu? Deranjez?

— Nu, deloc! Și eu sunt pe la birou, tocmai îmi făceam o cafea să mă trezesc.

— Nu ai apucat să o bei acasă?

Începe să râdă, iar eu nu știu ce i se pare amuzant.

— Nu a avut cine să o facă, de obicei e responsabilitatea Mariei.

— Am văzut-o dimineață, îi zic dorind să îi dau peste nas cu informația asta, în cazul în care nu știe unde a petrecut noaptea iubita lui.

Ce, numai eu să am probleme? Lasă să le-o plătesc și eu la rândul meu, dacă am ocazia. Doar știu foarte bine că ei, mai exact ea, e una dintre cele care m-au adus în situația asta.

— Da? mă întreabă surprins.

— Da, ieșea din hotel Lido.

— Pfiu! zice ușurat, iar eu mă încrunt, chiar dacă nu mă vede. Dacă ziceai de alt hotel, îmi făceam griji.

— Păi… și așa nu îți faci?

El râde din nou.

— Nu, că a fost cu Carina. S-au îmbătat de supărare amândouă azi-noapte.

Și brusc se oprește.

— Nu trebuia să spun asta, zice repede.

— Să spui ce?

— Nu mai contează.

— Paul! zic pe un ton amenințător. Ca de la bărbat la bărbat, știu că ești ultimul om la care ar trebuie să apelez, și nici nu știu cât vrei să fii implicat, mai ales că ești coleg și prieten cu bărbatul pentru care nevastă-mea mă părăsește, dar lămurește-mă și pe mine cu ce se întâmplă aici.

Îl aud oftând zgomotos și face o pauză înainte de a continua.

— Nu am știut nimic despre Lucian și Alina, până acum o lună și un pic. Îți dai seama că nu puteam să mă bag în familia voastră, așa cum nimeni nu o putea face, fiind doar niște spectatori muți la ceea ce se petrecea în jur. Lucrurile mi s-au luminat cu adevărat și mie la câteva zile după petrecerea de logodnă, pentru că într-o noapte s-a decis și Maria să îmi povestească tot ce s-a întâmplat, inclusiv cu Carina.

— Ce s-a întâmplat cu Carina? zic repede.

— Cu mutatul ei de acolo, mai mult fuga de tine și cât a suferit în timpul ăsta. Maria a fost cu ea să își

strângă într-o noapte lucrurile din casă, că s-a mutat acum la hotel până găsește un apartament, și îmi spunea că niciodată nu a văzut-o pe Carina atât de dărâmată.

Face o nouă pauză și simt că ezită să continue, dar totuși o face.

— Omule, nu știu ce i-ai făcut, dar nici ei nu îi este ușor. Iar ieri am înțeles că a cedat din nou după ce te-a văzut și s-au decis de data asta să se îmbete. Dar se pare că nu au făcut decât să se jelească amândouă până dimineața, iar azi să se chinuie pe la serviciu cu mahmureala și oboseala.

Oftez și închid ochii pentru a-mi aminti epuizarea de pe chipul Carinei.

— Și zici că ea stă la Lido?

— Carina? Da, răspunde el. Din noaptea cu petrecerea.

Femeia asta mă termină psihic. Din noapte aia a fugit mișelește, apoi tot hoțește a venit să își ia hainele, doar ca să nu dea cu nasul de mine, iar de atunci se ascunde într-un hotel?

Aș vrea să îl întreb de prietenul lui, Ionuț, dacă s-a mai văzut cu ea, dar aș fi un măgar mult prea mare să îi forțez mâna atât de tare, mai ales că el acum nu face decât să își trădeze apropiații pentru un simplu amic ca mine.

— Mersi de informații, Paul. Te-aș ruga să nu spui la nimeni că am vorbit, se poate? Nici măcar Mariei.

— Sincer, nu știu ce reacție ar avea dacă i-aș spune că am vorbit cu tine, așa că o să rămână secretul nostru.

— Mersi mult, Paul!

— Nu ai pentru ce, Cătălin. Vezi ce faci.

Închid cu el și îmi dau seama că sunt mai confuz ca înainte. Nu știu ce vreau, nu știu încotro să o iau și nu știu ce să fac cu Carina.

M-a mințit, dar parcă toate lucrurile urâte pălesc acum când știu că ea suferă din cauza mea și nu îi este atât de ușor pe cât îmi imaginam.

Decis să aflu adevărul și din gura ei frumoasă, pe la ora șase mă poziționez peste stradă de Lido, ca un hărțuitor obsedat. O voi vedea când intră în hotel apoi voi fi atent care lumină de pe etajul trei se va aprinde în intervalul de timp următor.

Se face ora opt seara, iar eu sunt în același loc, rece ca un sloi de gheață, rezemat de un stâlp și frecându-mi mâinile înghețate, iar pe ea nu o văd deloc. Singura explicație rezonabilă pe care o găsesc este să fi plecat mai devreme de la birou, până să ajung eu la locul de pândă, dar în același timp sper ca în ziua următoare să am mai mult noroc.

Din fericire, în ziua următoare o văd când intră în hotel, dar două lumini la etajul trei se aprind aproape în același timp, încurcându-mă și mai tare. *Poate că nici nu are camera pe partea asta*, mă gândesc cu groază!

Și uite că încă o seară o petrec în același stil hărțuitor, nedemn de un om cu mintea întreagă. Dar eu nu o mai am întreagă de luni de zile, de când ea a intrat în viața mea.

Rezultatul aşteptărilor mele din serile geroase vine abia după vreo trei zile rușinoase, când, nu numai că văd o lumină aprinzându-se la etajul trei la câteva

minute după ce ea a intrat în hotel, dar o și văd la geam. Număr geamurile camerelor și îmi dau seama cam pe unde este ea.

Stă nemișcată și privește strada aglomerată, dar mișcările fine ale mâinilor mă fac să bănuiesc că plânge și își șterge lacrimile.

În clipa asta nu mai pot sta pe loc. Traversez în fugă strada și mă duc glonț la lifturi, unde încep să apăs în disperare pe butoane pentru a le face să vină mai repede. Într-un final se deschid ușile unuia dintre ele și, urcând în grabă, încep să apăs cu aceeași nerăbdare pe butonul care mă duce la etajul trei.

Sunt un pic confuz la început, nu știu exact în ce direcție să o iau, însă sper că am calculat cum trebuie, iar camera ei să fie cea pe care o bănuiesc. Și uite-mă cum stau pe un hol lung și plin cu uși închise, rezemat de peretele de lângă una în spatele căreia sper să fie ea, femeia pentru care, în clipa asta, îmi recunosc sentimentele.

Mă întorc cu fața spre ușă și ciocănesc moderat, nedorind să o sperii și să nu primesc niciun răspuns.

Ușa se deschide încet, iar chipul obosit și ochii înlăcrimați ai Carinei se ridică greoi spre chipul meu, rămânând împietrită la vederea mea.

Suferința ei se reflectă în sufletul meu, iar acum nu mai am nicio îndoială. O iubesc.

Capitolul 22

O ușa închisă

Cătălin

Nu îmi place să o văd așa. Nu îmi place să îi văd lacrimile și să știu că suferă, mai ales din cauza mea. Mă simt vinovat că strălucirea din ochii ei verzi a dispărut de tot. E numai vina mea că m-am încăpățânat și am refuzat să înțeleg că oricine altcineva în locul ei ar fi procedat la fel și mi-ar fi ascuns informațiile legate de soția mea. Mi-am dat seama de asta când am vorbit cu Paul și mi-a spus că nimeni în locul lui nu se putea băga în familia mea și că tot ce a putut face a fost să rămână un spectator mut. Așa a fost și în cazul Carinei, care, dacă ar fi fost o egoistă nenorocită, mi-ar fi aruncat în față aventura soției mele, pentru a-mi face rău. Dar a tăcut și a preferat să mă lase să plec de lângă ea, lăsându-mă să cred că este o mincinoasă, când, de fapt, nu s-a folosit de nicio informație legată de mine pentru a-mi face rău sau de a mă ține lângă ea.

Ea nu a vrut nicio clipă să mă rănească, ea doar s-a îndrăgostit de mine, știind că eu nu o să am aceleași sentimente pentru ea.

Dar s-a înșelat. Și eu m-am înșelat și uite-mă acum în fața ei, dorind să o strâng la pieptul meu cât pot de tare.

Și exact asta am de gând să fac.

Intru în cameră, făcând-o să se dea un pas înapoi, închid ușa în spatele meu cu piciorul, apoi, fără alte cuvinte, o iau în brațele mele și o imobilizez la pieptul meu, nelăsându-i loc să se miște, pentru că îmi e frică să nu mă respingă.

Dar ea nu o face. Rămâne nemișcată și în câteva clipe îmi dau seama că plânge cu nasul în geaca mea groasă.

— Gata, liniștește-te, îi spun încet, șoptindu-i cu nasul în părul ei moale și argintiu, adulmecându-i aroma care mi-a lipsit atât de mult. Sunt aici.

O sărut pe creștet și aștept în tăcere ca ea să își liniștească sufletul.

— De ce? reușesc să deslușesc o întrebare răgușită venită de undeva de la femeia care are ascunsă fața în pieptul meu și căreia nu i-aș mai da drumul.

Își ridică privirea înroșită spre mine și, spre dezamăgirea mea, face un pas în spate, lăsându-mă cu brațele goale. Profit de moment și îmi desfac geaca, simțind că e mult prea cald în cameră pentru a mai sta cu ea pe mine.

— De ce ești aici?

Vocea ei slăbită mă sfâșie.

— Să te văd, răspund scurt.

Se încruntă la mine.

— Mai exact...? Să vezi dacă am de gând să mă duc la soția ta să îi spun despre noi? Stai liniștit că nu am să fac asta.

Îmi dau ochii peste cap.

— Știu că nu ai face asta. Și oricum ea știe despre noi. Și știu că tu știi că ea știe.

Zâmbesc ridicând o sprânceană, plin de aroganță și mă uit la chipul ei uimit de jocul meu de cuvinte.

— Mai exact de ce ai venit? Să ne certăm pe subiectul ăsta?

Își împreunează brațele peste sâni și știu că habar nu are că eu sunt sincer cu ea când îi spun că am venit pentru ea.

— Carina, de trei zile stau în fața hotelului să văd în ce cameră se aprinde lumina după ce tu urcai în hotelul ăsta. Dacă voiam să mă cert, puteam să o fac și la tine la birou.

— Stai puțin... zice clipind des și ridicând o palmă pentru a mă opri. De trei zile stai în frig ca să afli în ce cameră sunt și apoi să vii să vorbim?

— Da, răspund mândru de realizarea mea.

— Și de ce nu m-ai abordat direct în fața hotelului? Dacă era așa important să vorbim, probabil te-aș fi invitat oricum aici să discutăm.

Ok... la asta nu m-am gândit. La faza asta chiar am fost blond, dar nu îi pot recunoaște și ei lucrul ăsta.

— Am vrut să fiu romantic și să îți fac o surpriză, rânjesc prostește, în timp ce ea mă privește în continuare suspicioasă.

— Nu am chef de glume, Cătălin, zice tăioasă.

Femeie încăpățânată. Știu cât a suferit din cauza mea, dar ea în continuare face pe dura cu mine.

— Ți-am mai spus că nu sunt un comediant.

Fac un pas spre ea și când sunt foarte aproape, întind încet degetele spre fața ei încercănată, pentru a-i atinge obrazul. Am inima mică și mi-e teamă să nu mă respingă, dar nu o face. Iar asta mă liniștește enorm.

— Mi-ai lipsit, îi șoptesc când palma mea îi cuprinde obrazul, iar ea închide ochii câteva clipe, savurând atingerea. Nu știu ce mi-ai făcut, dar nu mi te mai pot scoate din cap. De trei săptămâni mă învârt ca un nebun pe lângă casa ta și pe lângă biroul tău sperând că te văd măcar o secundă.

Deschide încet ochii și pare că nu îi vine să creadă ce îi spun.

— Nu ai dat niciun semn în tot timpul ăsta, îi reproșez venind și mai aproape de ea. Parcă ai fi intrat în pământ.

— Am crezut că nu vrei să mai auzi de mine vreodată.

— Cred că nici eu nu am știut exact ce am vrut, dar continuam să te caut. Iar când mi-am dat seama că nici ție nu îți este ușor, iar mie îmi pasă de tine mai mult decât credeam, am știut că trebuie să te găsesc.

— M-ai amețit de tot...

— Nu mă pricep la cuvinte, Carina, dar te vreau lângă mine.

Exact când să fac pasul important și să o sărut, ea se desprinde din atingerea mea și se întoarce cu spatele, luând distanță. Își trece agitată mâinile prin păr și oftează.

— Nu cred că pot să o iau de la capăt, zice ea întorcându-se din nou cu fața spre mine. Nu pot să fiu genul de femeie care stă în așteptare după un bărbat ce cu greu își face timp și pentru ea, deoarece are o soție acasă căreia trebuie să îi fie alături.

— Nu va mai fi cazul, pentru că urmează să divorțăm, îi zic calm. Alina mi-a povestit despre relația ei cu Lucian și vor să se mute împreună după ce trec sărbătorile. Momentan stăm în aceeași casă pentru Gabriela, dar din ianuarie, cel mai probabil, lucrurile vor sta altfel.

— Îmi pare rău, zice ea încruntându-se. Probabil te-a rănit destul de tare vestea.

— Să fiu sincer, cred că mă așteptam la așa ceva de ani de zile. În sinea mea parcă mereu știam că ea încă îl poartă pe ăla în inimă și asta mă făcea să dorm cu un ochi deschis. Acum, că s-a întâmplat, parcă s-a ridicat o greutate de pe umerii mei.

Mă privește în tăcere și apoi își clatină capul, lăsând privirea în jos.

— Și regăsindu-te singur și părăsit, te-ai gândit că eu aș fi o companie bună.

Concluzia ei mă face să mă încrunt. Asta crede ea? Că sunt aici ca să o înlocuiesc pe soția mea, din singurătate?

— Nu, Carina. Am venit azi la tine, din același motiv pentru care am venit în seara cu petrecerea, când nu știam că urma să fiu părăsit de nevastă. Am venit pentru că îmi pasă de tine și, dacă atunci am negat cu vehemență ceea ce simțeam, azi știu sigur că sunt îndrăgostit de tine.

Face ochii mari, dar nu o mai las să stea la o distanță așa mare de mine și o lipesc de corpul meu, cuprinzând-o cu brațele.

— Femeie, mi-ai luat mințile înainte ca familia mea să se destrame. Mi-ai intrat pe sub piele fără să îmi dau seama, dar ceea ce simt pentru tine nu are nicio legătură cu ceea ce se întâmplă la mine acasă. M-ai zăpăcit din ziua în care mi-ai spus că nu te-am satisfăcut.

Îi sărut tâmpla, adulmecându-i mirosul dulce de vanilie.

— M-ai stârnit cum nicio altă femeie nu a făcut-o și nici nu o să o facă, pentru că niciuna nu e ca tine.

Cobor sărutarea mea mai jos, pe obraz, apoi pe maxilar și o simt cum devine tot mai moale în brațele mele, apucându-mă cu degetele subțiri de umerii mei.

— Adică nu o să mai vrei tu să vezi dacă mai trage peștele?

— Am prins peștele cel mare, scumpa mea.

— Momentan.

Sărutarea mea îngheață pe bărbia ei și îmi ridic privirea spre ea încruntat, dar nu o las să se dezlipească de mine.

— 113506, zic hotărât, în timp ce ea se uită la mine ciudat, așa că o lămuresc. Îți spun ceva ce nici Alina nu știe. Parola la telefonul meu. Poți oricând să te uiți și să mă verifici. Și o să îmi pun o aplicație care să te ajute să știi mereu unde sunt. Fac orice e nevoie ca să îți dovedesc că nu va mai exista o altă femeie în afară de tine.

— Niciodată nu m-aș uita în telefonul tău! zice șocată de sugestia mea.

— Asta e alegerea ta. Poți să o faci și să nu îmi spui, nu îmi pasă. Eu voi fi transparent cu tine întotdeauna. De data asta chiar vreau să pornim cu sinceritate sută la sută așa cum îți place, îi sugerez. Ce zici?

Aprobă din cap și rămân cu privirea pierdută în verdele smarald al ochilor ei.

— Mai trebuie să fac ceva să îți dovedesc sinceritatea mea? îi șoptesc cu vocea răgușită de dorința care începe să pună stăpânire pe corpul meu.

— Da, zice încet. Trebuie să luăm lucrurile încet de data asta.

Rămân blocat. Ce vrea să spună? Nici nu clipesc, doar mă uit în ochii ei și o întreb cu teamă.

— Adică?

— Adică în primul rând trebuie să vorbim, fiindcă mai sunt multe lucruri de lămurit între noi.

— Avem toată noaptea la dispoziție.

— Nu pleci acasă? mă întreabă uimită.

— Nu. Rămân cu tine, zâmbesc cu aroganță.

— Atunci în seara asta vom mai avea o premieră, continuă zâmbind drăcește în colțul gurii și simt că o să îmi dea cu ceva dureros peste nas.

— Și anume?! întreb cu teamă.

— Nu o să mă culc cu tine în noaptea asta. Vreau doar să dormim împreună în același pat, îmbrățișați.

Clipesc. O dată, de două ori și apoi încep să râd ca un nebun. Dar ea mă privește senină și nu are nicio altă reacție.

— A, tu vorbești serios? zic deodată, zâmbetul înghețându-mi pe chip. Dar nu m-am mai culcat cu tine de trei săptămâni!

De data asta ea începe să râdă.

— Cu mine sau cu oricine?

— Cu nimeni! Ești singura femeie cu care m-am culcat în ultimele luni! îi mărturisesc eu cu ochii mari, lăsând-o cu gura căscată.

— A...

— Aha! închei strâmbându-mă nemulțumit. Dar ok. O facem și pe asta. Ce mai contează o noapte în plus? Dar să nu mă cerți dacă o să te lovești la noapte de erecția mea, că oricum ouăle deja s-au învinețit de jumătate de oră de când sunt în preajma ta.

Ea râde din nou, iar eu înghit în sec uitându-mă la femeia pe care o doresc și care nu mă lasă să o ating.

Se ridică pe vârfuri și vrea să mă sărute, dar nu o las.

— Fi atentă, că dacă te-am sărutat o dată, pierd controlul și nu mai respect regula ta, o amenință ca un copil bosumflat.

Rămâne blocată o clipă, apoi zâmbește acceptând provocarea.

— Ok. Atunci nu ne atingem deloc.

Și se desprinde din îmbrățișarea mea, făcând un pas în spate. Îmi dau ochii peste cap și îmi dau jos puloverul de pe mine, rămânând doar în tricou. Mă trec toate căldurile, dar dacă ea vrea să jucăm dur, atunci așa o să facem.

Apoi mă duc la ușă, pun pe partea cealaltă semnul cu „nu deranjați" și mă întorc spre ea, cu mâinile în șolduri.

— O să fie o noapte lungă... bombăn uitându-mă la ea cu poftă.

Dar cu pofta agățată în cui!

Capitolul 23

O noapte foarte lungă

Carina

Nu pot să cred că el este aici, iar viața mea este complet schimbată după doar jumătate de oră în care mi-a mărturisit ceea ce simte pentru mine! Nu pot să cred că mi se întâmplă un lucru atât de frumos și îmi este frică să nu se risipească totul ca un nor de praf în jurul meu. Dar cel mai frică îmi este de el, de ceea ce îmi poate face dacă își va schimba comportamentul acesta minunat pe care îl are față de mine.

De aceea decid să iau lucrurile într-o direcție diferită de cea de până acum, adică să văd dacă între noi este doar o dorință carnală sau suntem capabili și să stăm unul lângă altul și să vorbim sau să ne uităm la un film, așa cum îmi doream cândva, să am pe cineva lângă mine pentru a face astfel de activități.

Cătălin încă este uimit de propunerea mea și nu pare cel mai încântat om, dar mărturisesc că și eu am fost foarte surprinsă să aud tot ce a avut el de spus, mai ales faptul că nu s-a mai culcat cu nimeni de luni de zile. *De când eu am apărut în viața lui.*

Știu că nu mă mine și simt că pot să încep să am încredere în el.

Începând cu noaptea asta.

Se uită la mine cu mâinile puse pe șolduri, dar poziția aceasta mă face să îl privesc ca pe un zeu cu corpul lui puternic, tricoul conturându-i fiecare mușchi, iar blugii strânși pe coapse îmi arată nu numai pulpele lui groase, ci și umflătura apetisantă din pantaloni.

Ce proastă am fost că i-am zis să nu facem nimic! Acum nu pot nici măcar să îl sărut, când eu deja încep să regret decizia mea pentru noaptea asta și să îmi doresc să rup hainele de pe el!

Înghit în sec, și fără să îmi dau seama îmi ling buza de jos, mușcând din ea. Gest pe care el îl sesizează și mi-l privește cu ochii întunecați, aceștia căpătând o nuanță de albastru închis.

— Nu mai face asta, zice cu glasul gros.

— Ce anume? întreb nevinovată.

— Nu îți mai atinge buzele cu limba, că mor aici. De fapt nu mai face nimic, nici nu clipi, că și asta cred că mă excită acum.

Nu pot să nu chicotesc amuzată de reacția lui supărată.

— Hai să ieșim de aici și să mergem să mâncăm, că nu e bine ce se întâmplă într-un spațiu așa mic, iar răbdarea mea are limite foarte scurte.

Se întinde după geacă, ignorând puloverul aruncat pe marginea patului, dar pare foarte grăbit să ieșim din spațiul acesta care pare să își micșoreze pereții tot mai mult.

Eu sunt deja îmbrăcată, așa că mă încalț cu botinele cu toc cui și îmi iau paltonul pe mine.

— Eşti îmbrăcată bine? O să mergem pe afară un pic.

Mă uit la helanca mea gri şi la pantalonii din stofă negri şi decid că sunt destul de echipată pentru vremea de afară.

— Plimbare în frig, în loc de duş rece? întreb amuzată.

— Se poate spune şi aşa. Mă gândeam să mergem la un restaurant din apropiere, dar tot avem de mers câteva minute.

— Ok. Mergem unde vrei tu, zic zâmbind, dar el mârâie spre amuzamentul meu.

— Dacă ar fi după ce vreau eu, aş da ture cu tine prin cameră, bombăne în bărbie. Dar nu mai zic nimic! adaugă repede, ridicând mâinile în semn de predare şi chipul lui devine amuzat ca şi al meu.

Apoi îmi întinde o palmă, în care o aşez încet pe a mea cu timiditate. Niciodată nu mi-am imaginat acest moment, în care eu şi Cătălin vom ieşi în public, ţinându-ne de mână.

Mă simt ca la o întâlnire şi nu credeam că o să fac asta vreodată cu el. La restaurant sunt un pic agitată, de parcă trebuie să mă ascund că sunt cu el, dar el pare foarte relaxat.

— Scuză-mă o clipă, îmi zice după ce am comandat mâncarea, dar trebuie să o anunţ pe Alina că nu ajung azi acasă.

— Doamne cât de ciudat e totul, zic încet uitându-mă în jurul nostru la cei care nici nu ne dau atenţie,

de parcă nu existăm nici noi și nici situația noastră complicată.

— La ce te referi? zice ridicându-și privirea spre mine vizibil interesat.

— La faptul că tu o anunți pe soția ta că rămâi peste noapte în altă parte, că noi doi suntem într-un restaurant, fără să ne ascundem de nimeni și totuși simt că trebuie să o fac... Parcă mai ieri încercam să nu ne expunem și azi totul este în văzul lumii.

Zâmbește cald și lasă telefonul lângă paharul cu apă.

— Te înțeleg perfect, dar nu e ca și când Alina nu și-a dorit asta pentru noi doi, zice amuzat, ridicând sprâncenele cu subînțeles. Probabil că după ce despărțirea noastră va fi cunoscută de toată lumea o să scăpăm și noi de senzația asta că trebuie să ne ascundem, chiar dacă nu este cazul. Nu *mai* este cazul. Și cred că și ea cu Lucian au același sentiment acum când se întâlnesc. Mâine se duc împreună cu Gabriela la un film de desene animate.

Mă uit la el cu atenție și încerc să îl citesc, dar nu reușesc.

— Și te deranjează asta? Faptul că el o să stea în preajma copilului tău?

Oftează și se lasă pe spătarul scaunului.

— Trebuie să mă obișnuiesc cu ideea că altul mi-a luat locul, zice cu calm, dar îi pot vedea acum durerea din ochi. Nu îmi pică bine, dar nu am ce face, pentru că asta este direcția în care decurg lucrurile, iar eu nu vreau să îmi rănesc copilul cu reacții de om posesiv,

chiar dacă încă îmi vine să îl strâng de gât pe ăla. Trebuie să ajungem toți la un consens și să învățăm să trăim împreună liniștiți în jurul ei pentru a nu-i face rău.

— O gândire pe care rar o întâlnești, îl laud ridicând în cinstea lui paharul cu apă, din care beau câteva guri.

— Și ce să fac? zice ridicând din umeri resemnat. Cu forța nu poți ține pe nimeni lângă tine, dar, nici dacă aș putea, nu aș mai vrea asta. Fiecare își vede de viața lui sentimentală, iar împreună, toți, vom avea grijă ca Gabriela să aibă o copilărie frumoasă și fără traume.

Bea o gură din paharul cu apă și apoi își ridică privirea spre mine.

— Dacă nu mă îndrăgosteam de tine, cred că aș fi fost mult mai nervos, dar faptul că ești în viața mea, mă ajută să trec mai ușor peste perioada asta neplăcută.

— Mă bucur să îți fiu alături. Îmi amintesc că exact asta voia și Alina pentru tine când a venit la mine.

— Dar mai exact când a venit? Când ai aflat tu cine sunt eu?

Stau un pic să fac niște calcule, timp în care ne vine și mâncarea și apoi continuu.

— După ce am stabilit să ne vedem la hotel. Urma ca tu să mă suni în următoarea săptămână, dar eu decisesem în acel weekend să nu mai am nicio legătură cu tine.

— Și totuși ai făcut-o! spune amuzat.

— Pentru că nu ți-am putut rezista. Mă scotea din minți faptul de a te vedea de două-trei ori pe zi, și pe lângă asta, ai mai făcut și jocul ăla în cafenea.

— Nu știu despre ce vorbești, zice amuzat cu o falsă nevinovăție pe chip, apoi începe să râdă. Credemă că nici mie nu îmi erau prea indiferente întâlnirile noastre, îmi mărturisește, zâmbindu-mi cald.

Din nou intensitatea privirii lui se resimte în tot corpul lui, aprinzându-mi locuri ascunse ale trupului, care îl dorește tot mai mult.

— Hai să mâncăm, zice repede, mustăcind și mutându-și privirea în farfuria din fața lui.

Pe parcursul cinei încercăm să ducem discuțiile spre subiecte nevinovate, el povestindu-mi mai multe despre pasiunea pe care o are pentru mașinile scumpe și cum în cele trei săptămâni a schimbat deja două, apoi eu îi povestesc despre Viena și responsabilitățile serviciului meu. Vorbim puțin și despre relațiile din trecutul îndepărtat al fiecăruia, dar depășim subiectul repede, neavând nimic important de amintit acum. Moment în care el mă întreabă un pic încruntat:

— Apropo, cu băiețelul ăla te-ai văzut până la urmă la prânz?

Am nevoie de câteva secunde să îmi amintesc la cine face referire.

— Ionuț?

— Da, ăla.

Încep să râd cu poftă.

— „Băiețelul Ionuț”? E om în toată firea!

— Asta știe toată lumea, dar nu îl ajută numele.

— Nu fi rău! îl cert ușor.

— Ba am să fiu foarte rău cu el, zice bosumflat. Și cu tine când vine vorba de el, pentru că nu ai idee cât m-a deranjat când i-ai spus că nu ai pe nimeni.

Continuu să râd de reacția lui copilăroasă.

— Și ce voiai să îi spun? „Sunt singură, dar mi-o trag cu ăla de la masa de lângă noi și care e cu soția alături?"

Își dă ochii peste cap pufnind nemulțumit.

— Puteai să îi spui că te vezi cu cineva.

— Eram într-un punct în care nu prea puteam să spun nimic despre ce era sau nu era între noi. Era ceva ce se putea termina în orice clipă, fără ca vreunul dintre noi să spună un cuvânt.

Respiră adânc și cade pe gânduri.

— Cam ai dreptate. Deci te-ai întâlnit cu el sau nu?

— Nu.

Răspunsul meu e scurt și trist, pentru că inima îmi este acum umbrită de un subiect mult mai important.

— Dar acum cum suntem, Cătălin? îl întreb sinceră. Mâine ai să pleci, iar eu am să rămân în camera asta de hotel, întrebându-mă când o să mai primesc un semn de la tine?

Își ridică privirea imediat spre mine, încruntându-se.

— Nu, zice hotărât. Mâine o să te ajut să te întorci la tine acasă în cartier. Chiar acum o să îl suni pe agentul ăla să anulezi orice înțelegere aveai cu el.

Trag adânc aer în piept surprinsă de decizia pe care el a luat-o fără mine, dar care nu mă supără, ci mă umple de fericire. Nu îmi doresc nimic mai mult decât să mă întorc în casa mea, la doar câțiva metri de el.

— Iar noi o să ne vedem cât de des putem, doar că luna asta, așa cum ți-am spus, fetele încă vor sta cu mine și nu vrem să o bulversăm prea mult pe Gabriela. Dar asta nu înseamnă că nu vom petrece multe nopți împreună de acum înainte.

Face o pauză și se încruntă, țuguindu-și buzele din nou ca un copil supărat.

— Dar sper ca în nopțile astea să nu mai fiu ținut pe uscat.

Chicotesc, acoperindu-mi gura cu degetele, pentru că ceea ce îmi spune ar trebui tratat cu seriozitate și nu cu amuzament, așa cum fac eu.

— Azi este o excepție. În restul serilor, o să te las să mă iei în brațe câteva minute.

— „Câteva minute"? Mă omori, pufnește, frecându-și fruntea cu buricele degetelor.

După ce mai facem o scurtă plimbare pe bulevardul principal pentru a privi luminițele colorate, ne întoarcem în cameră.

Nu vreau să deschid subiectul despre Crăciun sau Anul Nou, pentru că este prea curând, ținând cont că abia ne-am reîntâlnit. Acum patru ore nici nu credeam că am să îl mai revăd vreodată, așa că momentan vreau să mă bucur de această seară alături de el.

La întoarcerea în cameră, se uită la cele două trolere desfăcute și apoi la mine.

— Te ajut să le strângi? Le putem duce chiar în seara asta, dacă vrei.

— Hai să ne ocupăm mâine de ele. Azi prefer să stau liniștită și să procesez ceea ce se întâmplă în jurul

meu, pentru că încă am impresia că este un vis, iar dimineață tu o să dispari.

Vine imediat lângă mine și mă ia în brațe.

— Și mie îmi este frică că mâine tu o să dispari din nou, așa cum ai făcut-o acum câteva săptămâni. Tocmai de aceea nu am de gând să mai plec de lângă tine, până când nu te văd înapoi acasă, la o aruncătură de băț de mine.

De data asta niciunul nu mai opune rezistență când buzele lui se lipesc de ale mele, căutându-mă cu dorință și poftă, iar eu răspunzându-i cu aceeași nevoie care mă lasă fără aer. Limbile se împletesc și se iubesc, iar mâinile lui îmi strâng carnea de pe brațe, de pe spate, în timp ce ale mele se pierd în părul lui, trăgându-l mai aproape de mine, parcă dorind ca trupurile noastre să devină unul, cât mai repede.

Dar lucrurile nu scapă de sub control și după secunde lungi cât o eternitate, buzele noastre se desprind din sărutul mult dorit de amândoi și visat intens în ultimele săptămâni.

Rămânem cu frunțile lipite și respirațiile agitate, până când simțim cum se liniștesc bătăile inimilor care parcă răsună în toată camera.

— O să fie o noapte a dracului de lungă, șoptește, iar eu chicotesc.

Oricât de mult îmi doresc să sfâșii hainele de pe el, mă bucur enorm să văd efortul pe care îl face pentru a-mi respecta regula absurdă. Și da, are perfectă dreptate: o să fie o noapte foarte, foarte lungă.

Capitolul 24

După o noapte foarte, foarte lungă

Cătălin

Cred că am trăit cele mai agonizante ore alături de această femeie. Fiecare celulă a corpului meu o dorea și erecția îmi devenea tot mai dureroasă, dar ea voia să ne uităm la un film pe televizorul mare montat pe peretele din fața patului. Stăteam amândoi întinși în pat, cu perne între noi, puse de mine. Da, de mine, pentru că altfel, dacă o atingeam și un pic, riscam să sar pe ea și nu mai aveam cum să îi dovedesc că o doresc pentru femeia care este ea cu totul și nu doar pentru trupul sexy pe care îl are.

Așa că am luat în serios provocarea ei și am transformat-o într-o provocare proprie, aceea de a-mi dovedi și mie că pot sta lângă ea fără să mă rezum la sex și la a mă pierde în corpul ei cald și ademenitor.

Dar rochița ei scurtă, pe care o consideră cămașă de noapte, nu mă ajută deloc. Eu am rămas doar în boxeri, neavând ce să împrumut de la ea, așa că stând amândoi în pat, aproape dezbrăcați, chiar aveam nevoie de un extra zid între noi.

Infernale ore… dar nu mă plâng, pentru că în același timp a fost plăcut să mă uit cu ea la o comedie

și să îi aud râsul cristalin. Undeva pe la miezul nopții, când filmul era spre final, am luat-o de mână și am început să mă joc cu degetele ei, peste perna mare care ne despărțea. Dar atât.

Om la treizeci și cinci de ani stau lângă o femeie superbă, iar între noi un zid de perne. *De râsul lumii...*

Dacă era alta, acum dădeam din fund ca un iepure, dar cu Carina, lucrurile stau mereu altfel decât îți plănuiești. Femeia asta o să mă surprindă întotdeauna, iar eu o să mă bucur să o descopăr de fiecare dată.

Când simțim că ne ia somnul, cădem de comun acord să dărâmăm zidul și să se cuibărească în brațele mele. Adormim așa, iar sentimentul este de-a dreptul plăcut. Mă simt liniștit cu ea lângă mine și adorm cu un zâmbet mare pe chip.

Când lumina dimineții începe să se strecoare pe lângă draperia groasă, corpul meu reacționează imediat.

A trecut noaptea.

Zâmbesc parșiv, abținându-mă să nu încep să râd ca un diavol și mă uit la femeia frumoasă de lângă mine, care doarme acum pe o parte, cu spatele la mine.

Iubita mea Carina, ai încurcat-o! Avem trei săptămâni de recuperat!

* * *

Carina

Un vis minunat și cald se strecoară între picioarele mele. Tot corpul îmi este străbătut de fiori plăcuți, și nişte ochi albaştri îmi colorează visul erotic.

Dar atingerile devin reale și deschizând ochii cu teamă că totul se va termina, realizez că senzația caldă și umedă dintre picioarele mele este tot mai intensă. Atunci realizez ce mi se întâmplă, mai ales când îmi trec degetele prin părul scurt și moale al bărbatului care m-a învăluit toată noaptea cu brațele lui puternice și mirosul masculin de care îmi fusese atâta dor.

Acum sunt întinsă pe spate și îl simt acolo jos, între picioarele mele, cum limba lui mă gustă cu și mai multă poftă, mai ales când își dă seama că m-a trezit.

Îmi suge clitorisul, iar când sunt destul de udă, își introduce un deget în mine, apoi încă unul și începe un joc al pătrunderilor ritmate și tot mai rapide, menite să îmi arunce tot corpul într-un ocean de plăcere. Dar nu înainte de a-și întinde cealaltă mână spre unul dintre sânii mei, pentru a-mi prinde un sfârc cu buricele degetelor, strângându-l delicios de tare.

Țip tare când orgasmul îmi face tot corpul să tremure de plăcere și nu îmi vine să cred că am amânat o noapte întreagă asemenea plăcere.

Se ridică deasupra mea și gura îmi este acoperită de a lui, sărutându-mă cu poftă, dominându-mă, așa cum

știe că îmi place, cu corpul acesta mare și atitudinea puternică. Întră încet în mine, făcându-mă conștientă de fiecare centimetru al penisului tare și lung, în timp ce buzele noastre rămân lipite. După ce este în mine cu totul, mârâie încet apoi iese, și în clipa în care mă pătrunde din nou în forță, limba lui îmi invadează în același ritm gura, făcând dragoste cu mine la fel de pătimaș.

Se simte în fiecare mușchi încordat, în fiecare atingere a sânilor sau sărutare umedă că sentimentele sunt mult mai profunde, iar nevoia de a ne satisface unul pe celălalt, tot mai mare. Îl simt tot mai adânc, mai repede, mai încordat, iar toate aceste atingeri pline de pasiune mă fac din nou să simt milioane de fiori care îmi aprind corpul centimetru cu centimetru, ajungând în locul unde trupurile noastre se unesc, și explodăm amândoi de plăcere, gemând zgomotos.

Mă sărută până când rămân și fără puținul aer pe care îl mai aveam, apoi mă privește de deasupra cu chipul plin de satisfacție și cu un zâmbet plăcut pe chip.

— Bună dimineața, îmi șoptește.

— Foarte bună, dimineața, spun chicotind.

Se lasă încet lângă mine, întorcându-mă cu fața spre el, astfel încât chipurile noastre sunt la câțiva centimetri distanță.

— Ai dormit bine? îl întreb încet.

— Nu prea. M-am trezit de câteva ori și m-am uitat la ceas, așteptând să treacă noaptea asta pedepsită,

glumește făcându-mă să chicotesc din nou. Tu ai dormit bine?

— Foarte bine.

Ușurarea se simte în glasul meu. Prima noapte după multe altele în care am simțit că pot să respir gândindu-mă la ziua următoare. Pentru că în ziua ce va urma îl voi avea pe el lângă mine și nu voi mai suferi în singurătate.

— Mă bucur că ești odihnită. Pentru că avem multă treabă azi.

Ridic sprâncenele așteptând cu zâmbetul pe față planul lui pentru această zi.

— Sex, mic dejun, apoi iar niște sex pe sub duș, apoi te mutăm înapoi acasă, unde mai facem niște sex, despachetăm un bagaj, facem sex și tot așa.

Nu pot să nu râd în hohote de orarul prezentat pentru ziua de azi și cât de încărcat de sex îl vede el.

Dar deodată se întoarce pe spate și mă trage peste el, punându-mi picioarele de-o parte și de alta a pelvisului lui, fixându-mă cu degetele înfipte în șoldurile mele.

— Nu mai râde, femeie, că avem mult de recuperat!

Se împinge cu bazinul în mine punctându-și afirmația, dar în același timp făcându-mă să îi simt întăritura care mă apasă între picioare, peste locul meu deja umed.

Acum realizez că în dimineața asta mi-a furat din nou chiloții, cel mai probabil când eu eram adormită și credeam că am un vis erotic, care s-a dovedit a fi cât se poate de real.

Real ca bărbatul minunat care mă privește de jos cu o intensitate ce îmi face inima să tresară, dar și cu o dorință care mă excită și mai mult, mai ales când îl simt cum intră încet în mine, fixându-mă cu privirea. Gem de plăcere în timp ce mă ridic încet pe membrul lui erect și mă las din nou în jos, repetând mișcarea iar și iar, tot mai repede, tot mai adânc. Dar nicio clipă privirile noastre nu se desprind, făcând ca acest moment să fie extrem de intens și intim.

Ce facem noi acum nu este sex, ci dragoste. Se simte în privirile noastre, în respirațiile zgomotoase, în atingerile carnale și în fiorii care ne străbat corpurile înfierbântate.

Deodată mâinile lui îmi cuprind talia și mă întoarce pe spate, venind deasupra mea și dominându-mă, așa cum știe că îmi place, cu corpul lui masiv.

— Este atât de bine în tine, Carina... Nu mă satur să te simt strângându-te în jurul meu! îmi șoptește cuvintele lui răgușite, reușind să îmi atingă puncte cheie ale corpului, întrând și ieșind din mine în mod repetat.

— Dumnezeule, Cătălin, nu credeam că poate exista atâta plăcere!

— Doar între noi, scumpo! Doar între noi, îmi repetă înainte de a-și lipi buzele de ale mele, aruncându-mă într-un vortex de plăcere ce mă face să explodez și să mă strâng în jurul lui, fiecare mușchi fiindu-mi încordat și străbătut de fiorii unui orgasm ce mă face să îi strig numele tare.

Gemetele lui răguşite se intensifică în acelaşi timp şi orgasmul îl lasă fără vlagă în braţe, acesta picând epuizat lângă mine.

Mă trage din nou în îmbrăţişarea lui puternică, buzele noastre se regăsesc, atingându-se cu poftă, dar domolindu-se încet, încet, în acelaşi ritm cu cel al bătăilor inimilor.

Rămânem tăcuţi câteva clipe, savurând momentul acesta de linişte, de confort, de iubire.

Restul dimineţii decurge aşa cum Cătălin a plănuit-o: mic dejun în cameră, apoi un duş erotic, apoi ne-am apucat să strângem lucrurile mele în valizele desfăcute şi împrăştiate pe jos. El este foarte entuziasmat şi mai mult le aruncă, spre amuzamentul meu, pentru că încerc să aşez cu grijă fiecare haină sau obiect, pentru a avea suficient spaţiu în valizele deja aproape pline.

Până în prânz toate bagajele erau împachetate, şi un Cătălin cu un zâmbet cât casa trage de ele pe holurile hotelului.

— Aş putea să zic că eşti mai fericit decât mine, că mă întorc în complex, îi spun amuzată, în timp ce mergem spre maşina lui.

Îmi face cu ochiul peste umăr, dar nu zice nimic.

Am concluzionat, până să fac chekoutul la hotel, că maşina lui este mai mare decât a mea şi cele două valize mari, plus cea mică pe care o trăgeam eu după mine ar sta mult mai confortabil în jeep-ul pe care îl conduce. Îmi place, însă, să cred că a făcut asta pentru a fi sigur că nu plec cu valizele în altă direcţie.

* * *

Cătălin

Normal că i-am luat valizele în mașina mea, de frică să nu plece cu ele în altă direcție! După trei săptămâni de stricat asfaltul în căutarea ei și alte trei zile de stat în frig să văd în ce cameră este, acum că o am din nou alături de mine, nu am de gând să o mai scap din ochi așa ușor. O vreau aproape, chiar dacă momentan nu se poate să fim atât de apropiați pe cât ne dorim.

Știu că timpul meu va trebui împărțit între casă și Carina, dar sunt sigur că voi găsi o soluție potrivită atât pentru micuța Gabriela, cât și pentru femeia de care sunt îndrăgostit cu adevărat.

Nu spun că pe Alina nu am iubit-o sau că acum nu mai țin la ea. Nu pot să neg afecțiunea pe care i-o port mamei copilului meu, care în același timp mi-a fost prietenă în toți acești ani, dar sentimentul de iubire pe care l-am avut pentru ea a fost mereu împletit cu cel de posesivitate și gelozie. Nu a fost o iubire liniștită și calmă așa cum o simt acum față de Carina, cea care nu vine cu bagaje grele din trecut, ci doar cu trei valize pline cu haine și lucruri frumoase.

Tot drumul o las să meargă cu mașina în fața mea, eu urmând-o de aproape, iar când ajungem în fața casei ei, parcă răsuflu ușurat și parchez pe cel de-al doilea loc de parcare ce îi aparține.

De data asta nu îmi mai pasă de vecini. Nu am nimic de ascuns, chiar dacă știu că e de preferat, măcar

o perioadă, să încercăm să păstrăm aparențele, pentru a nu ajunge cuvinte urâte la urechea celei mici.

Dar nu vreau nici ca imaginea Carinei să fie pătată.

Împreună ducem bagajele în casă, unde știu că nu mă vede nimeni și nu am de ce să îmi ascund pofta nebună pe care o nutresc față de ea.

Așa că restul zilei continuăm cu planul pe care i l-am prezentat dimineață, acesta implicând foarte, foarte mult sex și lenevit împreună.

Noroc că și-a putut lua zi liberă de la serviciu, iar eu i-am transferat lui Dan toate responsabilitățile.

Alina a fost foarte înțelegătoare și nu a cerut explicații când i-am spus că voi lipsi următoarele două zile, dar i-am promis că am să mă întorc la timp pentru a o duce pe cea mică la un loc de joacă, așa cum îi promisesem acum câteva zile.

Weekend-ul era întotdeauna timpul pe care îl petreceam împreună, mai puțin când ele mai mergeau la bunici, iar eu profitam de libertatea oferită, însă acum știu că va trebui să fac în așa fel încât să nu o fac pe Carina să se simtă exclusă din viața mea. Nu vreau să o pierd, dar în același timp știu că trebuie să vorbesc cu ea despre viitorul nostru și, mai ales, trebuie să vorbesc cu Alina despre felul cum îi vom include pe Carina și Lucian în viața Gabrielei.

Capitolul 25

Un Crăciun sincer

Carina

— Ce faci, Kiki?

Apelul Mariei mă determină să ies din sufrageria părinților și să mă refugiez într-o altă încăpere pentru a discuta cu ea câteva minute. Oricum, toată lumea era captivată de povestea unui unchi și acum stăteam toți după tradiționala cină de Crăciun, la o cafea sau suc, povestind diverse.

— La ai mei. Știi cum fac în fiecare an în prima zi de Crăciun.

— Mda... zice tristă. Păcat că lucrurile nu au putut sta altfel.

— Asta e, îi spun resemnată încercând să o liniștesc. Nu a fost să fie.

— Of, Kiki. Nu mai zic nimic, că nu mai știu ce să zic.

— Maria, este ok. Chiar nu e mare lucru. Știam că așa o să fie. Acum lasă-mă pe mine și problemele mele și spune-mi ce ai primit de la Paul.

— O brățară din aur și un ceas, cică să măsor timpul până când o să fim soț și soție.

Îmi dau ochii peste cap amuzată de dulcegăria lor.

— Cred că este cel mai siropos și, în același timp, romantic bărbat pe care l-am cunoscut în viața mea.

Ea chicotește fericită.

— Știu!

— Carina! o aud pe mama strigându-mă. Hai la prăjituri!

Închid ochii și strâng din dinți. Voiam să mă abțin de la prea multe calorii, dar prăjiturile mamei sunt extrem de bune și irezistibile, iar eu nu o să mă pot abține să nu mă arunc în ele.

— Mari, mă cheamă mama la prăjituri.

— Vin și eu! o aud zicând repede! Mamă, îmi plouă în gură când mă gândesc ce bune sunt! Măcar ia câteva la pachet și mi le aduci mâine!

— Stai liniștită că ți-a făcut deja pachețel cu câteva din fiecare. Doar știi că așa face în fiecare an.

— Știu, să îți trăiască mulți ani mămica ta că are grijă și de mine! spune râzând.

— Am fugit. Te pup, Maria! Pupă-l pe Paul și pe ai voștri și ne vedem mâine la mine.

— Da, baby! Te pup!

Mă întorc în sufragerie și îmi pun pe o farfurioară câteva prăjituri din multele sortimente făcute de mama. Nu pot să nu mă întreb câte ore i-a luat să le facă pe toate, câtă migală și câte efort a depus. Dar totodată mă și întreb dacă eu o să fiu vreodată ca ea și o să mă străduiesc atât de mult pentru niște prăjituri.

Sincer, nu cred. Eu sunt genul care se duce la cea mai bună cofetărie, dă comandă și le ia gata făcute.

— Și, ia spune, Carina, tu nu te mai măriți? Tot singură la vârsta asta?

Vocea iritantă a unei mătuși, care până acum nu era prezentă la această reuniune de familie, dar anul acesta s-a decis să ne „onoreze" cu prezența, este ultimul lucru pe care mi-l doream, iar întrebarea ei este cea pe care o așteptam ca pe rubeolă, să vină azi din partea cuiva.

— Ancuța mea e deja la al treilea copil și tu tot nimic! zice afectată, dar în același timp mândră de „reușita" fiicei ei. Ce mai aștepți?

Chipul meu transmite fix plictiseala pe care o am legată de acest subiect pe care nu am de gând să îl discut cu nimeni de aici, poate doar cu mama, care este puțin la curent cu situația mea sentimentală și drama trăită din ultimul timp.

— Să divorțeze, bombănesc în barbă, dar știu sigur că nu a înțeles.

— Ce ai spus? mă întreabă ea din nou.

— Mătușă, eu, în comparație cu altele, am câteva pretenții de la viața mea. Vreau, în primul rând să am o situație financiară stabilă, să nu depind de banii unui soț care se va folosi de asta să mă țină lângă el în timp ce mă înșală cu altele, știind că dacă mă dă afară nu am unde să mă duc, decât înapoi la mama. Când o să găsesc un bărbat care va ști să mă respecte și alături de el să rezolvăm problemele cu vorba, calmi, fără ca el să le rezolve bătându-mă, iar eu să mă plimb a doua zi cu ochii vineți, atunci o să văd ce fac. Cât despre copii, cred că este bine să îi faci când știi sigur că îți permiți

să le dai de mâncare, să le cumperi ceea ce au nevoie și să îi faci cu adevărat fericiți, fără să simți nevoia să te plângi pe rețelele de socializare ce grea e viața de mamă, că e scumpă școala, iar medicamentele sunt exagerate la preț.

— Păi, așa este! se apără ea, realizând că toate exemplele mele o conturează pe fiica ei veșnic nemulțumită și care, probabil, din cauza asta își mai ia câte o mamă de bătaie de la soțul care o înșală de fiecare dată când are ocazia.

Mai știu eu un afemeiat din ăsta...

— Nu neg că viața nu este scumpă sau grea, dar cred că mai bine dau banii pe un prezervativ, decât să fac copii pe bandă și să nu am ce să le dau de mâncare.

— Prezervativul este un păcat! sare ea supărată.

— Și să chinui niște copii nu este?

— Acolo unde mănâncă doi, este loc și de al treilea! continuă bosumflată, evitându-mi privirea și mâncând dintr-un mini-ecler.

— Loc de al treilea, poate, dar mai greu cu al cincilea! Mai ales când îți place să stai acasă și refuzi să îți duci copiii la creșă sau grădiniță, astfel încât tu să muncești ca să mai aduci un venit suplimentar!

— Știi foarte bine că Ancuța are probleme cu spatele și nu poate să stea în picioare, iar tot ce găsește este ca vânzătoare și este prea obositor pentru ea!

— Atunci să stea acasă să crească copii, dar măcar să se ocupe de educația lor și să lase telenovelele!

Nu e de mirare că bărba'-su vine pe acasă o dată pe săptămână, și atunci o bate că nu a făcut nimic în casă!

— Carina, gata! mă oprește mama, aproape strigând la mine, și în clipa asta îmi dau seama că am depășit limita bunului simț.

Mai multe perechi de ochi se uită când la mine, când la mătușa asta, dar toată lumea știe că ceea ce am spus este adevărat. Însă eu sunt prima care a avut curaj să spună lucrurilor pe nume și să o oprească pe aceasta să se laude cu realizările mincinoase și familia falsă pe care draga de Ancuța o are.

Zâmbesc sec și mă uit din nou la mătușa mea roșie la față.

— Îmi pare rău, îi spun calmă. Am întrecut măsura. Dar sper ca de acum înainte nimeni să nu mai vină cu astfel de întrebări plictisitoare legate de viața mea personală, iar când se va întâmpla ceva deosebit, fiți siguri că am să vă anunț eu. La următoarea nuntă, dacă cineva mă va mai întreba când îmi vine rândul, același lucru am să vă întreb și eu la prima înmormântare la care ne vom întâlni.

Suspine și oftaturi îmi inundă urechile în timp ce mă ridic încet de pe fotoliul meu, mândră că am folosit ca exemplu acest banc pe care îl citisem de mai multe ori, și pe care chiar intenționez să îl pun în practică la următoarea înmormântare la care o să mă văd cu rudele mele nepoliticoase.

Multe dintre ele sunt foarte amuzante și știu că mâine mă vor suna și vor face glume cu mine pe seama

celor petrecute acum, dar femeia asta ne-a stricat cheful la toți de când a venit, de parcă era hotărâtă să ne ia pe fiecare în parte și să ne atace cu câte ceva personal.

— Dragilor, acestea fiind spuse, mi-am amintit că am uitat cozonacii în cuptor și trebuie să fug, zic rânjind ca o nebună, dar mai ales când doi unchi de-ai mei încep să râdă, gustând gluma mea, iar soțiile lor, din respect pentru cea de-a treia, mustăcesc strâmbându-se la mine.

Când mă uit la tata, el pare să fie la fel de amuzat și se ridică să mă conducă, alături de mama, care mă privește certăreață că m-am luat de verișoara ei dragă.

— Nici nu am apucat să jucăm Catan, bombănesc în drum spre ușă, urmată de părinții mei, după ce îmi iau la revedere de la ceilalți invitați.

— Altă dată, zice tata liniștit.

— Dacă nu te luai cu ea la ceartă, acum poate că asta făceam, îmi reproșează mama.

— Eu am încercat să spun adevărul, dar nu m-a auzit. Așa că mai bine că am spus ceva ce toată lumea dorea să i-o zică în față încă de când a intrat pe ușă și a început să ne arate poze cu nepoții ei perfecți. Iar scena de azi sper că a făcut-o să nu se mai autoinvite anul următor.

— Nu am putut să o refuz, spune mama simțindu-se încolțită. Când m-a sunat ieri și a zis că vine, nu puteam să îi spun că plec de acasă, pentru că știe obiceiul nostru.

— Da, s-a gândit să ne strice gașca și jocul nostru de Catan. Uite că i-a reușit, bombănesc în continuare, în timp ce tata îmi ține paltonul pentru a mă îmbrăca cu el.

— Noi ne adunăm și de Anul Nou, zice acesta lângă mine. Ea nu o să mai fie, dar noi sigur o să jucăm Catan. Dacă vrei să ne vizitezi, aici suntem.

— Mă îndoiesc că ajung, dar o să țin minte.

Îi pup pe amândoi și plec spre casa mea, pe care mi-am cumpărat-o singură și în care locuiesc... tot singură.

La radioul din mașină colindele îmi alină un pic singurătatea acestei zile destul de grele. Din fericire, în trafic mai văd și alți șoferi siguri în mașină și chiar dacă mulți dintre ei se duc, cel mai probabil, spre casele unde sunt așteptați de familie, îmi place să cred că mai sunt și alții în aceste mașini care se îndreaptă spre o locuință goală.

Parchez pe locul meu de parcare, intru în casă și îmi privesc micul brad împodobit, aflat într-un colț al sufrageriei. Am sub el câteva cadouri pentru prietenii care mă vor vizita mâine, dar niciunul pentru mine.

Oftez și mă duc direct în baia de sus, pentru a face o baie lungă, leneșă și cu multă spumă în cadă.

Ies după mai bine de o oră și îmi dau seama că deja este trecut de zece seara, așa că în timp ce mă șterg cu prosopul, mă gândesc la ce film să mă uit în noaptea asta înainte să adorm, cel mai probabil, pe canapea.

Mă îmbrac cu un tricou alb și o pereche de pantaloni scurți gri și ies din dressing, dar în timp ce cobor scările spre sufrageria mea, aud zgomot la parter și îmi dau seama că televizorul este pornit.

Dar știu sigur că nu l-am pornit!

Cu inima mică și stomacul strâns, ajung jos, în sufrageria luminată doar de instalația bradului și de televizorul aprins fixat pe un canal de filme, care este pus pe pauză brusc.

Data viitoare o să iau o tigaie cu mine sus, să am și eu o armă albă când mai cobor scările! Dacă o să mai fie „data viitoare”...

— Dacă mai stăteai cinci minute, veneam și eu lângă tine, aud o voce groasă și simt că din stânga mea, din întuneric, două brațe groase îmi înconjoară talia și mă lipesc cu spatele de pieptul lui tare, sărutându-mă pe gât. Ce face iubita mea?

— Am crezut că este un hoț! spun încă speriată, ducându-mi mâna spre piept, unde inima încă îmi bate ca nebuna.

Apoi mă întorc cu fața spre el.

— Credeam că te întorci abia poimâine de la socrii tăi, spun încet, dar cu sufletul plin de fericire că el este aici, cu mine.

— S-au schimbat puțin planurile. Mai exact, Alina e cea care m-a trimis aici, pentru că s-a gândit că ești singură și nu e frumos să te lăsăm așa.

— Vai de mine cât de ciudată e situația asta... zic, ascunzându-mi fața în scobitura gâtului lui.

— În același timp a vrut să rămână singură cu părinții ei pentru a le dea vestea despărțirii noastre, pe când eu mâine o să dau o fugă până la ai mei, să le spun și lor.

— Sunteți siguri că vreți să faceți asta acum, de Crăciun?

— Alina a fost cea care nu a mai avut răbdare. Oricum mâine se întoarce și ea, în timp ce Gabriela a vrut să mai rămână cu verișorii câteva zile pe la bunici, dar se reîntoarce înainte de Anul Nou.

— Asta înseamnă că...

— Asta înseamnă, mă întrerupe el, lipindu-mă mai aproape de corpul lui, că putem petrece această noapte împreună, dar și mâine, cât și Anul Nou.

— Tu vorbești serios? îmi pun palmele pe obrajii calzi, cuprinzându-i fața pentru a-l privi fix în ochi.

Încerc să îmi dau seama dacă face glume proaste cu mine.

— Ți-am mai spus, scumpo, că nu sunt un comediant și că nu îmi arde de glume. Tu m-ai făcut să îmi piară cheful de ele, iar cu tine să fiu cât se poate de serios și, mai ales, sincer.

Mă arunc asupra buzelor lui și el imediat îmi răspunde la sărutarea pătimașă.

— Te iubesc, îi șoptesc printre buzele lipite, realizând că este prima dată când îi sun aceste cuvinte.

El oprește sărutul și mă privește în ochi, cu o candoare copleșitoare.

— Și eu te iubesc, Carina. Sincer, chiar te iubesc.

Și simt în toți porii mei că îmi spune adevărul.

Capitolul 26

Un Crăciun fericit

Carina

Mă sărută din nou, iar de data asta ne oprim doar când simțim că nu mai avem aer.

— Înainte de toate, zice el, știind unde am ajunge dacă mai continuăm, trebuie să îți deschizi cadoul de la Moș.

Încep să râd, dar sunt și surprinsă că mi-a luat ceva, dar știu că al lui îl așteaptă alături de celelalte cadouri deja împachetate.

Mă ia de mână și ne îndreptăm spre brad, unde observ un nou cadou așezat deasupra tuturor. Este pătrat și destul de mic, îl ridic cu grijă și apoi mă așez pe canapea, cu Cătălin lângă mine, vizibil entuziasmat și agitat.

Desfac ambalajul și realizez că am în mână o cutie mică inscripționată cu logo-ul unui celebru magazin de bijuterii. Desfac încet cutia, inima bătându-mi ca nebuna, și descopăr un minunat inel cu o piatră mai mare în mijloc, încercuit de un șir de diamante mai mici. Este un inel superb, iar inima mea a încetat să mai bată de când am deschis cutia și am rămas blocată, neștiind ce am, de fapt, în fața ochilor.

— Nu este chiar ceea ce pare, șoptește de lângă mine Cătălin. Este pentru degetul mijlociu.

Îmi ia inelul din mână și mi-l pune încet pe degetul de la mâna stângă.

Nu știu dacă să răsuflu ușurată sau să fiu dezamăgită, dar îmi dau seama că e mai mult ușurare. Îl iubesc, dar dacă ar fi fost o cerere în căsătorie, mi s-ar fi părut prea curând pentru un asemenea eveniment, mai ales că noi încă încercăm să ne cunoaștem și să ne acomodăm unul cu celălalt în timpul pe care îl avem împreună.

— Au fost câteva săptămâni ciudate și dificile, dar apoi au venit unele mult mai frumoase alături de tine, îmi spune el. Într-o zi este posibil să apar cu un inel potrivit pentru degetul inelar, dar acum nu vreau să grăbesc lucrurile. Mai întâi vreau să fiu sigur că atunci când voi face acest pas, voi primi un răspuns pozitiv din partea ta.

— Crezi că acum te-aș fi refuzat?

— Sincer? Da, zice amuzat. Ești mult prea rațională să te lași purtată de momentul ăsta frumos și să uiți că ne știm doar de câteva luni, iar la mine abia în câteva luni o să se usuce cerneala pe actele de divorț...

Zâmbesc.

— Mă bucur că gândim la fel.

— Pe zi ce trece mă conving că ne asemănăm tot mai mult.

— Și ăsta este un lucru bun, crezi tu?

— Foarte bun, zice apropiindu-se cu fața de a mea și sărutându-mă scurt pe buze. Pentru că în același timp

o să vii cu doza ta de imprevizibilitate și o să îmi dai peste cap toate teoriile și planurile pe care le-aș putea avea.

Continuu să râd.

— Așa cum ai făcut tu azi cu mine?

— Încerc să mă ridic la nivelul așteptărilor, rânjește arogant.

— Mă bucur mult că ești aici, îi mărturisesc sinceră, cu ochii aproape înlăcrimați de fericire.

— Și eu, răspunde la fel.

— Acum cadoul meu pentru tine! zic bătând entuziasmată din palme și mă ridic repede de pe canapea.

— Tu într-o lenjerie intimă sexy e tot ce îmi trebuie! îl aud în spatele meu, în timp ce mă aplec după cadoul lui marcat cu o inimioară într-un colț.

— Eu în lenjerie intimă vin după aceea, îi spun zâmbindu-i sugestiv, iar el ridică din sprâncene ca un pervers.

Îi întind cutia pe care o desface rupând ambalajul ca un copil mic, în zeci de bucățele.

Cutiuța este aproape la fel de mică ca cea primită de mine, însă conținutul este altul. O desface repede și rămâne blocat când vede o busolă-breloc din aur alb.

Își ridică privirea spre mine, vizibil impresionat.

— Să îți găsești mereu... drumul spre mine, șoptesc zâmbindu-i.

— Întotdeauna, răspunde sincer.

Se mai uită o dată la busolă și zâmbește.

— Și eu care credeam că nimic nu o să fie mai impresionant ca inelul meu.

— Mă bucur că îți place, spun ușurată. E cam greu să găsești un cadou potrivit unei persoane care are cam tot ce vrea.

— Nu am chiar tot ce vreau, dar o să am, zice misterios, punând brelocul pe măsuța din față și întorcându-se cu tot corpul spre mine.

Îmi dă după ureche o șuviță de păr în timp ce eu aștept să mă lămurească.

— La ce te referi?

— La tine în lenjeria sexy.

Încep să râd cu poftă.

— Mă ai pe mine, iau eu am lenjeria, deci prin tranzitivitate ai și lenjeria.

— Atunci ce zici de asta? continuă un pic mai serios, făcându-mă mai atentă. După ce se mai liniștesc apele, să ne mutăm împreună.

Este al doilea moment în mai puțin de cincisprezece minute în care bărbatul ăsta mă lasă cu gura căscată, dar în același timp îmi umple sufletul cu o bucurie imensă.

De data asta lacrimile chiar îmi umezesc ochii și un zâmbet plin de fericire îmi conturează buzele.

— Cred că este o idee care îmi place foarte mult! îi spun înainte de a sări în brațele lui și de a-l săruta cu toată dragostea mea.

* * *

Cătălin

Nu mă mai satur de ea și mă face să îmi doresc să îmi fie alături în fiecare clipă. O vreau mereu și chiar dacă nu facem dragoste, îmi place să o am lipită de mine, în brațele mele, uitându-ne la filme, mâncând floricele sau în timp ce eu mă uit pe telefon după mașini, iar ea îmi stă în brațe citind o carte.

Sunt momente pe care nu le-am mai trăit până acum, momente pline de liniște sufletească și dorință.

Femeia asta m-a făcut să mă liniștesc din alergătura mea după aventuri și să vreau cu adevărat să mă opresc într-un singur loc: lângă ea.

Iar acum este în brațele mele, sărutându-mă cu poftă și făcându-mi corpul să clocotească. O strâng cu brațele mele și îi răspund la sărut cu aceeași nevoie. O trag deasupra mea și se freacă încet de penisul meu deja erect, gemând printre buzele noastre care se devorează.

— M-am răzgândit, îi șoptesc când gura mea îi caută scobitura gâtului, coborând încet spre valea dintre sânii apetisanți. Nu te mai vreau în lenjerie. Te vreau goală. Acum.

Chicotește scoțând cele mai dulci sunete și își dă imediat tricoul jos, rămânând la bustul gol și dezvăluindu-mi sânii pe care încep să îi gust imediat, fără reținere. Îi strâng, îi sug și îi dezmierd, dorindu-mi ca gemetele ei să nu înceteze și să devină tot mai zgomotoase. Ceea ce se și întâmplă când îi cuprind

un sfârc cu dinții, iar pe celălalt îi strâng cu buricele degetelor. Își lasă capul pe spate, permițându-mi să mă înfrupt din ea ca un nebun, așa cum îmi place.

Trag de elasticul pantalonilor scurți, dându-i de înțeles că vreau să dispară, iar ea sare imediat în picioare, scapă de ei și revine goală deasupra mea, chiar dacă eu încă sunt îmbrăcat cu un pulover, iar nenorociții de blugi mă strâng tot mai tare.

Dar pe mine mă interesează ea și goliciunea ei frumoasă. Se freacă din nou cu păsărica goală de materialul care îmi acoperă membrul întărit și îmi vine să înnebunesc știind că este atât de aproape și cu siguranță udă. Atunci îmi cobor o mână între picioarele ei și rânjesc cu buzele peste sfârcul sensibil când bănuiala îmi este confirmată, iar ea este deja pregătită pentru mine.

O ating cu degetele, îi încercuiesc de câteva ori clitorisul și îi întind umezeala peste faldurile catifelate, ca apoi să o pătrund cu un degete și încă unul, împingând-o să scoată gemete erotice tot mai tari.

— Aici este locul meu, îi șoptesc pe un ton apăsat, ridicându-mi capul și regăsindu-i buzele moi. Doar al meu, K!

— Doar tu, Cătă, îmi răspunde cu vocea sfâșiată de plăcerea pe care degetele mele i-o oferă prin mișcări tot mai rapide și mai adânci. Doar tu!

Orgasmul ei cutremurător mă aduce la limita răbdării, iar după ce corpul i se liniștește îmi desfac repede pantalonii și îmi eliberez bestia care o caută și o dorește cu disperare, poziționându-mi capul deja

umezit la intrarea în ea. Și o pătrund, încet, dureros de plăcut, apoi ies un pic și intru din nou în ea, gemând amândoi, de data asta.

E caldă și strâmtă și mă face să simt fiecare centimetru pe care îl penetrez, strângându-se în jurul meu cu fiecare mișcare. Este perfectă. Perfectă pentru mine și știu că ea va fi mereu femeia mea, iar eu doar al ei.

O las să preia ritmul mișcărilor, călărindu-mă tot mai repede, ghidată în același timp de mâna pe care o am înfiptă în șoldul ei. În privirea ei se reflectă toată plăcerea momentului nostru intim. Privirile ni se încrucișează și ne rupem de tot ce este în jur, concentrându-ne doar pe noi și locul unde trupurile noastre se unesc, devenind unul singur.

Mărește ritmul și vin în întâmpinarea ei ridicându-mi la rândul meu șoldurile, și o simt cum se strânge tot mai mult în jurul meu și cum corpul i se încordează. În clipa aceea tot sufletul meu se umple de fericire datorită faptului că pot să îi ofer acestei femei minunate atâta plăcere, încât explodează cu un geamăt puternic, făcându-mă și pe mine să îmi dau drumul, datorită imaginii ei sublime.

Se lasă peste pieptul meu, iar eu o cuprind imediat cu brațele, șoptindu-i din tot sufletul:

— Te iubesc, K.

— Și eu te iubesc, Cătă, îmi răspunde, venind din nou cu buzele peste ale mele și sărutându-mă.

* * *

După un an

Carina

— Kiki! Kiki! Ți-a plăcut cadoul de la mine?

Vocea cristalină a fetiței mă oprește imediat din discuția pe care o aveam cu Alina despre un serial pe care îl urmăream amândouă cu sfințenie de aproape jumătate de an.

— Da, scumpa mea, îi spun arătându-i brățara primită, pe care deja mi-o pusesem la mână. Este superbă! Ca tine!

Ea îmi zâmbește și se așază în brațele mele, pentru a-și primi un pupic dulce pe obraz, pe care i-l dau cu multă afecțiune.

Gabi este o fată dulce care în ultimul an mi-a intrat pe sub piele ca un cip și care m-a primit încă de la început în viața ei cu brațele deschise, făcându-mă să o iubesc ca pe propriul meu copil.

Imediat lângă noi pe canapea se așază Cătălin, iar la capătul celălalt, lângă Alina, vine Lucian.

Este un tablou ciudat pentru unii, dar pentru noi a devenit ceva natural în ultimul an. La început am avut astfel de întâlniri de dragul Gabrielei, pentru a se acomoda mai ușor cu schimbările din jurul ei, dar încet, încet tensiunile au dispărut și ne-am dat seama că putem avea multe reuniuni cu adevărat plăcute.

Poate că cei doi bărbați, Cătălin și Lucian, nu sunt cei mai buni prieteni, dar reușesc să stea fără probleme

câteva ore în aceeași încăpere, în timp ce luăm cina sau ne uităm la desene animate alături de mica frumusețe. Petrecem foarte mult timp împreună și, astfel, micuța Gabriela nu a fost afectată de schimbările din ultimul an.

Eu și Alina nu am avut nicio clipă probleme de acomodare una cu cealaltă, trecutul nostru fiind un factor important al apropierii noastre de acum.

Stau acum alături de ei și mă gândesc la cum a început această poveste, dar și cât de maturi am devenit toți între timp și cum sinceritatea ne-a schimbat viețile.

După plecarea celor trei musafiri, eu și Cătălin ne așezăm pe canapeaua noastră din mijlocul sufrageriei. Ne-am mutat împreună chiar la sfârșitul lui februarie și de atunci lucrurile au devenit tot mai stabile, iar între noi încrederea este de neclintit.

Prin perdeaua subțire pot vedea cerul acoperit de culori mov și roz, care îmi amintesc de apusul meu preferat de toamnă. Este ziua de Crăciun, dar toamna îmi trimite un semn viu colorat și perfect, la fel ca momentul pe care îl trăiesc acum.

— Mai am un cadou pentru tine, îmi spune Cătălin cu nasul în spatele urechii mele, adulmecându-mă, dar făcând-o într-un mod extrem de excitant.

Zâmbesc și revin cu gândurile alături de bărbatul în brațele căruia îmi găsesc acum liniștea sufletească.

— Este cadoul pe care mi-l primesc în fiecare zi? I-ai pus fundă! râd amuzată de imaginea care mi se conturează, cu corpul lui mare și bine lucrat, iar în jurul penisului o fundă mare roșie.

Mă mușcă încet de lobul urechii mârâind la gluma mea, dar îi simt zâmbetul buclucaș.

Și deodată simt în palmă ceva ce mă face să deschid repede ochii pe care îi închisesem pentru a savura atingerea lui. În mână am o cutiuță neagră, care nu mai este ambalată în hârtie colorată, iar pe ea are marcat logo-ul aceluiași magazin celebru de bijuterii de la care mi-am primit cadoul anul trecut.

Deschid cutia și respirația mi se oprește, pentru că de data asta nu mai am nicio îndoială. În ea este un inel splendid, format dintr-un diamant mare și strălucitor, înconjurat de alte diamante mai mici în care se reflectă luminițele bradului de lângă noi.

Încă blocată, abia sesizez când scoate inelul din cutie, se așază în genunchi în fața mea și îmi ia o mână în a lui.

— Carina, nu există nici cea mai mică îndoială că ești singura femeie pe care o vreau în viața mea. M-ai ajutat să îmi regăsesc drumul și asta pentru că mi-ai fost alături și vreau să îmi fii alături pentru tot restul vieții. Până acum am mers pe drumul spre tine, acum vreau să merg pe același drum alături de tine. Ești singura femeie în fața căreia m-am așezat în genunchi pentru a-i pune întrebarea asta: vrei să fii soția mea?

Momentul peste perfect! El este perfect, iar eu nu îmi doresc nimic altceva decât să îi răspund cu lacrimi în ochi:

— Da! Normal că vreau!

Îmi pune inelul pe deget și apoi mă trage în brațele lui, sărutându-mă cu dragoste până mă lasă fără aer.

Cine își imagina acum mai bine de un an că cel mai mare curvar pe care îl cunoscusem până la acel moment avea să mă ceară azi de soție, iar eu să am atâta încredere în el încât să accept?

Mai târziu îi pun, totuși, o întrebare.

— Ai spus că sunt singura femeie în fața căreia te-ai pus în genunchi pentru a o cere de soție. Cu Alina nu ai procedat la fel?

— Nu, zice calm. Cu Alina a fost mai mult o discuție care s-a lăsat cu decizia de a ne căsători. A fost un moment fericit, dar nu scos din romane de dragoste.

— Am înțeles, spun gândindu-mă că ea poate și-ar fi imaginat altfel momentul.

— Așa erau lucrurile între noi, completează el, văzându-mi tristețea din ochi. Dar ți-am spus că tu mă faci să vreau să fiu altfel. Cu tine totul este diferit și o să fie diferit. Dacă înainte nu îmi păsa de persoana de lângă mine prea mult, tu m-ai făcut să fiu mult mai atent și să îmi doresc să îți aduc fericire în ochi.

Vine mai aproape de mine și, dându-mi părul după ureche, mă sărută pe gât.

— Și mai ales plăcere.

Zâmbesc și îi răspund:

— O, și nu mă dezamăgești deloc.

— Știu! rânjește drăcește. Că dacă aș face-o, știu sigur că mi-ai spune.

Chicotesc cu poftă, dar imediat râsul meu dispare când buzele lui umede încep să coboare mai jos, spre piept.

— Întinde-te pe spate și ridică-ți fusta, îmi șoptește cu vocea groasă, mult mai sobru. Am un desert de servit.

~ Sfârșit ~

Editura STYLISHED
Timișoara, Județul Timiș
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Corectură: Cartea Ta (e-carteata.ro)

Tipar: Artprint București